

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

hit the ground

THE KELLY RANCH
BOOK THREE

JULIA WOLF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

hit the ground

JULIA WOLF

Telif hakkı © 2025 Julia Wolf

Hit The Ground

Little Bird Publishing

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak Tasarımı: Y'All That

Graphic.

Düzenleme: Monica, Word Nerd Editing

Düzeltilme: My Fairy Proofmother

İçindekiler

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[Çalma Listesi](#)

[Tam sayfa görüntü](#)

[Yazarın Notu](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi yedinci bölüm](#)
- [28. Yirmi sekizinci bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz birinci bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz altıncı bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz sekizinci bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [40. Kırkıncı Bölüm](#)
- [41. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [42. Kırk İkinci Bölüm](#)
- [43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
- [44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
- [45. Kırk Beşinci Bölüm](#)
- [46. Kırk Altıncı Bölüm](#)
- [Epilog](#)

[Zehir Gibi Tatlı](#)
[İletişimde Kalın](#)
[Teşekkürler Julia](#)
[Hakkında](#)

Julia'nın Diğer Kitapları

MILE HIGH BILLIONAIRES

Detaylarda

Harfiyen

Chase'e

Mektup

Kelly Çiftliği (küçük kasaba romantizmi)

Sonuna Kadar Gör

Hatlı Kal Yere

Çakıl

Ne Kadar Sert Düşerlerse (Milyarder ofis
romantizmi) Sevgili Huysuz Patron
Saygılarımla, Rahatsız Edici Karın
P.S. Sen
Dayanılmazsın
Gerçekten Senin
Olmayan

Mevsimler Değişir (Rock yıldızı romantizmi)
Tersine Düşüş
Soğuk Notalar
Solmuş Çiçekler
Dalgaların Kırıldığı
Yer

Savage U (üniversite
romantizmi) Yumuşak Gibi
Gök Gürültüsü
Gece yarısı kadar
parlak Zehir kadar tatlı
Günlük rüyalar kadar
gerçek

Vahşi Akademi (akademi romantizmi) Bir
Şeyi Kurtar
Bu İki Yanlış Üçte
Birleşir

Mavi Renk (Rock yıldızı romantizm) Böyle
Zamanlar
Beni İzle,
Çözölüşümü
Köprü'nün Altındaki
Büyük Yükseklikler

Karşılıksız (Rock yıldızı romantizm)
Karşılıksız
Yanlış Anlama
Uyumsuzluk

Asla Mavi Duet (Endişeli rock yıldızı romantizmi)

Asla Kalıcı

Bir Daha Asla

Çalma listesi

"NOT WITH HASTE" MUMFORD & Sons

"Falling" Florence & The Machine

"God Needs The Devil" Jonah Kagen

"Yellow Light" Of Monsters And Men

"Southern Star" Gregory Alan Isakov

"Asshole" The Lumineers

"I Will Wait" Mumford & Sons "Hello

My Old Heart" The Oh Hellos "You

Found Me" Waxahatchee

"In Dreams" Sierra Ferrell

"Years" Sierra Ferrell

"She Lit a Fire" Lord Huron

"Another Story" The Head and the Heart

"watch" Billie Eilish

"Derin Uçurum" Birdy

"Washing Machine Heart" Mitski

"Atlantis" Seafret

[https://open.spotify.com/playlist/5eQxyFOPoS6OgX2Clog4Fg?
si=16afd56e4dbe476b](https://open.spotify.com/playlist/5eQxyFOPoS6OgX2Clog4Fg?si=16afd56e4dbe476b)

Yazarın Notu

SEVGİLİ OKUYUCU,

Hit The Ground, küçük bir kasaba ve aile sevgisiyle dolu, tatlı ve baharatlı bir romantizm hikayesi. Ancak, hikayede değinilen hassas konulardan bahsetmezsem haksızlık etmiş olurum.

Bu konular arasında şunlar yer almaktadır:

- Geçmişteki tıbbi travmalar
- Kardeşin ölümü
- Cinsel saldırı girişimi
- Geçmişteki cinsel saldırıdan bahsedilmesi (yan karakter)

Bu kitabı okumaya karar verirken lütfen kendinize karşı nazik davranın.

Sevgi

ler,

Julia

Birinci Bölüm

Caleb

ÖĞLEN YAKLAŞMIŞTI VE GÜNEŞ çoktan yükselmiş, sanki bana bir ders vermek istercesine ensem arkasına vuruyordu. Arka cebimden bandanamı çıkarıp alnımı sildim ve saç bağımdan kaçan gevşek saç tellerini geriye doğru taradım, bu da bana saçımı kestirme vaktinin geldiğini hatırlattı.

Sonunda halledecektim.

Ufukta ekibimi aradım. Birkaç kişi yakınlarda dağılmış, uzaktaki bir çit bölümünde onarım yapıyordu. Kafamı çevirip yakındaki sığırları inceledim. Soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı ve güneşin terini silip süpürdü.

Bahar, Wyoming'in bu köşesine geç geldi ve hiç yumuşak geçmedi. Erimeyen son karlar, ıslak toprak ve kaygan kayalar bıraktı ve rüzgar Şubat ayından beri esmeye devam ediyordu. Burada bir ömür geçirdikten sonra, mevsimlerin değişmesi beni yavaşlatmadı. Yağmur, kar veya güneş, çiftlikteki sorumluluklarım buradaydı, ben de buradaydım. Sıcaklıktan rahatsız olmak zaman kaybıydı. Durum böyleydi ve biz de buna uyum sağladık.

Batı sırtında çitleri kontrol ediyordum. Çiftliğin bu kısmı göz alabildiğince uzanıyordu, granit ve adaçayı ile yaralı, ham, açık bir araziden oluşuyordu, toprak deriden çok kemiğe benziyordu. Daha fazla sığır uzaktan gölgeler gibi hareket ediyordu, karanlık lekeler otlanıyordu

bir yırtıcı kuş, geniş mavi gökyüzünde daireler çizerek uçuyordu.

Kalçamdaki telsiz cızırdayarak canlandı ve Bill'in sesi geldi. "Caleb, ahıra dönsen iyi olur. Shelby burada.

Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

Kaşlarımı çattım. Bill Eddings, benim yaşımdan daha uzun süredir çiftlikte çalışıyordu. Bu arazinin her köşesini bilmekle kalmaz, beni de tanırdı — Shelby ile olan geçmişimi de dahil.

"Ne istiyor?"

"Söylemiyor. Çok tedirgin görünüyor," diye cevapladı. "Jesse ile ilgili mi diye sor."

"Bekle."

Kalbim boğazıma kadar çıktı, arabama doğru koştum.

UTV ikinci denemede çalıştı, motor da sanki yolculuğa çıkmak istemiyormuş gibi isteksizce tekledi. Çiftliğin merkezine doğru döndüm, lastikler gevşek taşların ve bu acımasız topraklarda yetişecek kadar inatçı altın rengi otların üzerinde gıcırdıyordu.

Shelby'nin çiftliğe gelmesi iyiye işaret olamazdı. Hatırladığım kadarıyla, bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. Lanet olsun, bir çocuğumuz olabilirdi, ama artık Jesse on üç yaşındaydı ve annesi ile ben sadece geçerken birbirimizi görüyorduk. İkimizin toplamından daha akıllı, kendine yeten bir çocuk hakkında konuşacak pek bir şey yoktu.

Daha geçen hafta, bir zamanlar ben bir touchdown yaptığımda hissettiğim heyecanla bana bir matematik problemi göstermişti. Çocuk kütüphaneden aldığı bir kitaptan kendi kendine matematik öğreniyordu. Ben tek kelimesini bile anlamıyordum, ama yine de her hecesine kulak kesilmiştim. Zihninin çalışma şekli beni her zaman büyülemişti.

Bill'in sesi tekrar duyuldu. "Caleb, Jesse ile ilgili olduğunu söylüyor, ama acil bir durum değil. Sadece konuşmak istiyor."

Arka planda Shelby'nin "Ona acil olduğunu söyle" dediğini duydum.

Günümün bölünmesine sinirlenerek homurdandım, ama acil bir durum olmadığı için rahatlardım. "Yoldayım."

"Anlaşıldı."

Direksiyonu daha sıkı tuttum. Araç bir çukurdan geçerken sarsıldı ve omurgam sarsıldı, ama hızımı kesmedim. Bugün yapmam gereken çok iş vardı. Bu

bu beni kim bilir ne kadar geciktirecekti, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk halletmek niyetindeydim.

On dakika sonra ahırlar görüldü. Uzun ve alçak bir tepenin eteğinde, güneş ışığı metal çatıda parılıyordu. Bill ilk olarak ortaya çıktı, ben motoru durdurup dönen tozun içine adım attığımda bana doğru geldi.

Şapkasını kaldırdı. "Üzgünüm Cay. Ona seni aramasını söylemeye çalıştım ama dinlemedi."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Senin suçun değil, Bill. Sen benim sosyal sekreterim değilsin ve o da seni arayabileceğini çok iyi biliyor." Omzuna vurdum. "Endişelenme. Aracılık etmeye çalıştığın için teşekkür ederim, ama ben hallederim."

Çenesini bir sıra SUV ve kamyonete doğru eğdi. "Arabasının yanında bekliyor. Ahıra girdiğinde yüzünü görmeliydin. Kız sanki hiç at görmemiş gibi davranıyordu."

Gülerek başımı salladım ve Shelby'nin tozlu gümüş rengi SUV'sine doğru yürüdüm. Yaklaştığımda, arabadan indi ve kapıya yaslandı. Güneş gözlüğü takmış, kollarını kavuşturmuş ve sabırsızlığını göstermek istercesine ayağını yere vuruyordu.

En azından neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

"Ne oluyor, Shel?" diye sordum, sesimin ulaşabileceği mesafeye gelir gelmez.

Tabii ki, cevap vermek için tam karşısına gelmemi bekledi. "Jesse hakkında konuşmamız lazım."

Ondan bir metre uzakta durup çenemi eğerek onu baştan aşağı süzdüm. Gençliğimizde ve yirmili yaşlarımızın başında ara sıra birlikte olmuştuk. Bu "birlikte olma" dönemlerinden biri Jesse'nin doğmasına neden olmuştu.

Bunca yıldır birlikte ebeveynlik yapıyoruz ve her şey yolunda gidiyor. Hiçbir zaman çok fazla çatışma ya da kavga olmadı. Shelby çoğunlukla uyumlu biriydi ve oğlumuza iyi bir anne oldu. Ayrıca, kalın sarı saçları, dar kot pantolonla güzel duran kıvrımları ve güneş gözlüklerini çıkardığında bakması hoş olan parlak mavi gözleriyle güzel bir kadındı.

Sadece ondan değil, hepimiz birlikte olacağımıza dair umutluyduk. Güzel mezuniyet balosu kraliçesi ve Kelly çiftliğinin varisi. Bir zamanlar, tüm bunları yapmak istediğimi söyleseydim, hemen kabul ederdi.

Onunla ailevi bir ilişkimiz vardı, ama birbirimize pek uygun değildik ve ikimiz de birbirimizden uzaklaşmıştık.

"Konuşmamız gerek... iş günümün ortasında mı?" diye sızlandım.

"Evet, Caleb. Ya çalışıyorsun ya da meşgulsün. Yapılması gereken bir konuşma için fazla zamanın yok."

"Arayabilirdin."

"Arayabilirdim, ama aramadım." Kollarını indirdi ve iç geçirdi. "Habersiz gelerek seni korkuttuysam özür dilerim. Jesse iyi, tamam mı? Ama onunla ve seninle ve benimle ilgili konuşmam lazım."

Kaşlarımı çattım. "Sen ve ben mi? Sen ve ben diye bir şey yok, Shel."

Ağzı, sanki ekşi bir şey tatmış gibi büzüldü. Ama aramızda bir şey olduğunu ima etmeye çalışıyorsa, ben bir iki bölümü kaçırmıştım. Bu benim için yeni bir haberdı.

"Cay..."

Başımı eğdim. "Shel, yapmam gereken bir sürü işim var. Jesse iyi ise, konuşmamız gereken başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama belli ki aklında bir şey var, o yüzden konuşalım mı?"

O, bana ne kadar hoşnutsuz olduğunu göstermek için uzun uzun nefes alıp verdi. "Taşınmayı düşünüyorum."

"Tamam." Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Shel yıllar boyunca birkaç farklı yerde yaşamıştı. Adresini bildiğim sürece, bu beni ilgilendirmezdi. "Neden bu kadar acil?"

"Çünkü Denver'a taşınmayı düşünüyorum."

Tereddüt etmedim. "Jesse ile olmaz."

Sanki bu sıradan bir konuymuş gibi elini salladı. "Çocuğumu geride bırakmayacağım. Tabii ki Jesse de gelecek. Sadece üç saatlik bir yolculuk, yani..."

"Hayır." Ellerim yumruk oldu, ama bu işe yaramazdı, bu yüzden ellerimi belime koydum. Olmayacak bir şey için sinirlenmek benim tarzım değildi. "Bunu engelleyeceğim. Denver'a taşınırsan, onu görmem için sana yardımcı olurum, ama oğlumu alamazsın."

Gözlüklerini kafasının üstüne itti, bana o gök mavisi gözlerini gösterdi ve sanki bunun bir etkisi olacakmış gibi bana kirpiklerini kırttı.

"Hiçbir şey kesin değil. Ama benimle kavga etmeden önce bunu iyice düşünmeni istiyorum. Ben..."

Başımı salladım. "Seninle kavga etmeyeceğim, Shel. Böyle bir şey olmayacak.

Kavga edecek bir şey yok."

Ağır ve sinirli bir nefes verdi. "Şehirde daha iyi fırsatlar var. Jesse'nin buradaki okulları aştığını sana söylememe gerek yok herhalde. Ona..."

"Hayır." Ellerim yine yumruk haline gelmişti, ben de onları ceplerime soktum. "Bu konuşma bitti."

Dönmeye başladım ve o bana doğru koştu, eli pazıma kondu. "Daha büyük bir havuza ihtiyacı olan sadece Jesse değil. Denver'da çok daha fazla iş var ve Kent'in orada bir avantajı var."

Birdenbire durdum. "Yani bu bizim oğlumuzla değil, erkek arkadaşınla ilgili, değil mi?" Sesimin titremesini önlemek için çenemi ileri geri hareket ettirdim. "Bu adamla ne kadar zamandır çıkıyorsun... birkaç aydır mı? Ve onun için kendi hayatını ve Jesse'nin hayatını alt üst etmek mi istiyorsun? Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Yanakları kızardı, ama utançtan değil. Hayır, onu kızdırmıştım ve şimdi bunun bedelini ödeyecektim.

"Altı aydır," diye tısladı. "Kent ve ben çok ciddiyiz, bilmen gerekiyorsa. Ve herkesin ailesinin çiftliğinde rahat bir hayatı yok. O sahip olduğu her şey için çalışmak zorunda kaldı."

Neredeyse gülecektim. Elbette, bu topraklar nesillerdir aileme aitti ve sahip olduklarım için çok şanslıydım, ama Shelby'nin benim çok çalışmadığımı ima etmesi bir şaka olmalıydı. Ama pek mizahlı hissetmiyordum ve o devam etti.

"Sugar Brush'ta iş piyasası çok küçük. Kent'in Denver'da arkadaşları var, oraya taşınırsak şirketlerinde onun için iyi şeyler söyleyecekler. Okullar da çok iyi. Jesse erişebilecek..."

Elimi kaldırdım. "Hayır. Sen ve Kent taşınmak istiyorsanız, taşının. Jesse gitmiyor ve ben bu konuyu kapatıyorum."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "İşleri zorlaştırma, Caleb."

"Hiç de zor değil. Açık ve net. Bitti."

İnleyerek kollarını yanlara doğru uzattı. "O zaman avukatımla konuşmam gerekecek."

"Bir adım geri atıp bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamalısın." "Sen de bu kadar inatçı olmayı bırakmalısın," dedi sertçe.

Bu daha önce de söylenmişti ve belki de bunda bir parça doğruluk vardı. Ama oğlum söz konusu olduğunda, taviz veremezdim. Zaten annesiyle yaşadığı haftalarda onu özlemek zorunda kalıyordum. Bir saniye bile daha özlemek istemiyordum.

Şapkamın siperliğini kaldırdım. "İyi günler, Shelby."

İstediği kadar öfkesine kapılabilirdi. Aklım zaten yapmam gereken işlerle meşgulken, arabama doğru yürüdüm.

İkinci Bölüm

Alice

Kağıda çok aşınaydım. Günlerimi kağıtlarla dolu bir dünyada geçiriyordum. Sıra sıra, yığın yığın. Toz, mürekkep ve kelimelerle oluşturulmuş resimlerden oluşan eski kitapların kokusu, benim için evim kadar tanıdıktı. Parmaklarımın dokunuşuyla eski bir ansiklopedi ile yeni bir romanın yumuşak ağırlığı arasındaki farkı anlayabiliyordum. Ve parmaklarımı doğru şekilde birbirine sürttüğümde, sinir uçlarım anılarla dolup taşıyordu, sanki bir kitabın en sevdiğim sayfasını yoktan var edebiliyormuşum gibi.

Kağıt benim için hiçbir zaman sadece kağıt olmamıştı. O benim için bir rahatlık, bir kaçış yoluydu.

Hayatımda en anlamlı olan tek şeydi.

Bu yüzden zarf bana çok yanlışı gelmişti.

Kağıdın olması gerekenden daha ağırdı. İçindeki karton veya kalınlık değil, mürekkebin kendisi. Sanki kendi yerçekimi varmış gibi. Sanki ön yüzüne yazılan kelimelerin kütlesi varmış gibi, elimde yabancı bir ağırlık hissettiriyordu. Vardiyam için Joy's Elbow Room'a girerken, zarfın kayıp bir olay yaratmasın diye sıkıca tuttum. Şansımı bildiğim için, tam da öyle olacağını biliyordum.

Kapı arkamda gürültüyle kapandı. İçgüdüsel olarak eğildim, ama zarfı düşürmedim. Birkaç kişi bana bakmak için başını çevirdi, ama ben buralarda tanıdık bir yüz olduğum için kimse uzun süre bakmadı.

Saat daha beşti ve barın yarısı doluydu. Cuma geceleri her zaman yoğundu ve Joy's, güneşin doğuşuyla birlikte işe başlayan çiftlik işçilerini çektiği için

güneşin doğuşuyla başlayan çiftlik işçilerini çektiği için, içmeye de erken başlıyorlardı.

Eski bir müzik kutusunda tanıdık bir country şarkısı çalıyordu ve bira, kızarmış soğan ve eski ahşap kokusu yüzüme çarptı.

Bu kokuda da rahatlık bulacağımı hiç tahmin etmezdim, ama son dört yıldır burada ikinci iş olarak garsonluk yaptığım için, bu koku günlerimi geçirdiğim kütüphane kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. Garip ve beklenmedik bir şekilde, evimden uzaktaki evim.

Joy, barın arkasından başını kaldırdı. Orada, başkalarının parmak izlerinden kişisel olarak rahatsız olmuş biri gibi şiddetle yapışkan bir lekeyi silip duruyordu. Ama o her zaman böyle görünürdü.

İlk tanıştığımızda, beni çok korkutmuştu. Ama kısa sürede Joy'un sert ve ciddi tavırlarının ardında altın gibi bir kalbi olduğunu anladım.

"Nihayet geldin." Barın etrafından dolaşırken bana koyu renkli gözlerini kısarak baktı. "Neden öyle bakıyorsun?"

Korkarak, ayaklarım durdu. "Nasıl yani?"

"Ya bir suç işlemişsin ya da ceketinin altına bir sokak kedisi sokmaya çalışıyormuşsun gibi."

Zarfı canım pahasına tutmasaydım, yüzümü okşayarak ifademi kontrol ederdim.

"Burada kedi yavrusu yok." Keşke elimde tuttuğum şey o olsaydı. Ama zaten bekar bir kedi sever kadının görünüşüne ve yaşam tarzına sahiptim; gerçekten bir kedi sahibi olmak benim için çok zor olabilirdi.

Kaşları kalktı, alnı kırıştı. "Ne suç işledin?"

Kafamı salladım, dudaklarım gülümsemeye doğru seğirdi. "Suç da işlemedim, yemin ederim."

Bana bezini uzattı. "Orada ne var?"

"Oh, hiçbir şey. Sadece posta." Onun etrafından dolaşarak arkaya doğru gittim, eşyalarımı bırakıp önlüğümü alabilmek için.

Joy, kemik peşinde koşan bir köpek gibi peşimden ayrılmadı. "Buna inanmıyorum. Posta yüzünden bayılacak gibi görünmezsin. Neler oluyor, Alice?"

Beni ofisine soktu ve ben tek tabureye çöktüm, yenilgimi kabul ederken, o da dağınık masasının kenarına oturdu.

Joy, kimsenin uğraşmayacağı türden bir kadın değildi. Tek bir sert bakışıyla yetişkin bir erkeği ağlatabilecek biriydi. Ama bana karşı ilk günden beri çok nazikti. İlk günlerde doğru yaptığım siparişlerden daha fazlasını batırdığımda bile sabrını hiç kaybetmedi.

O benim annem olacak yaşıydı, ama tam olarak anne gibi değildi. Şüphesiz, o bir patronun çok daha ötesinde biriydi. Joy, benim en yakın arkadaşım olmuştu. Birbirimizin saçlarını örmedik ya da erkekler hakkında dedikodu yapmadık, ama ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olup bana destek oldu.

Zarfı kucağıma koydum ve parmaklarımla siyah mürekkebin üzerinde gezdirdim. "Bir avukattan gelmiş."

Bu, onun bir kaşını kaldırmasına neden oldu. "Bir avukattan, ha?"

"Evet. Kız kardeşim vefat etti," dedim sessizce. "Üç hafta önce."

Joy'un yüzü yumuşadı, ki bu pek sık olan bir şey değildi. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım sana ondan hiç bahsetmedim. Yakın değildik." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Hiç."

Hiçbir şey söylemedi, geri kalanını benim anlatmamı bekledi. Bana karşı tavrı böyleydi. Baskı yapmazdı ve çoğu zaman düşüncelerimi ona kendim anlatırdım. Ama bu sefer? Ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ona gerçekleri anlattım.

"Bana her şeyi bıraktı," dedim sonunda. "Mektupta, mirasının tek varisi olduğum yazıyor."

Joy yavaşça ısıklık çaldı. "Her şeyi mi? Çok mu?"

Ben pek açık bir insan değildim. Özel hayatımı gizli tuttuğumdan değil, sadece kimsenin ailemin meselelerine ilgi duymayacağını düşündüğümünden. Ama Joy'la çok zaman geçiriyordum. Bazen barın işleri yavaşladığında, o sorular sorar, ben de cevaplardım.

Ailemin iki yıl içinde arka arkaya vefat ettiğini biliyordu. Önce annem, kısa bir kanser mücadelesinin ardından, ardından yirmi iki ay sonra babam kalp krizinden vefat etti. Onları yıllardır görmemiştim ve hiç yakın olmamıştık, ama çok genç yaşta vefat ettikleri için üzül müştüm.

Şimdi de... kız kardeşim. Bu daha zordu. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Başımı salladım. "Ailemiz her şeyi Silla'ya bıraktı. Sanırım vasiyetine yazacak başka kimsesi yoktu, o yüzden beni yazdı."

Beni sanki yeni görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. "Zenginler miydi?"

"Evet, varlıklıldılar." Titredim. "İkisi de bankacılık sektöründeydi ve annemin ailesinin parası vardı."

Bu sözlerim ona bir homurtu kazandırdı. "Sanırım sen de şimdi zengin sayılırsın." Zayıf bir kahkaha attım. "Teknik olarak mı? Evet, sanırım öyle."

"Aferin sana. İstifa etmek istersen anlarım, ama artık bütün gözlüklerimi kırmayı bıraktığına göre seni çok özleyeceğim."

Onun alaycı sözlerine şaşırdım. İlk zamanlarımda epeyce bardak kırmıştım, ama artık oldukça dikkatliydim. "En az iki yıldır bardak kırmadım."

Omuz silkti ve bana gülümsedi, sonra ciddi bir ifadeyle devam etti. "Demek istediğim, burada çalışmayı bırakmak zorunda kalırsan, seni anlarım. Sadece Cancun'a falan kaçma ya da bunun gibi aptalca bir şey yapma. O kadar güneş için çok solgunsun."

"İstifa etmeyi hiç düşünmedim... ya da bu parayı ne için kullanacağımı. Muhtemelen hesabımda kalacak," diye itiraf ettim, ne kadar utanç verici olsa da. İstediğim bir şey bulabilmeliydim.

O, öfkeyle, "Bu yüzden senin için endişeleniyorum. Hayatını kolaylaştırmak için o paranın bir kısmını neye harcayacağını düşünmelisin. Ya da sadece senin için eğlenceli bir şeye." dedi.

Bunu söyler söylemez aklıma geldi. "Kitaplar. Eğer harcayacaksam, kitaplara harcayacağım."

Dilini şaklattı. "Her gün ücretsiz kitaplarla çevriliyim."

"Ama o kitaplar kütüphanede. Onların eve gelip benimle yaşamalarını istiyorum."

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı anlayabiliyordum. Harcayacak çok parası olsaydı ne alırdı acaba diye merak ettim. Öğrenmek için ona benim paramı verirdim, ama denediğim için bana hızlıca bir tekme atardı.

Dizlerine dirseklerini dayayarak beni düşündü. "Bu haberle başa çıkabiliyor musun?"

"Yakın değildik," diye tekrarlardım, umarım beni rahat bırakır diye.

Ama bırakmadı. "Benim sorduğum bu değildi."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Emin değilim. Silla uzun süredir hastaydı. Tüm hayatım onun iyileşmesi etrafında dönüyordu. Şimdi o yok... Bilmiyorum. Üzücü. Üzücü olduğunu biliyorum. Ama

"Henüz hissetmiyorsun." Sanki bu mantıklıymış gibi başını salladı. Keşke bana da mantıklı gelseydi. Hâlâ uyuşukluk ve bunaltıcı bir duygu arasında bir yerdeydim.

"Henüz değil," diye fısıldadım.

Dizime sertçe vurdu. "Gece izin almak istersen, al. Kimsenin birasına ağlamamı istemem."

Kafamı salladım. "Hayır, burada çalışmayı tercih ederim. Ağlamayacağım, söz veriyorum."

Ayağa kalktı ve bana son bir kez temkinli bir bakış attı. "Tamam. Bu son teklifim. Adamlar içkilere el atmaya başlamadan önce oraya geri dönmeliyim."

Gülerek, "Onlar akıllıdır," dedim. O geçerken, parmaklarımla onun parmaklarına dokundum. "Teşekkürler, Joy. Bir dakika sonra gelirim. Her şey hazır."

Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama elimi sıktı ve odadan çıktı.

Ben de oyalanmadım. Zarfı cebime koyduktan sonra önlüğümü belime bağladım ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Muhtemelen biraz dudak parlatıcısı sürmeliydim — birkaç erkek, biraz çaba sarf edersen bahşişlerimin daha yüksek olacağını söylemişti — ama makyajı hiç öğrenemedim. Bu bana uygun muydum, emin değildim.

Ve sanırım artık bahşişlerimin ne kadar yüksek olduğu konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Bir dalga hüznü beni sardı. Artık bana yararlı olmadığım için benden uzaklaşan ailemden geriye kalan tek şey, dolup taşan kasaydı. Bu... çok yazık.

Ancak bunun üzerinde durmaya vaktim yoktu. Arkadan çıkar çıkmaz, düzenli müşterilerden biri bana seslendi.

"Allie-bo-bally. Seni burada görmek ne güzel."

Yetmiş yaşında olan Bryan Thomas'ın yanında durdum, uzun zaman önce kendine ait olduğunu iddia ettiği taburede oturuyordu, ona gülümsedim. "Ne tesadüf!"

Hava şartlarından yıpranmış elini cilalı bara vurdu. "Bilmiyorum, ama bugün şanslı günüm gibi hissediyorum. Nasılsın?"

"İyiyim." Omzumu onun koluna dokundurdum. "Joy sana iyi bakıyor mu?"

"Her zaman." Gülümsediğinde yüzü yazın kil tarlası gibi görünüyordu, güneşte yanmış cildinde çatlaklar ve çizgiler vardı. "Arkadaşın burada. Huysuz görünüyor. Gidip onu neşelendirmek isteyebilirsin."

Donakaldım ve kulaklarım yandı. Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Bryan çoğu zaman sarhoş olabilirdi, ama o biliyordu.

Joy da biliyordu.

Başka kaç kişinin bildiğini düşünmek istemedim.

Hemen dönmedim. Gözlerimi barda gezdirmedim. Gerek yoktu. Caleb Kelly'nin tam olarak nerede olacağını biliyordum. O alışkanlıklarının esiri biriydi, her zaman arka tarafta aynı masada otururdu. Bazen yalnız, bazen ailesiyle birlikte. Sonunda baktığımda ne hissedeceğimi de biliyordum — sanki biri ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmış gibi.

Aptalcaydı. Yirmi dokuz yaşındaydım ve gözlerim kalplerle dolu bir gençten farksızdım. Bunu saklamaya çalıştım ve iyi bir iş çıkardığımı düşündüm, ama dört yıl bir erkeği özlemek için çok uzun bir süreydi. Bu noktada, kasabanın en az yarısının benim duygularımdan haberdar olduğunu düşünüyordum.

Omuzlarımı dikleştirdim, önlüğümü düzelttim ve kaburgalarımın dibini gıcıklayacak kadar derin bir nefes aldım, her zamanki gibi kendimi hazırladım.

Hazır olduğumu düşündüğümde, hemen ona doğru döndüm.

Her zamanki masasında, arkada oturmuş, şapkasını öne eğmiş, kollarını kavuşturmuş, dudakları ve çenesi kalın sakalının içinde kaybolmuştu. Elini kaldırıp kulağının arkasını kaşıdığında, elinin izlediği yolu takip ettim — zihni başka yerdeyken yaptığı bir alışkanlık olduğunu öğrenmiştim. Ne düşündüğünü merak ettim. Endişeli miydi? Jesse'nin iyi olmasını umuyordum.

Bu gereksiz bir endişeydi. Oğlu iyi olmasaydı Caleb burada olmazdı. O böyle bir adamdı.

Kayınbiraderleri Remi Town ve Deke Slater de onunla birlikteydi. Onlar, kız kardeşleri Hannah ve Phoebe ile evliytiler ve muhtemelen Caleb kadar yakışıklıydılar, ama bunu söyleyemezdim. O etrafta olduğunda, diğer herkes bulanıklaşıyordu.

Ben yaklaşmaya başladığımda başını kaldırmadı, ama bu daha iyiydi.

Bana bakmazsa, herkesin gördüğü şeyi görmezdi: Caleb Kelly'ye olan büyük, kalıcı ve karşılıksız aşkımı.

Sesimin çatlamadan bu durumu atlatabilmek umuduyla boğazımı temizledim. "Merhaba, çocuklar."

Remington Town gözlerini kırptırarak gülümsedi ve dostça selam verdi. O her zaman nazikti. Onun tarzı böyleydi. Remi insanlarla birlikte olmaktan, onlarla konuşmaktan ve sorular sormaktan hoşlanırdı.

Karısı Hannah da aynı derecede nazikti, ama o sakın biriyken, karısı fırtına gibiydi. Duyduğum kadarıyla, küçük oğulları Silas da annesi gibiydi.

Deacon Slater daha çekingen biriydi. Çenesini kaldırıp sessizce "Merhaba" dedi, ama o da her zaman nazik ve kibardı. Deke, Joy'un yeğeniydi ve Joy bunu asla söylemese de, onları gözlemleyen herkes için Deke'nin onun gözbebeği olduğu açıktı.

Deke, geçen yıl Phoebe ile evlendiğinde Kelly ailesinin bir parçası olmuştu. Kelly ailesinden en çok anlaşılabileceğimi düşündüğüm kişiyi seçmem gerekirse, o Phoebe olurdu. Sessiz ve yumuşak başlıydı ama utangaç değildi. İnsanlara ilgi gösterir ve onları gerçekten önemserdi. Phoebe, Main Street'in karşı ucunda bulunan sevimli bir fırın-kafe olan Sugar Rush'ın sahibiydi.

Sonra Caleb vardı. Sonunda başını kaldırdı, ama ben onun gözlerine bakamadım, bakamadım. Onun sıcak, çikolata rengi bakışları bana her değdiğinde, kadifeye iğnelenmiş bir kelebek gibi, açığa çıkmış ve hareket edemez hale gelirdim.

"Selam Alice," dedi. Sadece adım. Abartılı bir şey yoktu. Flörtöz bir şey yoktu. Ama yine de göğsümün derinliklerine, pürüzsüz, sakın bir göle düşen bir taş gibi çarptı.

"Merhaba." Not defterimi sıkıca tutup kalemimi tıklatarak profesyonel davranmaya çalıştım. "Ne alırsınız?"

Başlangıç olarak bira sipariş ettiler ve ben olabildiğince hızlı bir şekilde masalarından uzaklaştım. Keşke acele etmeseydim. Keşke sakın ve soğukkanlı olsaydım.

ama ben öyle biri değildim. O etrafta olduğunda değil. Muhtemelen hiçbir zaman.

İçeceklerini getirip geri döndüğümde, üçü sessizce konuşuyorlardı.

"Sinirlerin bozulmuş gibi görünüyorsun," dedi Remi.

Caleb iri omuzlarını silkkti. Normalde bu hareket havayı titretmeliydi, ama titreyen tek şey bendim.

İçten içe.

Umarım.

"Shel çiftliğe uğradı. Beni sinirlendirdi," diye homurdandı Caleb, ben onun önüne birasını koyarken. "Girmeye değmez."

Deke bardağına doğru başını salladı. "İç şunu. Kafanı boşalt."

Caleb bardağını eline aldı ve bardağı onun elinde minyatür gibi görünüyordu. "Öyle niyetliyim." Sonra kaşlarını kaldırdı ve bakışları doğrudan bana odaklandı. "Siparişlerimizi almaya hazır mısınız?"

"Evet." Dudaklarımı ovuşturdum ve not defterimi aradım. "Sipariş vermeye hazırsanız."

Not defterine ihtiyacım yoktu, en büyük partilerimde bile. Menümüz küçüktü ve hafızam çok sağlamdı. Ama sipariş verenlerin yüzlerine bakmaktansa elimdeki kağıda odaklanmak daha kolaydı.

Özellikle de *onun* yüzüne.

Onu ilk gördüğümde, onu iri, açgözlü yudumlarla içime çektim. Gözlerimi onun çarpıcı geniş omuzlarından ayırmak için elimden gelen tek şey buydu. Uzamış saçları. Kalın sakalı. Masaya zar zor sığan uzun bacakları. Ellerinin genişliği. Burnunun köprüsünü kaplayan çiller... Caleb Kelly, daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu. Ve kısa bir süre için, onunla ilgili her şeyi doya doya içime çektim.

Ve çoğu aşırı hoşgörü gibi, çok fazla, çok hızlı, çok sık alarak kendime zarar veriyordum. Bana zar zor baktığında midem ağrıyordu. Bana karşı gülümsemesi dostça ve kibar olsa da, arkadaşlarına karşı kahkahası gürültülü ve sınırsızdı. Nadiren de olsa, ona ilgi gösteren birçok kadından birine ilgi gösterdiğinde. Bu asla uzun sürmezdi, ama en çok acı veren şey buydu.

Yine de, tüm bu yıllar boyunca, Joy's'a her girdiğinde göğsümde yarattığı ezici baskıyı atlatamamıştım.

Bununla başa çıkmada daha iyi hale gelmiştim.

Sadece birkaç yudum
almama izin verdim.

Kaşlarına bir bakış.

Gözlerinin hatırladığım çikolata rengine olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca bir bakış atmak - her zaman öyleydi.

Göğsünün eğiminden aşağıya, merkezine doğru kısa bir yolculuk yaptım. Orada, gücü ve büyüklüğü, onun insan olduğuna beni ikna eden tek parçaya yol açıyordu: delinmez granitin altında yumuşak bir karın, onu daha da çekici kılıyordu.

Remi'nin sesi beni görevime geri döndürdü. O, ekstra turşu ile bir çizburger sipariş etti. Sırada Deke vardı, tavuklu biftek ve soğan halkaları istedi.

Not defterimden başımı kaldırıp Caleb'in kulağının yanına odaklanacak bir nokta seçtim. "Domates, marul, mayonez ve ızgara soğanlı burger, değil mi?"

Kıkırdaması o kadar alçak sesliydi ki, kemiklerim titredi. "Kahretsin, o kadar tahmin edilebilir miyim?"

Dudaklarım seğirdi. "Alışkanlıkların esiri, sanırım. Bunda yanlış bir şey yok."

Onun beni incelediğini hissettim. Ona bakmamak kabalık olacağından, gözlerimi onun gözlerinden geçirdim ve bir an durdum. Nefesimi kesmeye yetecek kadar uzun, tehlikeli olmayacak kadar kısa bir süre.

"Teşekkürler, Alice. Güvenin için minnettarım," diye gürledi.

Remi omzuna hafifçe vurdu. "Sana sıkıcı olduğunu söylemek için fazla kibar olduğunu düşünüyor."

Caleb başını eğdi, hala bakışlarıyla beni delik deşik ediyordu. "Sıkıcı mıyım?"

Kalemimin ucunu defterime batırdım, kalbimin göğsümden fırlamamasını diledim. Joy, bunun yaratacağı dağınıklığı hiç hoş karşılamayacaktı.

Bakışlarımı ona spagetti tabağı gibi fırlattım, umarım yapıştırdı. Ve uzun, kaygan bir an için yapıştı. Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve ifadesinde bir şey değişti... Tanımadığım ama gerçekten tanımak istediğim bir şey.

"Sanmıyorum, Caleb," diye fısıldadım, ilk kez onun adını kullanarak.

Karnım ağrıyordu. Fazla yemiştim. Buradan gitme zamanı gelmişti.

"Siparişleri vereceğim."
Bu sefer kaçmadım, ama az kalmıştı.

Üçüncü Bölüm

Alice

Sonunda masalarına geri dönmek zorunda kaldım, ama kendimi yeterince sakinleştirmiştim, içimden patlama tehlikesi yoktu. Üçü, Phoebe ve Deke'nin yakında yapacakları bir seyahat hakkında derin bir sohbeta dalmışlardı, bu yüzden tabaklarını önlerine koyduğumda dikkatlerin odağı ben değildim.

Caleb'inkini en sona bıraktım.

Yemeğe baktı, sonra bana. Gözleri bir anlık parladı. Bir saniye. Sonra bana çok hafifçe başını salladı. Sanki beni onaylamış gibi.

"Teşekkürler, Alice."

Adım dudaklarından çıktığında kalbim çok hızlı attı. Bu kesinlikle bir sorundu.

Geri adım attım. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Döndüm ve derin bir nefes alarak kendimi topladım. Bakmam gereken başka masalar da vardı. Caleb Kelly'nin benim adımı söylemesi herkes için inanılmaz derecede rahatsız edici olurdu.

Havuz masalarının yanındaki yüksek masalara ve iki kişilik masalara yaklaşırken, son müşterimi kontrol etmekten çekinerek hızımı yavaşlattım. Bart Miller sarhoştı. Buna şüphe yoktu. Onun hangi özelliği beni rahatsız ediyordu, bilmiyordum. Buralarda pek çok kaba adam sarhoş olurdu ve onların tuhaf davranışları ve imaları beni hiç etkilemezdi. Bart her zaman başa çıkması zor bir adam değildi, ama her geçen yıl daha da kötüleşiyordu; boşanmış, acı çekiyor ve içtiğinde iki kat daha gürültülü oluyordu.

Ama yapmam gereken bir iş vardı ve o da odanın diğer ucundan beni izlediği için artık ondan kaçınamazdım. Kalemimi ve not defterimi önüme koyarak ona yaklaştım.

"Lanet olsun, Alice," diye homurdandı, sesi bira ve kötü niyetle doluydu. "Garsonluk yapmaktan bıktığında ve sana bakacak gerçek bir erkek istediğinde bana haber ver. O bol giysilerin altında çok güzel bir kadın olduğunu hissediyorum."

Bu yeni bir şey değildi. Onu görmezden gelerek, yoluma devam ettim. "Sana bir bardak su veya yiyecek bir şey getirmemi ister misin?"

Olması gerekenden daha hızlı hareket etti, parmakları çelik kelepçe gibi bileğimi sımsıkı kavradı. Ne olduğunu anlayamadan beni öne doğru çekti. Kalçalarım masasının kenarına acı verici bir şekilde çarptı.

"Beni kesebileceğini sanıyorsun galiba." Gözleri kısıldı. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışan karımı başımdan attım. Senin de böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğim, kızım."

Elimi çektim ama kıpırdamadı. "Bırak beni Bart. İstediyini böyle elde edemezsin."

"Belki de başka bir içkiye ihtiyacım yok. Sen bana eşlik edersen gerek yok." Sandalyesine yaslandı, bacaklarını açtı ve kasıklarını işaret etti. "O tatlı kıcını buraya park etmeye ne dersin, Allie?"

"Canımı acıtıyorsun." Daha fazla çektim ama görüldüğünden daha güçlüydü ve beni burada tutmaya kararlıydı. "Bırak beni Bart. Joy'un araya girmesini istemezsin."

Kolumu salladı ve güldü. "Kızma.

Sadece konuşuyoruz, kızım. Ben dost canlısı biriyim."

Aniden beni çekerek dengemi bozdu. Serbest kolumla bir şey tutunmaya çalışarak yüzüstü düşmemek için çırpındım, ama sadece iki bardağı yere düşürmeyi başardım. Kafamın içinde çınlayan alarm zilleri, bardakların kırılma sesini bastırdı, ama panik içindeyken bile Joy'un bardaklarını kırdığım için ne kadar kendini beğenmiş olacağını düşündüm. Bu konuyu hiç bitiremeyecektim.

Bu düşünceler, Bart'ın kucağına ya da yere —yerçekiminin beni nereye götürmeye karar verdiği yere.

İkisine de ulaşamadım.

Bir saniye önce düşüyordum, bir saniye sonra ise dik duruyordum, iki güçlü kolun arasında, kaslı bir duvarın sıcaklığı ve yumuşak bir midenin yastığı sırtımın kavisine tam olarak oturmuştu. Arkamı dönmeme gerek kalmadan Caleb'in kollarında olduğumu anladım. Tam da hayal ettiğim gibiydi, ama aynı zamanda hiç de öyle değildi. Güneş ışığı, hafif ter, deri ve rüzgâr gibi güzel kokuyordu. Beni dikkatli ama tereddütlü olmayan bir şekilde tutuyordu. Sanki narin ama kırılğan değilmişim gibi.

Kendimi ona bırakıp eridim. Bunun geçici olduğunu ve yakında sona ereceğini bilerek, nerede olduğumu ve az önce ne olduğunu unutarak bu anın tadını çıkardım.

Caleb unutmamıştı.

"Yeter." Sesi yükselmedi. Hırlamadı. Göğsünü şişirmedi. Ama bu, herhangi bir bağırma veya şiddet eyleminden daha etkili oldu.

Bart gülerek durumu geçiştirmeye çalıştı. "Hey, ben sadece şaka yapıyordum..."

"Şaka yapmıyordun," diye homurdandı Caleb. "Ona elini sürdün."

Sonra en kötüsü oldu.

Caleb beni bırakıp Bart'ın üzerine eğildi ve onunla yüz yüze konuştu. "Sarhoşsun ve boş boş konuşuyorsun. Alice'den özür dile ve evine git."

Havadaki gerginlik çignenebilecek kadar yoğundu. Müzik bulanıklaşmıştı. Birkaç kişi başını çevirdi, ama kimse araya girmede. Bart daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyordu, ama Caleb'e uzun uzun baktı ve vazgeçti.

Parmaklarım ıslak avucumda kıvrıldı. Bart'ın içkisini devirirken elime bulaşmış olmalıydı. Bununla... daha sonra ilgilenecektim.

Bart'ın çenesi, sanki hala mücadele edecek gücü varmış gibi hareket etti, sonra homurdandı. "Tanrım. Tamam. Özür dilerim."

"Tekrar dene." Caleb'in sesi ezilmiş çakıl gibiydi.

"Üzgünüm, Alice," Bart daha yüksek sesle mırıldandı, ama bana bakma zahmetine girmede.

Boğazımdaki düğümü zorlayarak sesimi çıkardım. "Sorun değil."

Elimi daha sıkı sıktım. Bir şey damladı. Kesinlikle bununla ilgilenmem gerekecekti.

"Bunda iyi olan hiçbir şey yok." Caleb yanıma geldi. Ortak düşmanımıza karşı duran iki asker gibiydik. "Defol buradan, Bart. Ve cömert bir bahşış bırakmayı unutma. Bence bunu hak ediyor, değil mi?"

O daha fazla homurdandı, elim damladı ve Caleb bana öfkeyle baktı. Sonunda Joy ortaya çıktı ve ikimizi de kovdu.

Kendimi toparlamak için bir an bekleyebilmek umuduyla bara doğru koştum. Ama şansım yoktu. Caleb peşimden gelmişti. Onun yanında kendimi toparlamak her zaman zor olmuştu. Şimdi beni kurtarmıştı ve kollarının beni sardığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak biliyordum... Bu, imkansızdı.

"İyi misin, Alice?" O kadar yakındı ki vücut ısını hissedebiliyordum.

Ona dönüp Bart'a baktığı için teşekkür etmemek kabalık olurdu. Ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

Kararımı veremedi Caleb tekrar ellerini bana koydu. "Kanamam var."

Dirseklerimi kavradı ve beni döndürdü, parmakları Bart'ın yaptığı gibi bileğimi kavradı.

Ama bu hiç de aynı şey değildi.

Caleb'in tutuşu sertti, ama bana zarar vermiyordu ya da beni esir almaya çalışmıyordu. "Kırık camla kendini kesmiş olmalısın."

"Oh." Elime baktım, damlayanların votka değil kan olduğunu görünce şaşırdım. Bu çok daha mantıklıydı. "Oh hayır. Bunu temizlemeliyim. Joy'un ofisinde ilk yardım çantası var."

"Tamam." Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Gidelim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hayır. Ben iyiyim. Ben halledebilirim."

"Halledebileceğini biliyorum," dedi nazikçe. "Ama mesele şu ki... Bart sana elini kaldırdığı anda müdahale etmediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Bu gece rahat uyuyabilmem için, seni iyileştirmeme ve iyi olduğundan emin olmama izin vermelisin."

Titreyerek nefes aldım ve neredeyse gülümsedim. "Bu oldukça manipülatifti."

"Bu gerçektir." Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "İşe yaradı mı?"

"Evet. Sanırım işe yaradı."

Beni arkaya kadar takip etti ve ben de ona izin verdim. Hayır deseydim ve bunu içten söyleseydim, eminim ki o da bunu benim cevabım olarak kabul ederdi. O böyle biriydi. Ama aynı zamanda benim iyi olduğumdan emin olması gereken bir adamdı, bu yüzden ona izin verdim.

Ben de kendime izin verdim.

Zor ve tuhaf bir gün olmuştu. Kendime bu kadar iyi davranmak pek akıllıca bir hareket değildi, ama bunu neredeyse her şeyden çok istiyordum. Bir kez olsun kendimi inkar etmeyecektim.

Caleb, Joy'un banyosundaki lavaboda avucumu soğuk suya tutarken avucum yanıyordu. Aynaya bakarak, onu pervasızca izledim. Kaşlarını çatmış, yarımı temizlemeye konsantre olmuştu, ağzı hoşnutsuzlukla düz bir çizgi halindeydi.

"Acıyor mu?" diye
homurdandı. "O
kadar da kötü
değil."

Cevabım o kadar açıkça nefes nefeseydi ki, gözleri aynada benimkilerle buluştu. Yakalanmıştım ve bu sefer gözlerimi kaçırmadım.

"Üzgünüm," diye homurdandı. "Fazla uzun
sürmez." "Acelem yok."

Musluğu kapattı ve kağıt havlu uzandı. Önce beni kendisine doğru çevirdi, sonra dikkatlice, nazikçe cildimi kuruladı ve yarayı inceledi.

"Dikiş atılması gerekmez sanırım," diye mırıldandı. "Ama canın yanacak."

"Hiç hissetmiyorum bile."

Gözleri benimkilere dikildi. "Yarın hissedeceksin. Dikkatli olmalısın, yoksa tekrar açılır."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden cevap vermedim. Bana bakarken ona baktım, daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlıktan onu içime çektim.

Parmağının eklemının üzerinde küçük bir kesik, kaşının kenarında bir yara izi, gözlerinin arasında bir endişe çizgisi vardı. O kadar iriydi ki, bu dar banyoya zar zor sığıyordu. Birlikte orada durdukça alan gittikçe küçülüyordu.

Elime gazlı bez sardı ve bantla sabitledi. Başparmağı cildime değdiğinde parmaklarım seğirdi ve bakışlarımız yine kesişti.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

Harika hissettiriyordu, sanki cennetten bir parça gibi.

Ama aynı zamanda canımı da yakıyordu. Elim onun elindeydi, ama o elimi tutmuyordu. Haftada birkaç kez ona servis yapan küçük garsona iyi bir samaritanlık yapıyordu. Bu benimle ilgili değildi. *Beni* görmüyordu. Sadece kurtarılması gereken bir kadın görmüştü.

Aniden, görünmemekten çok yoruldum; bir saniye daha dayanamadım.

Belki de düşündüğümünden daha fazla kan kaybetmişim. Korkup kaçmak yerine, ona yaklaştım. Kaşları hafifçe kalktı, ama geri çekilmedi.

Yavaşça adımlı söyledi. "Alice..."

Ve ben onu aşağı çektim.

Flanel gömleğinin yakasını tutup, bana ulaşacak kadar aşağı çektim.

O otomatik olarak eğildi — ünkü kibardı, çünkü o Caleb'di ve ben onu öptüm.

Sert ve hızlı. Bir nefeslik.

Dudaklarım onun dudaklarına, sanki bu tek seferlikmiş gibi bastırıyordu. Belki de elde edebileceğim tek şey buydu.

O benim öpücüğümü karşılık vermedi. En azından ilk başta.

Donakaldı. Sanki elektrikli kabloya basmış gibi her bir santimi kilitlendi. Bunu hissettim ve neredeyse o anda ölecektim.

Ama...

Ama, ama, *ama*. Ağzı hareket etti.

Caleb Kelly de beni öpüyordu.

Dördüncü Bölüm

Caleb

DÜŞÜNÜYORDUM, SADECE iyi bir şey arıyordum.

Sıcak, tatlı dudaklar benim dudaklarımın altında açıldı ve yumuşak, küçük bir vücut bana karşı eridi. Ellerim hareket etti, kalçalarının üzerinde kaydı, onların kıvrımlarına şaşıarak. Onun dokunuşunu sevdim. Tadını. Dillerimiz birbirine değdiğinde çıkardığı tüy gibi hafif, uçarı iniltiyi.

Onunla ilgili her şey beni şaşırttı. Bu kadını öpmek, mevsimdeki ilk olgun şeftaliyi ısırmak gibiydi — fazla bir şey beklemeden, ama sonunda bir saniye hareketsiz kalıp tadını çıkarmak gibi.

Başını eğdi, beni daha derin öptü ve gömleğimin önünü tutuş şekli zihnimi boşalttı. Beyaz gürültü. Dünya, Alice'in dudaklarının benim dudaklarımla buluştuğu bu parlak, beklenmedik ana daralmıştı.

Sonra geri çekildi.

Ben de orada lanet bir çit direği gibi durup ona göz kırptım.

Alice.

Alice beni öpmüştü.

Alice'in gözlerinin tam rengini hiç fark etmemiştim. Güney çit hattındaki kavak ağaçlarının rengindeydiler. Canlı ve parlak, rüzgar tam doğru estiğinde parıldıyorlardı. Hayatın devam ettiğini simgeleyen türden bir yeşil.

Ona baktım, muhtemelen kafama kürek yemiş gibi görünüyordu. Beni şaşkına çevirmişti. Bana karşı her zaman kibar davranan bu kadın

, hiçbir neden yokken, hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırmıştı.

Ve ne düşüneceğimi bilemedim.

Ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Hiç de bile.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor, göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. "Benimle çıkmak ister misin?" diye sordu. "Bir kez. Sadece denemek için."

Randevu mu?

Ben randevulaşan tiplerden değildim. Anlamını anlamıyordum. Hiç vaktim yoktu ve birinin karşısında oturup, olduğumdan daha iyi bir arkadaşmışım gibi davranacak enerjim de yoktu.

Ama Alice sıradan biri değildi ve benden kendimden başka biri olmamı bekleyeceğini sanmıyordum.

Ve gerçekten, onu yemeğe çıkarmak ne zararı vardı ki? Bir gece. Bir akşam yemeği. En azından bunu yapabilirdim.

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Tamam. Bir kez."

Öpücük izleri olan dudaklarında yayılan gülümseme güneş ışığından daha parlaktı. Bunu içimde hissettim. Bende ne bulduğunu bilmiyordum, ama dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi beni meraklandırı ve öğrenmek istedim.

Soğuk gün ışığında her şey farklı görünüyordu — dün geceki öpücüğün etkisi geçip, Grocery Barn'da dolaşırken çiçeklere bakarken, kendimi bu işin dışında hissediyordum.

Çiçek aldığım tek kadınlar annem, büyükannem ve bazen de kız kardeşlerimdi. Alice için küçük çiçek seçkisini incelerken

Alice için bir buket ararken durup çenemi ovuşturdum. Alice ne? Lanet olsun, soyadını bile bilmiyordum ve o papatyaları mı yoksa karanfilleri mi tercih eder diye karar vermeye çalışıyordum. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

"Ona ne götürürsen beğenecektir."

Başımı çevirip kaşımı kaldırdım. Joy, ben fark etmeden yanıma yaklaşmıştı. "Kim?"

Gözlerini kısarak beni değerlendirir gibi baktı. Joy iri bir kadın değildi, ama hayat ona kolay davranmamıştı. Yıllarca sadece enerji ve canlılıkla idare etmek zorunda kalmış olması yüzüne yansımıştı. Bir erkeği küçük düşürmek isterse, tek yapması gereken ona sert bir bakış atmaktır, o da bunu iliklerine kadar hissedirdi.

Bunu deneyimimden biliyordum. On sekiz yaşındayken, onun barında sahte kimlikle bira almaya çalışmıştım. Bana tek kelime bile etmemişti. Tek yaptığı, bana dikkatle bakmak olmuştu ve ben de oradan çıkıp, yirmi iki yaşına kadar bir daha geri dönmemiştim.

"Bana utangaçlık yapma, Caleb Kelly. Çiçekleri kime almak istediğini çok iyi biliyorum. Onayladığımı söylemeliyim." Karışık çiçeklerden oluşan bir buket uzattı. "Alice renkli çiçekleri sever. Bunları beğenecektir." Onun ne dediğini bildiğine güvenerek buketi aldım. "Teşekkürler."

Bana parmağını salladı. "Ona iyi davranmanı söylememe gerek yok herhalde. O tanıdığım en tatlı kadın, ama buraya gelmeden önce çok zorlu şeyler yaşadı. Seninle çıkmak..." Derin bir nefes alırken göğsü kabardı. "Evet, seninle çıkmak ona iyi gelecek. Uzun zamandır bunu bekliyordu."

Uzun zamandır bekliyor mu? Bu ne demek oluyor? Bana bu randevuyu daha dün gece teklif etmişti.

"Ona iyi davranmam konusunda endişelenmene gerek yok, Joy." Çiçekleri salladım. "Yardımanın için teşekkürler."

Bu sözleri düşünmeden söylemişim ve uzaklaştıktan sonra kafamda yankılanmaya devam ettiler. Ona iyi davranmak. Tabii ki öyle yapardım. Şüphelerim buradan gelmiyordu.

Gerçek şu ki, flört konusunda pek bir şey bilmiyordum. Alice hakkında da öyle. Ama içimden bir ses, bunu mahvedersem bunun beni uzun süre etkileyeceğini söylüyordu ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Marketten çıktıktan sonra, zamanım ve sorularım vardı, bu yüzden Sugar Rush'a uğrayıp kız kardeşim Phoebe'yi kontrol ettim.

Kafesi tıpkı kendisi gibi pembe ve şekerle doluydu. Tezgahın arkasında durmuş, müşterilerine gülümsüyor, kendine özgü tatlılığını konfeti gibi etrafa saçıyordu.

Kelly'nin gözleri ve annemin yüzü olmasaydı, doğumda başka bir bebekle değiştirildiğinden şüphelenirdim. Ailemiz iyi, sağlam insanlardı, ama Phoebe bir peri gibiydi, gittiği her yere sihirli toz serpiştiriyordu. O hepimizin en iyisiydi ve kardeşlerim ve ben onu fazlasıyla koruyorduk. Son birkaç yıldır, Deke hayatımıza girdiğinden beri, biraz rahatlamıştık, ama bunun nedeni, onun Phoebe için tereddüt etmeden canını verecek olmasıydı.

Serbest kaldığında, fırın vitrinini dolaşıp bana sarıldı. "Selam, sen."

Onu sıkıca kucakladım. "Selam, Phe-Phe. Günün nasıl geçti?"

Bir adım geri çekildi ve neredeyse boş olan çantasına doğru başını salladı. "Gördüğün gibi, çok meşgulüm. Ama zaman su gibi akıp geçti, bu da her zaman iyidir." Bana gülümsedi. "Sen nasılsın? Ne var ne yok?"

"Alice buraya geliyor mu? Joy's'ta garson olan Alice'i tanıyorsun."

Çınlayan bir kahkaha patladı. "Alice'i tanıyorum Cay. Haftada bir veya iki kez buraya gelir."

Bu durumdan rahatsız olarak enseme ovuşturdum. "Genelde ne alır?"

"Ona bir şey getirmek mi istiyorsun?"

En kolay açıklamayı yaptım, tek seferlik randevumuzdan bahsetmeme gerek kalmayan açıklamayı.

"Mmhmm. Dün gece barda bir aptal ona zor anlar yaşattı ve sonunda elini kesti. Onu neşelendirmek için ona bir şeyler götürmeyi düşündüm."

Phoebe dudaklarını sıkıştırırken yanakları pembeye döndü. Anlayamadığım garip bir ifadeydi. Sanki patlamak üzereymiş gibi.

"Tamam," diye ciyakladı. "Çok nazıksınız. En sevdiği şeyleri bir kutuya koyayım."

Tezgahın arkasına koştu, büyük pembe bir kutu çıkardı ve onu ağzına kadar doldurmaya başladı. Alice iri bir kadın değildi ve

iştahı sağlıklı olsa da, bunların bayatlamadan hepsini yiyebileceğini sanmıyordum. Ama kardeşim kararlıydı, ben de ona engel olmayacaktım.

Dirseklerimi vitrinin üstüne dayadım. "Alice'in soyadı ne?"

Phoebe başını kaldırdı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Bilmiyor musun?"

"Bilsem sormazdım."

"Clark." Kutunun kapağını kapattı. "Bazen beni şaşırtıyorsun Cay. Eyaletteki en büyük çiftliklerden birinin yönetimine yardım ediyorsun, ama gözünün önündeki şeyleri göremediğinden eminim."

"Alice'in soyadını bilmeli miydim?"

Kutuyu bana uzattı. "Evet. Bu kasaba o kadar da büyük değil ve o..." Başını salladı. "Ona iyi davran, tamam mı?"

Dikleşerek kutuyu kolumun altına sıkıştırdım, içimde bir tedirginlik uyandı. Bu kadına iyi davranmam konusunda aldığım ikinci uyarı, iyiye işaret olamazdı. Kadınlara kötü davranmakla ünlü değildim, bu yüzden bunun benimle değil, Alice'le ilgili olup olmadığını merak ettim.

"Bunu yapmayacağımı düşünmenin bir nedeni var mı?"

Göğsümü okşadı. "Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bu tartışılmaz. Dediğim gibi, onu fark etmen bu kadar zaman aldı, oysa o..." Phoebe yine sözünü kesti ve dudağını sertçe ısırıldı.

"O ne yaptı? Bu işi batırmamam için bana anlat."

Bir süre sonra, ellerini fırırlı önlüğünün ceplerine sokarak iç geçirdi. "Kesin olarak bir şey bilmiyorum, ama sanırım o uzun zamandır senden hoşlanıyor. Ve sen bunu şimdi fark ediyorsan, şey..."

"Benden hoşlanıyor mu?" Bu doğru olamazdı. Elbette öpüşmüştük, ama Alice ile ben neredeyse hiç konuşmamıştık.

Phoebe az önce okşadığı yeri parmağıyla dürttü. "Gördün mü? Demek istediğim bu. Herkes biliyor, ama bu senin için yepyeni bir bilgi. En azından sonunda gözlerini açtın. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Kafamı salladım. "Mutlu olacak bir şey yok. Dediğim gibi, kötü bir gecenin ardından ona nazik davranıp tatlı bir şey götürmek istedim. Fazla anlam yükleme."

O, uçarı gülümsemesini kontrol etmeye çalışarak başını salladı. "Tabii, Cay. Hiçbir şey anlamıyorum. Eğlen ve ona selamımı söyle, tamam mı?"

Sugar Rush'tan ayrıldıktan sonra, şekerlemelerle dolu kutu ve bir buket çiçekle kamyonetime oturdum ve ne halt ettiğimi merak ettim. Bu ben değildim. Ben böyle bir adam değildim.

Peki... neden bunu yapıyordum? O öpücük...

O beni öptükten sonraki birkaç dakika içinde, her şeye razı olurdum. Dudaklarının nasıl bir his verdiğini tam olarak hatırlıyordum, ama şimdi aklıma geldiğinde, bu geceye razı olmak gerçekten akıllıca olmayan bir karar gibi görünüyordu.

Herkes biliyor.

Phoebe öyle demişti. Joy da, kendi tarzında.

Sanki Alice bu geceyi benim anlayabileceğimden çok daha uzun zamandır bekliyormuş gibi. Tek bir randevu istemişti, ama ya istediği sadece bu değildiyse?

Bu basit bir durum gibi gelmiyordu.

Hayır.

Buna hazır değildim. Uzun zamandır hazır değildim. Ne kadar çok düşünürsem, doğru olanın, *adil* olanın, başka bir şey olmadan önce vazgeçmek olduğunu hissediyordum.

Çiçeklere, pembe kutuya baktım, ellerim direksiyonu çok sıkı tutuyordu...

Alice'i incitmek istediğim son şeydi. Onu incitmeden nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu.

Doğru bir karardı, ama her saniyesinden korkuyordum.

Beşinci Bölüm

Alice

BEKLEMELİYDİM ve onun kapıma gelmesini beklemeliydim, ama içeride kalamayacak kadar sabırsızdım ve o kadar gergindim ki, nefes alabilmek için temiz havaya ihtiyacım vardı.

Caleb Kelly'yi öpeli yirmi saat olmuştu ve hala bunu yaptığımı inanamıyordum. Bana ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Garip bir geceydi. Silla'nın avukatının mektubu beni tedirgin etmişti, sonra Caleb ve ben birbirimize çok yaklaştık, o kadar yaklaştık ki, onun asi sakalındaki sarı ve kırmızı kılları görebiliyordum.

Onu öpmemek imkansızdı.

O öpücük... vay canına. En sevdiğim kitaplardan çıkmış gibiydi. Romeo ve Juliet'in ilk öpücüğünün pervasız heyecanı, en azından umarım trajedinin gölgesi olmadan. Gatsby'nin sonunda Daisy'yi tekrar öptüğü an, her şeyin altın gibi parladığı o kısa an.

Havai fişekler ve bir aydınlanma, Elizabeth'in Darcy'yi gerçekte olduğu gibi görmesi gibi.

Caleb de sonunda beni görmüştü.

Bana ne oldu bilemiyordum. Nasıl cesur davranmaya karar verdiğimi bilemiyordum. Muhtemelen ilk kez ona bu kadar yakın olmamla bir ilgisi vardı. Ve daha çok Silla ile ilgili haberlerle ilgisi vardı. Bana hiç yakın olmama izin vermeyen kız kardeşim, sevdiği adamı öpme ya da onunla çıkma şansı bulamayacaktı.

Ben hala buradaydım.

Ben o şansı yakalamıştım.

Ayak parmaklarım, bu durum için istediğimden daha makul olan ayakkabılarımın içinde kıvrıldı, ama alışverişe çıkacak vaktim olmadığından, elimdekiyle en iyisini yaptım.

Saçlarım yumuşak dalgalar halindeydi - çok uzun ve ağır olduğu için zaten düzleşmişti - ve beş dolarlık mağazadan aldığım dudak parlatıcısını sürdüm. En sevdiğim kırmızı elbiseyi giymiştim. Vücudumun hatlarını ortaya çıkaran ve baldırlarımın ortasına kadar uzanan bir elbiseydi. Süslü ya da seksi bir elbise değildi ve hava hala soğuk olduğu için üzerine bir kazak giymek zorunda kaldım, ama sade olsa da kendimi güzel hissediyordum.

Caleb'in beğeneceğini umuyordum.

Kitaplar hakkında konuşmam ve ailesinin çiftliği hakkında yüzlerce soru sormamın onun için sorun olmayacağını umuyordum.

Tekrar öpüşeceğimizi umuyordum. En az bir kez, ama o ne kadar isterse o kadar öpüşürdüm.

Farlar köşeyi dönmeden önce kamyonetinin gürültüsü kulağıma ulaştı. Midem bir anda boşaldı. Kamyonetini Joy'un evinin önünde veya Main Street'te yüzlerce kez görmüştüm, ama bu sefer *benim* için buradaydı.

Kaldırıma yanaşarak motoru durdurdu ve dışarı çıktı. Uzun boylu ve geniş omuzlu, koyu renkli flanel gömlek ve kot pantolon giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde geriye taranmış, rahat ve mütevazı bir görünümü vardı, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Elinde bir şeylerle kamyonetin önünden dolaştı.

İki şey.

Kahverengi kağıda sarılmış ve sicim ile bağlanmış küçük bir buket kır çiçeği ve yanına *Sugar Rush* yazan pembe bir pasta kutusu.

Daha da heyecanlanmaya başladım... ta ki yüzüne bakana kadar. Randevusuna gitmek için sabırsızlanan bir adamın ifadesine sahip değildi. Çenesi çok sıkıydı ve gözleri benden başka her şeye bakıyordu.

"Selam," dedim, sesimin titrememesine dikkat ederek öne doğru ilerledim. "Gelmişsin."

"Evet." Benden birkaç adım ötede durdu. Çok uzaktaydı. "Çok güzel görünüyorsun Alice."

"Sen de öyle." Ve öyleydi. Onun büyük bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. Çiftlikte uzun ve zor bir günün ardından bile her zaman güzel görünüyordu ve bu akşam da farklı değildi.

"Teşekkür ederim." Yürürken botunu sürttü. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Fırın kutusu ve çiçekler, artık onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerinde sallanıyordu.

Onlara baktım, sonra ona baktım, neler olduğunu anlamaya çalışarak. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt etti. Sonra sertçe başını salladı. "Her şey yolunda."

Boynunun arkasını ovuşturdu, rahatsızlığı neon ışığı gibi belliydi. Bu, benim istediğim gibi gitmeyecekti. Kendimi hazırladım, ama yine de, sonunda konuşmaya başladığında hazır değildim.

"Doğru olanı yapmayı düşünüyordum. Seni yemeğe çıkarmak hoşuma gitse de, Alice, bunu yapmayacağım. Bu ikimiz için de doğru değil."

Bu.

Bu, bu, *bu*.

Bunun olacağını bilmeliydim. İşte bu yüzden kendime sakladım. *Bu*.

"Oh," dedim sessizce.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye aceleyle söyledi, sanki yaklaşarak darbenin etkisini hafifletebilirmiş gibi öne doğru adım attı. "Dün gece beklenmedik bir şeydi. Beni şaşırttın. İyiydi. Gerçekten iyiydi. Ve sanırım... ben de kendimi kaptırdım."

Ağzım kuruydu, başımı salladım. "Ve artık kapılmadın."

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "İstemediğimden değil. Sadece... Jesse var, çiftlik var ve... şey, bu benim yapacağım bir şey değil..." Çiçeklere baktı, sanki onlar onun adına konuşacaklarmış gibi.

"Bu senin yapacağın bir şey değil mi?"

"Değil." Nefes verdi ve tekrar konuşmaya başladığında daha kararlıydı. "Bu tek bir randevu olsaydı, kabul ederdim. Ama senin aradığın tek şeyin bu olmadığını hissediyorum ve sana daha fazlasını verebilecek kişi ben değilim."

"Sen bunu yapardın," dedim. Diğer durumlarda olduğu gibi, benimle çıkmak onun için bir sınav ya da meydan okuma olurdu ve o bunu göze almaya hazırdı.

"Bu benim için zor olmazdı." Gözlerimin içine bakarak, beni anladığından emin olmak istercesine konuştu. "Mesele şu ki, ben büyürken anne babamın iyi ve sağlam bir evliliği vardı. Bu örnek benim için iki şekilde sonuçlanabilirdi. Onların sahip olduklarını görüp, kendim için de aynısını arayabilirdim. Jesse olmasaydı, buna daha meyilli olabilirdim. Ama benim bir oğlum var, sıkı bir ailem var, çok zamanımı alan bir işim var ve ben mutluyum. Biriyle yerleşmek istemiyorum. Olduğum gibi mutluyum. Ve sen... sen sana bunu verecek bir erkeği hak ediyorsun. Seni yemeğe çıkarmak istesem de, ikimiz için de burada bırakmak daha iyi olacak."

Kulaklarım çınılıyordu ve yüzüm o kadar sıcaktı ki, saç çizgimde ter damlaları oluşmuştu. Söylediği her şey mantıklıydı. Bu kişisel bir şey değildi. Caleb ilişki kurmayı seven bir adam değildi ve benim de öyle olduğumu düşünüyordu.

Öyle miydin? Farkında bile değildim. Muhtemelen.

Muhtemelen haklıydı. Onunla bir randevu yeterli olmazdı. Şimdi öyle düşününce, randevuyu iptal etmesine neredeyse sevindim.

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık. Rüzgâr elbisenin eteğini dalgalandırdı, süveterimi çekiştirdi ve hava hâlâ ne kadar soğuk olduğunu hatırlattı.

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Açıklama için teşekkürler. Anlıyorum. Ve haklısın, evlilik teklifi yapar mıydım bilmiyorum, ama seninle bir kez çıkmış olsaydım, eminim tekrar çıkmak isterdim, bu yüzden neyi kaçırdığımı bilmediğim için mutluyum."

"Alice..." diye inledi. "Bak, ben..."

Elimi kaldırdım, bu konunun bir an önce bitmesini istiyordum. "Söylenecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum. İyi geceler."

Ayakları arasında gidip geldi, kararsızdı. "Tamam. Sen de." Sonra bana çiçekleri uzattı. "Bekle. Bunlar senin için."

Geri çekildim. "Hayır, teşekkürler."

Çiçekleri hafifçe salladı. "Onları almanı istiyorum. Seni tüm bu olaylara sürükledikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Ondan bir adım daha uzaklaştım. "Gerçekten teşekkür ederim, ama hayır. Daha önce hiç çiçek almadım ve acıma çiçekleriyle başlamak istemem."

O güldü. "Bu öyle bir şey değil."

"Sorun değil. Gerçekten, istemiyorum."

Diğer elindeki güzel pembe kutuyu gördüm ve içinde ne varsa çok ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bir kurabiye, bir kek... Ağzımdaki bu acı tadı bastıracak *herhangi* bir tatlı şey. Bir kez daha cesur davranarak, öne atıldım, kutuyu elinden aldım ve geriye doğru dans ettim.

"Phoebe'nin pişirdiklerini asla geri çevirmem." Kutuyu sıkıca kucakladım. "Teşekkürler, Caleb. Joy'un evinde görüşürüz."

Sonra evime girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yan pencereden baktığımda, Caleb tam bıraktığım yerde duruyordu, bir elinde çiçekler, diğer elinde başının arkasında, kapıma bakıyordu.

İç geçirdim. En azından son dört yıldır dilimin ucunda olan sorunun cevabını biliyordum. Caleb ve ben asla birlikte olamayacaktık.

Şimdi...

Onu unutabilirdim.

Altıncı Bölüm

Alice

ÜZÜLMEDİM. Beklediğim gibi değildi. Hayal kırıklığına uğradım. Utandım. Bir an için reddedilmenin acısı çok şiddetliydi.

Ama kurabiye ve bir fincan çay eşliğinde olanları düşündüm ve bunu kişisel almayacağıma karar verdim. Evet, Caleb benimle çıkmak istemiyordu, ama bunun tek nedeni çıkmamaktı. Nokta. Bu bana özel bir şey değildi. Nasıl olabilirdi ki? Beni tanımıyordu.

Ben de ona kendimi tanıtmaya hiç çalışmamıştım.

Eğer beni kitap zevkim kötü olduğu için ya da yüzümün görünüşünü beğenmediği için reddetseydi, muhtemelen papatya çayı içerken ağlıyor olurdum. Ama durum öyle değildi. O sadece kimseyle çıkmıyordu.

Yine de, sorunun bir kısmının belki de bende olduğu düşüncesini kafamdan atamıyordum. Kim olduğumdan değil, dünyayı nasıl algıladığımdan bahsediyorum. Kendimi bildim bileli, kenarda durup dünyanın akışını izlemiştim.

Bu kasabada yaşıyordum. Geceleri Joy's'ta kasaba halkının büyük bir kısmına hizmet ediyordum. Gündüzleri ise diğerlerine kitap ödünç veriyordum. Ben de herkes gibi Sugar Brush'ın bir parçasıydım, ama kaç kişi beni *tanıyordu*? Kaç kişi soyadımı, hangi müziği sevdiğimi ya da kendi romanımı yazdığımı biliyordu?

Çayımı yudumlarken, buhar gözlerime buharlaşıyordu. Belki de ailem için bir cam parçası olmaya o kadar alışmıştım ki,

herkesin beni görmezden gelmesini bekliyordum. Belki de beni görmeyen tek kişi Caleb değildi. Belki de bir avuç insan dışında kimseye şans vermemiştim. Kimse beni tanımiyordu çünkü ben onlara izin vermemiştim.

Bu düşünce kararlılığa dönüştü. Bir kez olsun, tanınmamak beni üzmedi. Hayalet gibi varlığımı sona erdirmek için motive oldum. Küçük evimi, çay fincanlarımı ve sakın hayatımı seviyordum, ama bunları paylaşacak biri olsaydı daha da çok severdim. O kişi Caleb olmayacaktı, ama benim için birileri vardı. Ancak böyle devam edersem onu bulamayacaktım.

Ellerimi fincanımın etrafına dolayarak kendime bir söz verdim. Bunun beni daha da kapatmasına izin vermeyecektim. Bunun beni açmasına izin verecektim.

Joy, burnuna yumruk atmışım gibi görünüyordu. "Ne istiyorsun?"

Ağır at kuyruğumun ucunu kaldırdım. "Saç kesimi. Ve biraz da gölge. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Temizlik bezini omzunun üzerinden atarak, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun, konuşmak istemediğin randevuyla bir ilgisi var mı?"

Ellerimi önlüğümün ceplerine soktum ve orada tuttuğum kalemi tıklattım. "Bundan bahsettim. Gerçekleşmemiş bir randevu hakkında söylenecek bir şey yok."

"Evet, öyle dedin." Çenesini ileri geri hareket ettirdi. "Yine de, bir hafta sonra buradasın, yeni bir imaj arıyorsun. Ben aptal değilim Alice. Bağlantıyı görüyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

Barın üzerine dirseklerimi dayayarak iç geçirdim. "Bu benimle ilgili olamaz mı? Daha fazla çaba göstermeye hazırım. Başkaları için değil, kendim için. Tanrı aşkına, neredeyse otuz yaşındayım ve saçımla hiç bir şey yapmadım, makyaj yapmayı da bilmiyorum."

Joy kolunu barın diğer tarafına dayadı ve beni sorgulayan bir bakışla süzdü. Yakınlarda birkaç müşteri oturuyordu, ama onun dikkati tamamen bendeydi.

Bir saniye bile tereddüt etseydim, barın altından av tüfeğini alıp Caleb Kelly'yi avlayacağından hiç şüphem yoktu. Ama yalan söylemiyordum. Değişiklikler yapmam gerekiyordu ve dışarıdan başlayıp içe doğru ilerleyecektim.

"Seni anlıyorum," dedi sert bir sesle. "Ama sana güzellik tavsiyesi verecek biri gibi mi görünüyorum? İlk gri saçım çıktığından beri aynı siyah saç boyasını kullanıyorum. Saç uçlarımı tırnak makasıyla kesiyorum. Eğer bu tür bir bakım istiyorsan, ben senin adamınım. Başka bir şey varsa..."

"Affedersiniz bayanlar."

İ kimiz de yanımıza oturan kadına döndük. Kırklı ya da ellili yaşlarında olan Margot, Joy's'un müşterilerinden daha çekiciydi, ama bu onun normal hali gibiydi. O, buraya düzenli gelen bir müşteriydi ve gördüğüm kadarıyla, sert kovboylara karşı bir ilgisi vardı.

Gülümsedim. "Ne alırsınız?"

Kadın yanımıza daha da yaklaştı. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim, ama size yardımcı olabileceğimi düşündüğüm için pek üzgün değilim."

Joy, Margot'a parmağını salladı. "Doğru. Bu kişinin tam da ihtiyacı olan kişi sensin. Ben bu konuda işe yaramazım."

Margot'un dudakları kendinden emin, parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Sugar Brush River Ranch Resort'ta salonu yönetiyorum. Yarın uğrasana. Sana tam bir bakım yaparım. Kesim, boyama, şekillendirme ve cesursan belki kaş temizliği de."

Ağzım açık kaldı. Kelly çiftliği. Caleb'in ailesi. Uzun zaman önce, bu çiftlik kısmen milyarder turistler ve şirket tatilleri için lüks bir tatil köyüne dönüştürülmüştü. O mülke adım atmayı hiç düşünmemiştim. Orası bana göre değildi.

"Oh, bilemiyorum..." diye kekeledim, beni tedirgin eden fikir dışında hayır demek için geçerli bir neden arıyordum. Tabii ki,

bir neden bulamadım.

Margot zaten hayır dememe izin vermedi. "Neyi bilmiyorsun? Makyaj yaptırmak istediğini söylemiştin, değil mi? Bu fikre çok hevesliyim; eğer beni reddedersen, sonsuza kadar kırılırım."

Joy bir kez ellerini çıırttı. "Karar verildi. Müşterilerimizi kırmayacağız. Sen de geleceksin."

Kandırılmış gibi hissettim. Ama istediğim şeyi tam olarak elde ettiğim halde şikayet edebilir miydim?

"Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Henüz bana teşekkür etme," diye Margot göz kırparak alay etti. "Ne yapabileceğimi görene kadar bekle."

Ertesi sabah, Sugar Brush River Ranch Resort'taki salona sahtekar gibi hissederek girdim. Soluk renkli ahşap, bronz armatürler ve kavak ağaçlarıyla çevrili nehre bakan büyük pencerelerle her şey parıldıyordu. Bekleme salonunda ışıklar loştu ve gizli hoparlörlerden yumuşak, rahatlatıcı bir müzik geliyordu.

Resepsiyon alanındaki lüks koltuklardan birine oturmadan önce, Margot gelip beni selamladı.

"Alice, canım, hoş geldin!" Sanki eski arkadaşlarmışız gibi beni kucakladı, sonra beni bir kol mesafesinde tutarak beni değerlendirdi. "Çok eğleneceğiz. Boş bir tuval ile oynamayı çok seviyorum."

Ouch. Bu, duyduğum en hoş şey değildi, ama yanlış da değildi. Ben dünyaya hiçbir şey sunmuyordum ve bir insanın olabileceği en boş tuval gibiydim. Ama iyi ya da kötü, buradan öyle çıkmayacaktım.

Farkına varmadan, geniş bir deri koltukta oturmuş, şık siyah bir pelerininle örtülmüştüm. Başka bir stilist bana porselen bir fincanda buharlı bitki çayı getirdi, Margot ise nazikçe at kuyruğumu çözerek saçlarımın sırtıma dökülmesini sağladı.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, parmaklarını kalın saç tellerinin arasında gezdirerek. "Ne kadar güzel saçların var. Onlara hayat vereceğiz, söz veriyorum."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum. Canlılık." Aynada yansıyan görüntüsüne baktım. Mükemmel sarı dalgalı saçları, kusursuz makyajı, şık kıyafetleri... Zihnimde kendimi ona teslim ettim. "Bana yakışacağını düşündüğün şeyi yapacağına güveniyorum."

Omuzlarımı sıktı. "Bunu çok sevdim. Sana çok iyi bakacağım."

O ve başka bir stilist, karamel ve bal tonlarını işaret ederek renk örnekleri üzerinde görüş alışverişinde bulundular. Ben orada oturmuş, sinirlerim gergin bir şekilde, saçlarımın birçok kısmına *çok sayıda* folyo sarılırken bekledim. Yine de ilgi odağı olmak hoştu. Saçlarımın nazikçe çekilip düzenlenmesi. Övgü yağmuruna tutulmak ve kendimle ilgili sorular sorulmak.

İşlem beklediğimden uzun sürdü, ama kütüphane bugün kapalıydı, bu yüzden gidecek başka bir yerim yoktu. Kendimi rahatlatıp bu deneyimin tadını çıkardım. Belki bunu düzenli bir şey haline getirirdim. Sonuçta, artık bunu karşılayabilirdim.

Saçlarımın boyanması bittiğinde, durulanıp tonik ve saç kremi uygulandıktan sonra, saç kesimi için tekrar koltuğa oturtuldum. Margot etrafımda dolaşırken, stilistlerinden biri saçımı taradı ve saçımın nasıl kesilmesini istediğine dair talimatlarını dinledi.

"Elena!" Margot neşeyle seslendi. "Erken geldin."

Elena Kelly'yi aynalardan takip ettim, salonun içinden büyük adımlarla geçiyordu. Dar siyah pantolon ve adaçayı yeşili ipek bluz giymişti, buz gibi sarı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Her şeyi zarif ama rahattı, sanki kim olduğunu tam olarak bilen ve hiç şüphe duymamış biri gibi.

Bazen onun Caleb'in annesi olduğunu kafamda oturtmakta zorlanıyordum. Otuzlu yaşlarında bir oğlu olacak kadar yaşlı görünmüyordu ve o sert ve biraz da dağınık görünürken, o her zaman bakımlıydı.

"Son toplantım planlanandan erken bitti," dedi Elena, boş salon koltuklarından birine uzanarak. "Uğrayıp yeni web sitesi banner'larını gözden geçirmek için vaktin var mı diye bakayım dedim. Ayrıca, bir tane daha hesap tablosu görürsem çığlık atacaktım."

Margot kollarını kavuşturdu. "Yakında emekli olacağını sanıyordum."

Elena manikürlü tırnaklarını çırttı. "Oh, bunu yıllardır söylüyorum. Ama bütün gün ne yapacağım? Sıkıntıdan öleceğim." Aynada onu izlediğini fark etti ve sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. "Merhaba."

Pelerinimin altından el salladım. "Merhaba."

Beni daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Bu Alice mi?" Margot gururla başını salladı. "O benim projem. Değişiklik istediğini duyduğumda

Joy'a değişiklik istediğini söylediğini duydum ve onu hemen buraya getirdim. Saçına hiç bir şey yapmamış. Bakire. İnanabiliyor musun?"

Elena döner sandalyeden kalkıp önüme geçti ve kalçasını stilistin masasına dayadı. "Bu çok heyecan verici. Margot sana her şeyi yapıyor mu?"

"Evet, öyle görünüyor. Saçım bittikten sonra makyaj yapmayı da öğretecek," diye cevapladım.

Gözleri kısıldı. "Fazla abartma. Cildin zaten çok güzel. Biraz renk katarsan mükemmel olursun. Bu kadar tatlı olmasaydın, doğal güzelliğin yüzünden senden nefret ederdim."

Margot, etrafıma saç parçaları yağarken onaylayarak mırıldandı. Her bir saç teli düştükçe, sanki çok uzun zamandır taşıdığım bir yükten kurtulmuşum gibi bir rahatlama hissettim. Sonunda pixie kesimi olsa bile umurumda olmazdı. Saçlarım sadece arkasına saklanabileceğim bir perde gibiydi ve birdenbire, neden bunca yıl onlara bu kadar bağlı kaldığımı anlayamadım.

"Mükemmel olmama gerek yok. Ama biraz renk iyi olur," dedim.

Elena başını eğerek beni süzdü. "Mor sana çok yakışır. Gözlerini daha da ortaya çıkarır."

"Mor renkli bir şeyim var mı bilmiyorum ama alışveriş yapmayı planlıyorum, o yüzden bakacağım."

Elena ve Margot birbirlerine baktılar, sonra Elena sırtıttı. "Oh, sen gerçekten bir *projesin*. Seni alışverişe götüreceğiz. Şimdi, eğer benim

Denver'a giderdik, ama sanırım daha küçük bir yerden başlamalıyız. Senin zamanın olur olmaz Cheyenne'e gideriz."

Onu hayretle izlemekten zorlukla kendimi alıkoydum. Elena Kelly ile Joy's'ta garson olarak tanışmıştım ve kütüphanede ona yardım etmiştim, ama hepsi o kadardı. Hiçbir zaman geçici bir sohbetten öteye geçmemiştik. Üstelik o Caleb'in annesiydi. Neler olduğunu ya da neden olduğunu anlamıyordum.

"Yapacak mıyız?" diye sordum.

"Yapacağız. Var mısın, Margot?"

Margot gözlerini devirdi. "Tabii ki. Bir sanatçı, başyapıtını yarım bırakamaz."

İkisi benim makyajımdan benden daha heyecanlı görünüyorlardı, ama bana yardım etmek istiyorlarsa, onlara hayır demem için bir neden göremiyordum.

Margot saçımı parlak dalgalar halinde kıvrıp yanaklarıma son bir kez şeftali rengi allık sürdüğünde, aynadaki kadını neredeyse tanıyamadım.

Saçlarım artık uzun, koyu renkli bir örtü değildi. Margot'un ekibi, altın karamel ve bal rengi vurgularla saçlarıma hayat vermiş, yüzümü çerçeveleyip omuzlarımı süsleyen katmanlar oluşturmuştu. Kafamı hareket ettirdiğimde saçlarım *sallanıyordu*. Margot bana saçımı kendim şekillendirmek için bir eğitim verdi ve ben de bunu yapabileceğime umutluydum.

Kaşlarım hayatımda ilk kez temiz bir kavis şeklinde şekillendirilmişti ve gözlerimi daha belirgin hale getirmişti. Makyajım hafifti, parlak bir göz farı, kahverengi bir göz kalemi ve dudaklarımı dolgun ve yumuşak gösteren şeffaf pembe bir parlatici.

Her şey bittiğinde Margot geri adım attı, ellerini beline koydu. "Eh," dedi, sesi memnuniyetle doluydu. "Bence sen benim başyapıtımsın."

Elena arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, beni keskin bir gülümsemeyle değerlendiriyordu. "Çok güzelsin Alice. Saçların her zaman muhteşemdi, ama çok uzun ve kalındı, vücudunu gölgede bırakıyordu. Artık önce seni, sonra saçlarını görüyorum."

Yansıma göz kırptım, boğazımda ani bir sıkışma hissettim. "Teşekkür ederim," dedim. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben... Daha önce hiç böyle görünmemiştim."

Margot omzumu sıktı. "Hepsi senin sayende. Ben sadece birkaç küçük düzeltme yaptım."

Elena başını eğdi, gümüş küpeleri ışığı yakaladı. "Söylesene Alice. Seni bu değişikliğe iten ne oldu? Lütfen bir erkek deme."

Şaşkınlıkla küçük bir kahkaha attım. Bir bakıma, gerçeğe şaşırtıcı derecede yakındı. Tabii ki, onun oğluyla yaşadığım felaket gibi randevuyu ona anlatmayacaktım. Zaten bunu onun için yapmıyordum. Ondan uzaklaşıyordum.

"Tam olarak değil. Hoşlandığım bir adam vardı... ama olmadı. O aynı şekilde hissetmiyor." Derin bir nefes aldım. "Artık hayatıma devam ediyorum. Randevulara çıkacağım."

Elena kaşlarını kaldırdı. "Daha fazla anlat."

"Online randevulaşmayı deneyeceğim diye düşünüyordum." Dudaklarımı ovuşturdum, üzerlerindeki parlaklık beni şaşırttı. Buna alışmak biraz zaman alacak. "Buradaki seçenekler sınırlı ve ben tek başıma barlara takılan biri değilim. O yüzden... sanırım bunu deneyeceğim."

Margot parmağını salladı. "Profilin için iyi fotoğraflar lazım."

"Muhtemelen," diye onayladım, ancak planlamamda henüz o kadar ilerlememiştim.

"Hadi gidelim." Elini uzattı. "Şu an gibi bir zaman yok. Telefonunu ver de o erkeklere ağzının suyunu akıtacak bir şey verelim."

Elena kıkırdadı. "Kesinlikle senin için salya akıtacaklar tatlım ve sen her damlasını hak ediyorsun." Burnunu kırıştırdı. "Oh, bu iğrençti. Salya akıtmayı boş ver. Senin için tutuşacak bir erkeği hak ediyorsun."

Bir erkeğin benim için yanıp tutuşacağını hayal edemezdim, ama biraz salya akıtmasıyla yetinebilirdim. Yeni saçım ve makyajımla, kendimi ortaya koyarsam birazını elde edebileceğimi düşünecek kadar iyi hissediyordum.

"Tamam." Gülümsedim. "Hadi yapalım."

Margot başını salladı ve fısıldadı, "Magnum opus."

Elena elini hafifçe omzuma koydu. "Böyle gülümse, tüm erkekler sana mesaj atmaya çalışırken uygulama çökecek."

Margot telefonumu tutarken ve Elena salon ışıklarını tam doğru açıyla ayarlarken, ben daha dik oturdum, çenemi kaldırdım ve gülümsedim.

Uygulamaları çökertmeye henüz hazır değildim... ama kendimi ortaya koymak artık o kadar da korkutucu gelmiyordu.

Yedinci Bölüm

Caleb

NEDEN ÖYLE OLDUĞUMU bilmiyordum, ama son birkaç haftadır sürekli kötü bir ruh hali içindeydim. Her şey Shelby'nin çiftliğe yaptığı saçma ziyaretle başlamıştı ve bir türlü kendimi toparlayamamıştım. Oğlumla geçirdiğim bir hafta bile işe yaramamıştı.

O annesinin yanına dönmüştü ve ben de boş boş dolaşıyordum, bu yüzden kardeşim Cormac ile akşam yemeği yemek için şehre gittim. İkimiz de çiftlikte çalışıyorduk, ama o tatil köyünü yönetiyordu, bu yüzden gün içinde birlikte vakit geçirmemiz nadirdi.

Gray's Diner'ın girişinde durmuş, telefonuna bakıyordu, birçok takım elbisesinden birini giymişti. Onu takım elbise giyerken görmek beni her zaman şaşırtırdı. Benden sekiz yaş küçüktü, onu çocuk olarak görmemek benim için zordu. O küçük Maccie olmalıydı, Bay Kelly değil.

Sanırım benim için her zaman Maccie olarak kalacak, ne kadar şık takım elbise sahibi olursa olsun.

Ona doğru yürüdüm ve omzuna vurdum. "Selam dostum. İyi görünüyorsun."

Gülümsedi, telefonunu cebine koydu ve beni tek koluyla kucakladı. "Sen de. Her zamanki gibi güneşten daha büyüksün."

Onu kaburgalarına dürttüm. "Çit direğinden daha zayıfsın."

Bu bir zamanlar doğruydı, ama artık pek öyle değildi. Mac yıllar önce sırik gibi olma durumunu aşmıştı. Benim kadar uzundu ve

zayıf ama güçlüydü. Tabii bunu ona asla itiraf etmezdim.

Elini göğsüne koydu. "Doğru. Kaybolmadan önce beni beslesen iyi olur."

İkimiz de gülerek lokantaya girdik ve yerimize oturmak için bekledik. Cormac odayı taradıktan sonra bakışları tekrar bana döndü.

"Buraya gelmeyi önermene şaşırdım. Joy's senin mekanın sanıyordum."

"Çoğu zaman öyledir," diye onayladım. "Ama bugün farklı bir şey yapmak istedim."

"Tamam. Bana uyar, ama yemekten sonra bir iki tur dart oynamak isterim."

Omuzlarımı silktim. Alice'in hatırı için, neredeyse iki haftadır Joy's'a gitmediğimi ona söylemeye niyetim yoktu. İçten içe doğru şeyi yaptığımı biliyordum, ama bu iyi hissettirdiği anlamına gelmiyordu ve onun için de hiç hoş bir durum olmadığına emindim.

Sonunda geri dönecektim. Yaralarını sarması için zaman geçtikten sonra. Bunun için en azından ona biraz zaman tanımalıyım. O zaman, ilişki başlamadan önce bitirerek ona iyilik yaptığımı anlayacaktı.

Cormac ve ben, hostes tarafından lokantaya götürüldük, tanıdıklarımızla konuşmak için ara sıra durduk, diğerlerine el sallayarak selam verdik. Arkadaki pencere kenarındaki dört kişilik bir masaya oturduk, menüler önümüze kondu.

Menüyü inceleyerek kahvaltı mı akşam yemeği mi diye karar vermeye çalıştım. Yakınlardan, serin bir esintide yaprakların hışırtısı gibi bir kahkaha dikkatimi çekti. Kafamı kaldırdım ve kaynağını bizim masanın köşesindeki bir masada buldum.

Bir erkek ve bir kadın karşılıklı oturuyorlardı, adam sırtını bize dönmüştü. Kadın tekrar güldü ve bu gülüşün hafifliği göğsümde yankılandı.

Bakışlarımı, narin omuzlarında duran akıcı karamel dalgalarından yüzüne doğru kaydırdım ve irkildim. Alice? Onun kahkahası böyle miydi?

Ben izlerken, arkadaşı masanın üzerinden uzanıp elini tuttu. Kahkahası kesildi, ama elini çekmedi. Onun elini tutmasına izin verdi.

Adam konuşuyordu, o gülümsüyordu. Artık daha az. Artık neşeli kahkahalar yoktu.

"Neye bakıyorsun?" Cormac dönüp kendisi de bakmak istedi. "Oh, bu Alice."

"Evet," mırıldandım. "Onu Joy's dışında görmeye alışkın değilim." "İyi görünüyor. Saçını değiştirmiş." Sonra, iyi kalpli gibi, elini kaldırıp "Hey, Alice" diye seslendi.

O, koltuğunda sıçradı, gözlerini adamdan ayırıp Cormac'a... ve bana baktı. O kadar yakındı ki, bakışlarımız çarpıştığında yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Elini çekip el sallayarak karşılık verdi. "Merhaba."

Cormac başını salladı. "Afiyet olsun."

Kardeşıme, sadece kardeşıme, bir gülümseme attı. "Sana da."

Gözleri benden uzaklaştı ve Cormac tekrar bana döndü. "Farklı görünüyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Fark etmedim."

Cormac burnunu çekti. "Fark etmedin de ne demek? Çok hoş görünüyor. Ben onu hep tatlı bulmuşumdur."

Homurdandım, menüyü tekrar açtım ve birbirine karışan kelimelere dikkatle baktım. Tek görebildiğim, Alice'in o adamın elini tutmasına izin vermesiydi. Neden buna takılıp kalmıştım? Biz neredeyse yabancılardan farksızdık. Onun yaptığı şeyin önemi yoktu.

Yine de, iki hafta önce beni öpmüş ve şimdiden başka biriyle çıkmaya başlamıştı. Bu bana hiç uymuyordu. Beni bu kadar kolay unutabilir miydi?

Görünüşe göre öyleydim.

"Çiftlikte işler nasıl gidiyor?" diye sordu Cormac, koltuğuna yerleşerek. "Son zamanlarda sulama sistemine küfür ettiğini duymadım."

"Küfür edecek başka şeyler de var, ama hepsi işin bir parçası." Gözlerimi menüye indirdim. "Her şey yolunda. Her zamanki gibi yoğun."

"Bu iyi." Menüye bakmadan kapattı. Zaten her zaman aynı şeyi sipariş ederdi. "Jesse bu hafta ne yapıyor?"

"Okul, kütüphane, her zamanki mekanları. Robotik kulübünün bir yarışması var, o yüzden çok heyecanlı." Çenem seğirdi.

"Shelby onu Denver'a taşınmaktan bahsediyor."

Cormac'ın kaşları havaya kalktı. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Birkaç hafta önce bu konuyu açtı, sonra Jesse'yi ona geri getirdiğimde tekrar bahsetti. Erkek arkadaşının iş bulabilmesi için oraya taşınmak istiyor."

"Bu... dostum. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Başını salladı. "Bu adam konusunda ciddi mi?"

"Öyle görünüyor, ama Shel'i bilirsin. O her zaman bir erkeğe karşı ciddidir," diye mırıldandım. "Jesse ona karşı hisleri konusunda oldukça ketum."

Cormac bir dakika sessiz kaldı, parmaklarını masaya vurarak. "Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Elimi çeneme sürdüm. Sakallarım avucumu kaşındırdı. "Barışı korumaya çalışıyorum, ama çocuğumu üç saat uzaklığa taşınmasına izin vermeyeceğim. Bu konuyu hemen kapattım ve her bahsettiğinde kapatmaya devam edeceğim."

"Evet." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Ne düşünüyor ki? Jesse'nin ailesi burada yaşıyor. Annesinin şu anki erkek arkadaşı için o kadar uzağa taşınmak istemez."

Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak yavaşça nefes verdim. "Bu konuya bir saniye bile zihinsel enerji harcamak zorunda kaldığım için kızgınım."

"Anlıyorum." Menüsünü tekrar eline aldı. "Shelby zorlarsa, bir çaresini buluruz."

"Evet." Gözlerim durduramadan Alice'e kaydı. Randevusu konuşuyordu ve o da başını sallayarak, küçük ve gizli bir gülümsemeyle dinliyordu.

Cormac, farkında olmadan boğazını temizledi. "Peki, bundan sonra dart oynayalım mı? Yoksa yarın sabah erken kalkman mı gerekiyor?"

Kendimi zorlayarak ona baktım. "Sabahın erken saatleri. Hadi yemek yiyelim."

"Tamam." Menüü bir kenara koydu ve yaklaşan garsona sırtarak baktı. "O zaman gitmeden önce bana pasta ısmarlamam gerek."

"Tamam," dedim, ama aklım pastada değildi. Aklım, lokantanın karşısında oturan ve başka bir adamın söylediği bir şeye hafifçe gülen kadındaydı.

Neden bu kadar çok sevmediğimi merak ediyordum.

Birkaç gün sonra, hala kafamın üzerinde asılı duran kara bulutlardan kurtulamamıştım. İşten sonra eve gidip daha da dibe batmak yerine, Phoebe'yi görmek için tekrar şehre gittim.

Sugar Rush, günün son saatlerinde kafein arayanlarla dolup taşıyordu. Phoebe, Camille ve Hailey tezgahın arkasında koşuşturup içecekleri hazırlıyor ve müşterilere yardım ediyorlardı. Deacon da masaları temizleyip silerek çalışmaya başlamıştı. Ama tahminimce, bu işi kendi isteğiyle yapıyordu. Seçme şansı olsaydı, Phoebe'nin ayaklarının yere basmasına asla izin vermezdi; kız kardeşime o kadar düşkündü.

Bu, onu bir kardeş gibi görmek için yeterli bir sebepti.

Onu selamladıktan sonra beş kişilik kuyruğun sonuna geçtim ve gözlerimi etrafa gezdirdim. Çoğunlukla küçük gruplar halinde sohbet eden kadınlar, zorlu bir günün ardından dağınık görünen birkaç çiftlik işçisi ve dizüstü bilgisayarlarında yazan insanlar vardı. Gözlerim ön pencerenin yanındaki bir masaya takıldı.

Alice.

Karşısında, önünde açık bir dizüstü bilgisayar olan bir adam oturuyordu. Adam, lokantadaki adamdan daha yaşlıydı, saçları akarmış ve ütülü bir gömlek giymişti, kolları sıyrılmıştı. Hafifçe öne eğilerek konuşuyordu. Alice dinlerken gülümsüyordu. Küçük, ilgilenen, sanki adamın söylediklerini önemsiyormuş gibi.

Adam, diğer adamın yaptığı gibi onu güldürmüyordu, ama Alice'in dikkati tamamen ona verilmişti.

"Sıradaki," diye seslendi Phoebe, dikkatimi tekrar tezgaha çekerek.

Öne çıktım ve ona siyah kahve ve bir tane cevizli çörek sipariş ettim.

"İyi misin?" diye sordu Phoebe, siparişimi kasaya girerken.

"İyiyim." Başımı yana çevirdim. "Alice'in yanındaki adam kim?"

Omzumun üzerinden baktı. "Oh, o Charlie. Beş yıldır romanı üzerinde çalışıyor. Bazen Alice ile fikir alışverişinde bulunuyorlar. Sanırım Alice de yazıyor."

Arkamı döndüm ve onun önündeki kapalı dizüstü bilgisayarı fark ettim. Ne yazıyordu? Ve Charlie'nin bu kadar ilginç olan ne söylediği?

"Neden soruyorsun?"

Kız kardeşime döndüm ve omuz silktim. "Sadece merak ettim. Onu tanıdım ama adını bilmiyordum."

O, alaycı bir şekilde güldü. "Çünkü sen kendi dünyanda yaşıyorsun. Charlie, sen buraya geldiğinde neredeyse her zaman buradadır. Çiftlik ve Jesse dışında başka şeylere de dikkat etsen ölmezsin."

Sırıttım. "Bu kanıtlanmadı."

Beni eliyle uzaklaştırdı. "Git içkini bekle ve gözümün önünden kaybol."

Tezgahın üzerinden uzanıp örgüsünün ucunu çektim. "Sadece dalga geçiyorum, Phe-Phe."

Elime vurdu, ama bir saniye gözleri kırıştıktan sonra dikkatini bir sonraki müşteriye verdi. Tezgahın önüne geçip içeceğimi beklerken, yapacak bir şey bulmak için telefonumda mesajlarımı kontrol ettim.

Kendime Alice'e bakmamam gerektiğini söyledim. O benim ilgileneceğim biri değildi. Tabii ki yine de baktım.

Charlie klavye üzerinde parmaklarını gezdirerek yazıyordu, Alice ise sandalyesine yaslanmış, iki eliyle kupasını tutmuş, gözleri Charlie'ye odaklanmış ama biraz dağınık bir şekilde, sanki başka bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış gibi oturuyordu. Büyük ön pencerelerden gelen ışık saçlarına yansıyor, karamel rengi saç tellerini parlatıyordu.

Saçına bir tür renk eklemiş olmalı. Son hatırladığımda, çok koyu, neredeyse siyah gibiydi. Değiştirmesine gerek yoktu. Orijinal rengi güzeldi. Gerçekten güzeldi. Ama bu da iyiydi. Ona yakışıyordu.

Telefonuma kaşlarını çattım. Onunla Charlie arasında bir şey mi vardı? Charlie ondan epey yaşlıydı ve onun tipi gibi görünmüyordu.

Onun tipinin ne olduğunu bildiğimden değil. Joy's'a gittiğim yıllarda öğrendiğim birkaç şey dışında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Sessizdi. Kibar. Müşterilere her zaman gülümserdi, kaba davranmalar bile.

Colorado'da büyümüş, ama üniversiteyi California'daki Savage Üniversitesi'nde okumuştı, benim ailemin mezun olduğu üniversite. Dört yıl önce San Francisco'dan buraya taşınmış ve küçük bir ev satın almıştı. Her zaman aynı gümüş küpeleri takardı. Sesi sessizdi, ama hapşırması insanları irkiltecek kadar gürültülüydü.

Okumayı severdi. En sevdiği kitap *The Shadow of the Isle* idi. Onun bunu söylediğini duymuş ve kitabı araştırmıştım. Yetmiş yıl önce yazılmış bir fantastik hikaye idi ve o bu kitabı en az yirmi kez okumuştı.

Alice Clark hakkında birkaç şey biliyordum, ama onun tipi hakkında bir şey bilmiyordum. Bana öpüldükten sonra sorulsaydı, belki de benim yüzümden olduğunu söyledim. Ama şimdi o kadar emin değildim.

Hiçbir şeyden emin olamamaktan gerçekten hoşlanmıyordum.

Kahvemi aldıktan sonra, boş olan son masalardan birine oturdum ve Deke de kısa süre sonra bana katıldı. Bir süre sohbet ettik, bana son marangozluk projelerini ve Phoebe'nin evinin arkasına bir teras inşa etme planını anlattı. Ailesi ve arkadaşlarının yardımıyla bu iş bir hafta sonu içinde bitecekti. Hepimiz için şanslıydık ki, sonunda Kelly ailesinin bir parçası olduğunu kabul etmişti, bu yüzden yardım etmek istediğimizi kabul ettirmek artık zor değildi.

Kereste fiyatları hakkında konuşmayı bitirmişken Alice eşyalarını toplamaya başladı. Dizüstü bilgisayarını yıpranmış bir kanvas çantaya koydu ve kupasını tezgahın ucundaki kirli bulaşık tepsisine koyduktan sonra kapıya doğru yöneldi.

Düşünmedim. Sadece ayakta durdum.

"Çıkıyor musun?" diye sordu Deke, kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye mırıldandım, kahvemi ve yapışkan çöreğimi alıp.

"Görüşürüz. Phoebe'ye benim için hoşça kal de."

O, ısrar etmeden başını salladı. Bu adamı sevmemin birçok nedeninden biri de buydu.

Alice'den bir saniye önce çıkışa ulaştım. Ani görünüşüm karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İyi akşamlar, Alice." Kapıyı iterek açtım ve ona geçmesini işaret ettim. Yanımdan geçerken, tarçın ve adını bilmediğim diğer baharatların kokusunu burnuma getirerek, "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Onu takip ettim ve kaldırımda aceleyle yürürken tekrar adını seslendim.

Adımını yarıda kesip yavaşça döndü. Saçları omuzlarının üzerinden kayarak solan ışığı yakaladı. "Evet?"

"Eve mi gidiyorsun?"

Başını salladı. "Evet."

"Araban nerede?"

Gözlerini kaçırdı, parmakları çantasının sapını sıktı. "Bugün yürüdüm."

Kaşlarımı çattım. Evi çok uzak değildi, ama tam olarak yakın da sayılmazdı. "Seni bırakayım."

"Gerek yok. Yürümek hoşuma gidiyor," dedi ve ekledi, "Akşamları hava çok güzel."

"Güzel, ama geç oluyor. Eve vardığında hava kararmış olacak. Seni bırakayım." Sokağı işaret ettim. "Kamyonetim şurada."

"Hala yeterince aydınlık. Gerçekten, gerek yok."

Neden ısrar ettiğimi bilmiyordum, sadece onun sessiz sokaklarda tek başına yürümesi hoşuma gitmiyordu. Ve birkaç hafta önce, ona pislik gibi davranmadan önce aynı teklifi yapsaydım, beni reddetmeyeceğini hissediyordum.

"Gerek yok, ama yine de yapmak istiyorum." Kolumu kamyonetime doğru uzattım. "Hadi. Sadece birkaç dakika sürer."

Tereddüt etti, bana baktı, gözleri loş ışıkta gölgeli görünüyordu. Sonunda, hafifçe başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

O itiraz etmeden çantasını aldım ve o da beni kamyonetime kadar takip etti. Yolcu kapısını açıp çantasını yere koyduğumda hiçbir şey söylemedi. İçeri girip, kalçalarının etrafındaki süveterini düzeltti, hareketleri düzgün ve sessizdi.

Direksiyona geçtikten sonra park yerinden çıktım, aramızdaki sessizlik çığnenebilecek kadar yoğundu.

Bir dakika sonra boğazımı temizledim. "Son zamanlarda çok fazla randevuya çıkıyorsun."

Pencereden dışarı baktı. "Pek sayılmaz."

"Seni lokantada o adamla gördüm. Seni güldüren adam."

O, "Ben de seni gördüm. Evet, o adam biraz komikti." dedi. "Ve?"

"Ve hiçbir şey." Elleri kucağında düzgünce duruyordu ve vücudu düşmeden olabildiğince kapıya yakındı.

"Yine dışarı çıkmayacak mısınız?"

"O sordu, ama sanmıyorum. Uyumlu değildik."

Ona bir bakış attım. Pencereden dışarı bakıyordu, camdaki yansıması soluk ve okunaksızdı. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, ama ne yapacağımı bilmiyordum.

"Onunla nasıl tanıştın? O da müşteri miydi?"

"Hayır. Müşterilerime çıkma teklif etmeyi alışkanlık haline getirmedim. O tek seferlik bir şeydi." Saçlarını kulaklarının arkasına koydu, sonra tekrar sallayarak yüzünü örtücü bir perde haline getirdi. "Hatalarımdan ders aldım."

Onun yorumunu görmezden gelerek, devam ettim. "Onunla nasıl tanıştığını söylemedin."

"Bir flört uygulamasında," diye cevapladı.

Ellerim direksiyon simidini sımsıkı kavradı. "Bu güvenli mi?"

"Herhangi bir randevu kadar güvenli." Eğilip çantasının askısını eline doladı. "Bir şey olmaz."

"Kız kardeşlerimin bu uygulamaları kullanmasını istemem. Kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Kız kardeşlerin evli, o yüzden endişelenmene gerek yok." Çantasını kucağına çekti. "Benim için de endişelenmene gerek yok."

Onun evinin önündeki kaldırıma yanaştım ve ona bakabilmek için kamyoneti park ettim. "Artık uygulamayı kullanmayacağın için mi?"

Kafasını salladı, ağzı mutlu görünmeyen bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, onu kullanmaya devam edeceğim. Endişelenmene gerek yok çünkü ben senin sorunun değilim."

Sert değildi, ama sözleri yine de mideme yumruk gibi indi. Anlamıyordum. Haklıydı. Alice, Joy's'ta sadece bir garsondu. Benim ilgileneceğim biri değildi.

Ama onun bir uygulamada yabancı erkeklerle buluşması fikri hoşuma gitmiyordu; onun gibi küçük, sessiz bir kadını görüp ondan yararlanacak erkekler. O durumda olan herhangi bir kadın için endişelenirdim.

Sessizlik çok uzadığında, kemerini çözdü ve kapısını açtı. "Beni bıraktığın için teşekkürler, Caleb."

"Evet," dedim boğazım düğümlenerek. "Ne zaman istersen."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, ama sadece başını salladı ve arabadan indi, kapıyı nazikçe kapattı. Çatlaklarla dolu yolu takip ederek verandasına doğru yürüdüğünü izledim, yaklaşıncı ön kapısının üzerindeki ışık yandı. İçeri girerken arkasına bakmadı.

Bir dakika daha orada oturup, kapalı kapısına bakarak, göğsümün ciğerlerime yetmediğini hissettim. Sonra kamyoneti sürmeye başladım ve sessiz geceye doğru yola çıktım.

Sekizinci Bölüm

Caleb

Küçük bir kasabada yaşamayı SEVİYORDUM. Hiçbir şeye değişmezdim. Ama kötü yanı neydi? Kasaba küçüktü, bu da istemediğim insanlarla karşılaşma ihtimalini çok yüksek hale getiriyordu.

Grocery Barn, bu tür olayların yaşandığı gerçek bir yuva gibiydi. Mümkün olduğunca oradan uzak duruyordum, ama yemek yemem gerekiyordu ve sürekli kapılarına gidip akşam yemeği için yalvarmaya devam edersem, ailem ve dedemler sonunda benden bıacaktı.

Süt ürünleri reyonunda arabamı itiyordum ki, başka bir araba benimkine çarptı. Kafamı kaldırıp adama kaşlarımı çatarak baktım.

"Selam, Caleb. Özür dilerim. Seni görmedim."

Shelby'nin erkek arkadaşı Kent'i fark edince kaşlarım daha da çatıldı. "Sorun değil," diye homurdandım ve sohbeta girmeden yoluma devam etmek istedim.

Ama şansım yoktu. O da dönüp benimle aynı yöne doğru yürümeye başladı. "Aynı yerde olduğumuza göre, seninle konuşabilirim diye düşündüm. Bilirsin, erkek erkeğe."

Sepetime bir parça çedar peyniri attım. "Denver ile ilgiliyse, Shelby ile zaten konuştum. Konu kapandı."

Kent küçük bir adamdı, kıvrıkcık kahverengi saçlarının tepesi omzuma zar zor ulaşyordu, ama bana ayak uyduruyordu. Kemerli bej pantolonunun içine sokulmuş düğmeli gömleğiyle, sanki gerçek bir

emlak ilanı. Onun rahat gülümsemesi beni tedirgin etti. Sahte ve hesaplı geliyordu.

"Bak, anlıyorum. Ama Shelby, bunu başarmak için ne kadar istekli olduğumuzu sana aktarmış mı bilmiyorum. Jesse'yi her hafta sonu seninle geçirmesi için bizzat buraya getireceğim. Sen hiç araba kullanmak zorunda kalmayacaksın."

Yürümekten vazgeçip ona baktım, göğsümde sıcak ve tırmalayan bir şey hissettim. "Yani sen, soyadını bile bilmediğim, birkaç cümle konuştuğum bir adam, bütün haftayı oğlumla geçireceksin? Onu senin evinde yaşatacağısın ve ben de bana attığın kırıntılar için sana teşekkür etmeliyim? Hayır, Kent, bu olmayacak. Jesse gitmeyecek."

Elini koluma koydu. "Bunu gerçekten düşünmelisin, Caleb. Shelby'yi seviyorum ve Jesse harika..."

Onu omuzlarımdan ittim, her zamanki gibi halka açık bir yerde olduğumuzun farkındaydım ve onu istediğim gibi yere atamazdım. "Oğlumun harika olduğunu biliyorum. Bunu bana senin söylemene gerek yok."

"Tabii ki ihtiyacın var." Beni sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı. Sanki ben vahşi bir boğa, o da beni sakinleştirmeye çalışan akli başında biriymişim gibi. "Bir şey ima etmek istemedim. Demek istediğim, seninle çalışmaya hazırım. Shelby, Jesse olmadan gitmez ve eğer..."

"Karar verildi, Kent." Bir kutu krem peynir attım ve yürümeye devam ettim. "Denver'a taşınmak istiyorsan, taşın. İstersen hafta sonları Shelby'yi görmeye gidebilirsin. Bu beni ilgilendirmez."

Boğazını temizledi ve etrafta kimse duymuş mu diye bakındı. "Tamam. Dinlemediğini anlıyorum. Kafalarımız soğuduktan sonra konuşuruz."

Onu süt ürünleri reyonunda bıraktım, ama ayrıldıktan sonra da kanım uzun süre kaynamaya devam etti.

Jesse'yi almaya giderken kötü ruh halim peşimden ayrılmıyordu ve bundan nefret ediyordum. Oğlum hayatımın en parlak parçasıydı. Her zaman öyleydi. Onunla şanslıydım ve bunun farkındaydım. Onun nasıl bir insan olduğu, Shelby ya da benimle pek ilgisi yoktu. O... her yönüyle iyi bir insandı. On üç yaşındaki bir çocuğun olması gerekenden daha akıllıydı.

O içeride işini bitirirken, ben kütüphanenin otoparkında motoru çalışır halde oturuyordum. Orası yıllardır okuldan sonra uğradığı yerdı. Son zil çaldığı anda oraya gider ve birkaç saat ödevlerini yapar, sonra bir kitaba daldı.

Ona göre, benim içeri girmeme izin yoktu. Orası onun yeri ve babasının onu utandırmasına gerek yoktu. Bana uyar. Zaten hiç kitap okumayı seven biri olmadım. Gazete okur, dünyada olup bitenleri takip ederdim, ama Jesse gibi kitapların içinde kaybolmazdım.

Birkaç dakika sonra, Jesse kütüphaneden koşarak çıktı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Uzun, sırık gibi bacaklarıyla kamyonetime ulaştı ve kapıyı açtı.

"Selam, baba." Sırt çantasını arka koltuğa attı ve hala sırtarak kapıyı kapattı.

"Selam dostum." Uzanıp onun dağınık saçlarını karıştırdım ve onu berbere götürmeyi aklımın bir köşesine yazdım, kendi saçımı da halletmem gerektiğini hatırladım. O da benim kadar dağınık hale gelmişti.

"Günün nasıl geçti?"

"Evet." Elinde sıkıca tuttuğu bir yığın kağıt vardı. "Bayan Clark bana çok havalı bir şeyden bahsetti. Bunu gerçekten yapmak istiyorum ve senin açık fikirli olmana ihtiyacım var."

Çıkmak üzereydim, ama kamyoneti tekrar park yerine kaydurdum ve ona döndüm. "Bu konuşma hiç hoşuma gitmedi dostum. Beni heyecanlandırmaya çalışmak yerine, neden doğrudan söylemiyorsun?"

"Tamam, ama tepki vermeden önce dinle." Kağıtları bana uzattı. "Bayan Clark benim için mükemmel olduğunu düşündüğü bir robotik yaz kampı buldu. Benim yaşımdaki çocuklar için ve üç hafta sürüyor. Wyoming Üniversitesi'nin yurtlarında kalacağım, bu gerçekten harika. Teknik olarak hafta sonları eve gelebilirim, ama beyzbol maçlarına ve eğlence parklarına gitmek gibi şeyler yapıyorlar, bu yüzden gelmek istemeyebilirim. Ama beni özlersen gelebilirim. Ve kamp Ağustos ayında, yani Haziran ve Temmuz aylarında çiftlikte yardım etmek için evde olacağım. Çok pahalı da değil baba, ve çok fazla pratik çalışma yapabileceğim gibi görünüyor..."

Onu keserek sözünü kestim. "Bütün bunları size Bayan Clark mı söyledi?"

Ağzını kapattı ve başını salladı. "Evet. Bu kampı benim için buldu. Başvuru için son tarihi kaçırdım, ama o müdürle konuştu..."

"Müdürle konuştu mu?" diye sordum.

"Uh... evet." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Baba, neden kızardın? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kamyoneti durdurdum. "Hayır. Yanlış bir şey yapmadın. Ben Bayan Clark ile konuşurken burada bekle."

"Hayır, ne?" Elini kapısına koydu. "Baba, onunla konuşmana gerek yok. Sorun yok. Ben..."

"Burada kal, Jess."

İyi bir çocuk olduğu için, istemese de itiraz etmeden dinledi. Kütüphaneciye karşı özel bir ilgisi vardı. Muhtemelen kafasını koparacağımı falan düşündü. Kızgındım, ama onun için endişelenmesine gerek yoktu. Asla gerçekleşmeyecek bir şey hakkında onunla konuşmanın sorun olmadığını düşünen bu kadınla konuşacaktım — onu hayal kırıklığına uğratmak ve beni kötü adam yapmak için.

Kamyonetin kapısını istemeden biraz fazla sert kapattım ve park yerinde, botlarım çakılların üzerinde çitirdayarak yürüdüm. Otomatik kapılar açıldı ve her zaman okulla ilişkilendirdiğim tozlu kağıt kokusu içeriye yayıldı.

İçerisi beklendiği gibi sessizdi. Birkaç çocuk dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş, yaşlı bir adam gazete okuyor, bir anne ise çocuk bölümünün yakınında küçük çocuğunu kontrol altına almaya çalışıyordu. Resepsiyonu gördüm ve doğruca oraya yöneldim, sıkı bir topuz ve daha da sıkı bir ağızla sert bir yaşlı kütüphaneci hayal ederek etrafı taradım.

Ancak gördüğüm şey beni bir anda durdurdu.

Tezgahın başında, bir yığın kitabı yumuşak, alışılmış hareketlerle bir kutuya kaydıran, hemen tanıdığım bir kadın vardı. Uzun kahverengi saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, beyaz tişörtünün üzerine yumuşak lavanta rengi bir hırka giymişti ve koyu mavi kot pantolonu bacaklarını sarıyordu.

Alice.

Alice Clark.

Beynim kısa devre yaptı. *Bu* Bayan Clark mıydı? Jesse'nin yıllardır bahsettiği Bayan Clark mı? Onun seveceğini bildiği kitapları yığınla eve gönderen, ödevlerine yardım eden, ilgisini çekecek web siteleri ve projeler bulan kadın mı? Alice, Jesse için tüm bunları yapmıştı ve ben hiç haberim yoktu.

O başını kaldırdı ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Caleb?" dedi, sesi kütüphanenin sessizliğinde yankılandı. "Merhaba. Seni göreceğimi ummuyordum."

Aptal gibi ona göz kırptım. "Sen... Bayan Clark mısınız?"

Dudakları kıvrıldı, gözlerinde bir parça eğlence vardı ve at kuyruğunun ucunu çekiştirdi. "Buralarda bana öyle derler."

Tabii ki öyle diyorlardı. Çünkü adı buydu. Sakalımı ovuşturarak kafamdaki karışıklığı ve derimin altında kaynayan öfkeyi atmaya çalıştım. Doğru. Bu yüzden buradaydım.

"Konuşmamız gerek," dedim sert bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğerek beni inceledi. "Jesse hakkında, sanırım?"

"Evet. Jesse hakkında."

"Tamam." Resepsiyonun yanındaki küçük bir ofisi işaret etti. "Kimseyi rahatsız etmemek için buraya girelim."

Onu takip ettim, gözlerim at kuyruğunun sallanışına takıldı, aynı baharatlı koku eski kitapların kokusuyla karışarak beni sardı. Onun kokusunun beni yutmasına izin vermemeye çalıştım.

Bu düşüncelere zamanım yoktu. Oğlumun elde edemeyeceği bir şey için umutlanmadan önce, onun kafasına soktuğu fikri durdurmak için buradaydım.

Ofisinin kapısını kapatır kapatmaz, Jesse'ye verdiği kağıtları masasına attım.

"Ona o kamptan bahsetmemeliydin. Bu senin görevin değildi."

Kağıtlara baktı, sonra tekrar bana. Bir kez olsun, bakışlarımı kaçırmadı.

"Sana ya da annesine söyleyecektim, ama ikiniz de hiç içeri girmiyorsunuz." Manikürlü tırnağıyla yığını hafifçe vurdu. Tırnakları hep oje miydi? Hiç fark etmemiştim.

Tanrım, konudan sapıyordum. Alice konuşuyordu, ben ise onun tırnaklarına bakıyordum.

"—bana robotik kulübünden bahsetti ve bu kampı seveceğini biliyordum. Program direktörüyle konuştum. MIT'den mezun olmuş..."

"Bunun harika bir kamp olduğuna şüphem yok," diye araya girdim, o çok ileri gitmeden. "Gerçek şu ki, sınırını aştın. Jesse'nin kafasına, neredeyse bir ay boyunca evden uzak kalacağı fikrini soktun. O daha on üç yaşında. Hangi on üç yaşındaki çocuk evden o kadar uzun süre uzak kalır ki?" Çenesini kaldırdı ve süveterini sıkıca kendine çekti.

"Aslında pek çok çocuk var. Birçok çocuk yaz boyunca kampa gidiyor, hem de çok daha küçük yaşlarda ve çok daha uzak yerlere. Bu program sadece üç hafta sürüyor ve onu kolayca görebilirsin ya da hafta sonları eve gelebilir. Bilgileri okumuş olsaydın bunu bilirdin. Mesele Jesse'yi uzaklara göndermek değil. Mesele, ona, açıkçası, dışarıda vakit geçirirken yapamayacağı ilgi alanlarını keşfetmesi için inanılmaz bir fırsat vermek.

bütün yaz boyunca bir çiftlikte."

Derin bir nefes aldım. "Çiftlik hayatına karşı bir şey mi var, Bayan Clark?"

O geri adım atmadı. Hiç bile. "Kesinlikle hayır. Jesse'nin çiftlikte büyürken çok şey öğrendiğinden eminim. Ama *daha fazlasına* ihtiyacı var. Neden onun bunu yaşamasını istemeyesiniz ki?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çünkü o on üç yaşında, Alice. On üç. Yabancıların arasında, yurtlarda yaşamasına gerek yok. O daha çocuk. Evde olmalı."

"Eve gelecek," diye hatırlattı bana, sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Belki de vardı. "Hafta sonları, isterse. Ve her gün seni arayacak. Sıkı bir kayıt politikası var. Jesse'nin sana verdiği paketi okudun mu?"

"Okumama gerek yok," diye tersledim. "Oğlum için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim."

O neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe irkildi ve anında pişmanlık duydum. Ona sert davranmak istememiştim. Onu irkilttiğim için hiç hoşlanmadım. Özellikle de bunu hak etmediği halde. Bu, Shelby ve Kent'in çoktan üzerinde dans ettikleri hassas bir konuydu. Sert çıkmamak zordu.

O ise bunun onu durdurmasına izin vermedi.

"Öyle mi?" Sesi nazikti, ama bakışları kararlıydı. "Bana öyle geliyor ki, şu anda sadece kendini düşünüyorsun."

Sinirlendim, ensemden sıcaklık yükseldi. "Bunu yapma. Orada durup benim aklımdan veya evimden neler geçtiğini biliyormuş gibi davranma. Jesse olduğu yerde gayet iyi."

"Elbette öyle. O harika bir çocuk," dedi, sanki basit bir gerçeği belirtir gibi. Bu hoşuma gitti. "Aynı zamanda gayet iyi de. O zeki bir çocuk, Caleb. Bir şeyler inşa etmek, programlamak ve dünyanın nasıl işlediğini anlamak istiyor. Onun içindeki o kıvılcımı görmüyor musun?"

"Bunu kaçıramazdım," dedim sert bir sesle. "Ama o hala bir çocuk. Evden uzak kalmak için önünde koca bir hayat var. Neden şimdi acele edelim ki?"

"Çünkü o bir çocuk. Ve çocuklar büyür. Dünyaları genişler. Zihinleri, bizim her zaman takip edemeyeceğimiz yerlere uzanır. Olması gereken budur. Bunu teşvik etmeliyiz."

Çenemi sıkarak zorlukla yuttum. "Gitmesini istemiyorum," dedim alçak sesle. "Sadece... gitmesini istemiyorum."

Gözlerini kırpı ve ilk kez, anlayışla yumuşayan bir ifadeyle bana baktı. "Biliyorum. Ama onu engellemek onu yakınında tutmayacak. Sadece seilmek için kendini küçültmesi gerektiğini öğretecek."

Bu sözler derin, keskin ve net bir şekilde kalbimi deldi. Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Dilim ağzımda çok ağır geliyordu.

Masasının üzerinden uzanıp elini kağıtların üzerine koydu. "Bunları eve götür. Oku. Jesse ile konuş. Ve... lütfen bunu bir düşün."

Onun dediğini yaptım: kağıtları okudum ve kendime sorular sordum.

Kent ile çatışmadan çıkmamış olsaydım, aynı refleks tepkisini gösterir miydim?

Tanrı şahidimdir ki, muhtemelen hayır, ve bu beni çok kızdırdı. Kent bu denklemde hiç yer almamalıydı.

Telefonu aldım ve tanıdığım en akli başında kişiyi aradım. Jess diğer odada düşüncelere dalmış olmasaydı, onun evine giderdim, ama bir telefonla yetinmek zorundaydım.

Babam ilk çalınıştta telefonu açtı. "Selam Cay."

"Selam. Birkaç fikrimi seninle paylaşmak için vaktin var mı?"

"Tabii. Her zaman. Anlat bakalım."

Ayaklarını sehpaye uzatmış otururken, annem de ya yanında ya da yakınında otururken hayal ettim. Birbirlerinden hiç uzaklaşmazlardı. Hiç uzaklaşmamışlardı.

"Kütüphaneci Alice Clark, Jesse'ye Laramie'deki bir yaz kampı hakkında bilgi verdi. Kamp üç hafta sürecektir ve Jesse bir yurtta kalacak. Jesse katılmak istiyor ama..."

"Üç hafta senin için çok mu uzun?"

"Çok uzun." Bir haftalık ayrılık benim için sınırdı. Bundan daha fazlasını kafam almıyordu.

"Ne tür bir kamp bu?"

"STEM, robotik üzerine odaklanan bir kamp." Kamp hakkında okuduğum her şeyi anlattım: kampta ders verecek uzmanlar, yapılacak aktiviteler, programın nasıl olacağı, Jesse'nin neler öğreneceği.

Dişlerinin arasından hava çekti. "Ah. Jesse'nin gitmek istemesine şaşmamalı. Onun için cennet gibi bir yer gibi görünüyor."

"Evet."

"Evet," diye tekrarladı. "Tereddüt etmenin sebebi, evden çok uzun süre uzak kalmak mı?"

"O da var, ama bu fikir birdenbire ortaya çıktı. Kütüphaneci bu kampı onun için buldu. Jess'e yer ayırtmak için kampı yöneten kişiyle iletişime geçti ve Jess'e bundan bahsetti. Ben pek iyi tepki vermemiş olabilirim."

Babam bir an sessiz kaldı. "Ona kötü davrandığını söyleme sakın."

"Söylemeyeceğim, ama... evet."

Yine tısladı. "Caleb Kelly, bunu duymaktan hoşlanmıyorum. Senin tanıdığım adam bu değil."

Babam tarafından azarlanmam pek sık olmazdı. Küçükken de olmazdı, şimdi de özellikle olmazdı. Bu olduğunda, bunu içimde derinden hissederdim.

Mutfak masamın üzerinde duran evrakları izledim. "Biliyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Ama onun bu kadar uzun süre uzak kalmasına izin veremem."

"Ya onun hayatının en güzel zamanlarını yaşamasına engel oluyorsan? Ya eve daha özgüvenli, daha meraklı, hiç olmadığı kadar kendisi olarak dönerse?"

"Alice de öyle dedi."

"O akıllı bir kadın." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Dinle Cay. Anlıyorum. Sen onun babasisin. Onu bırakmak istemiyorsun. Ama bir çocuğu bağımsız bir yetişkin olarak yetiştirmenin bir parçası da, senden uzak olsa da her şeyin yolunda olabileceğini öğrenmesine izin vermektir."

Boynumu ovuşturarak, yenilgiyi kabul etmek üzereydim. "Haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ben... sadece... o benim oğlum."

"Sence o hiç senin oğlun olmaktan vazgeçecek mi? Şu haline bak, bu yaşta babandan tavsiye istiyorsun." Kıkırdadı. "Şöyle düşün: eğer hayır dersen, bu onun için mi olacak... yoksa senin için mi?"

Bu sözler göğsüme bir kaya gibi çöktü. "Kendim için," diye boğuk bir sesle söyledim, bu cevabın tadını hiç sevmedim. "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

O beni göremese de başımı salladım. "Biliyorum."

Bunu biraz düşündüm ve ne olursa olsun, üç hafta uzak kalmak uzun bir süreydi. Shelby ile konuşmadan ve kapsamlı bir araştırma yapmadan kabul edemezdim.

"Aferin," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk Alice'ten özür dile. Jesse'ye onunla gurur duyduğunu söylemeyi de unutma."

Her konuda haklıydı. Önce Jesse ile aralarımı düzeltecektim, sonra Alice ile aralarımı düzeltmeye çalışacaktım. "Teşekkürler baba."

"Ne zaman istersen.

Seni seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum."

Telefonu kapattım ve uzun bir süre mutfak duvarına baktım. Sonra kamp belgelerini topladım, kenarlarını düzelttim ve sabah görmezden gelemeyeceğim bir yere koydum.

Dokuzuncu Bölüm

Alice

İki gün sonra Jesse Kelly masama uğradığında şaşırmadım. Birincisi, o kütüphanenin müdavimiydi, ikincisi ise babasıyla yaptığım konuşma yüzündendi.

Son iki gün boyunca, Jesse'ye kamp hakkında bilgi verme kararımı düşündüm ve sonunda yanlış bir şey yapmadığım sonucuna vardım. Eğer ebeveynlerinden biri kütüphaneye gelseydi, önce onlarla konuşurdum. Belki de daha fazla çaba göstermeliydim, ama Jesse'ye onun için bulduğum fırsatı anlatmak için çok heyecanlıyım.

Sadece, o ifadeyi ne kadar sevmesem de, yeni bir yara açılacaktı.

Koltuğumdan kalktım ve gülümsedim. "Selam Jess."

Boynunun arkasını ovuşturduğu bana babasını hatırlattı. "Merhaba Bayan Clark. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki konuşabilirsin."

Jesse Kelly özel biriydi. Onunla tanıştığım günden beri meraklıydı, soru sormaktan ve çevresindeki dünyayı öğrenmekten asla çekinmezdi. İlk birkaç yıl, ilgi alanları çok çeşitliydi, bir konudan diğerine atlıyordu. Son zamanlarda robotik ve tarihe odaklanmıştı — birbiriyle uyumlu olduğunu söyleyemeyeceğim iki konu, ama onun zihni böyle çalışıyordu.

"Sana özür dilemek istedim. Babamın buraya geleceğini bilmiyordum ve ne dediğini bilmiyorum, ama umarım..."

Elimi kaldırdım. "Özür dileycek bir şey yok. Babanın soruları vardı, umarım cevaplayabilmişimdir. Hiç endişelenme."

Kaşları kalktı, alnı kırıştı. "Öyle mi? Emin misin?" "Kesinlikle."

Elimi salladım. "Geçmişte kaldı. Şimdi, bana Kulüp toplantınız hakkında bana anlatın. Yarışmaya hazır mısınız?"

Yüzü aydınlandı, endişeleri kayboldu. "Neredeyse. Tutucu kolu ayarlamak için çalıştık çünkü blokları yerden almak için yeterince düzgün dönmüyordu. Motorun bozuk olduğunu düşündük ama sorun kablolardan birinin gevşek olmasıymış. Onu tamir ettik ve şimdi çok daha iyi çalışıyor."

"Bu gerçekten harika," dedim, açıklarken ellerinin hareketine gülümseyerek. "Test ettiniz mi?"

"Evet, tam bir deneme maçı yaptık ve çok başarılıydık. Ama" — omuzlarını biraz çekerek yüzünü buruşturdu — "bir tarafının çok ağır olduğunu fark ettik. Ne zaman çok hızlı dönsek, devriliyordu, bu yüzden çerçevenin bir kısmını çıkarıp daha hafif bir panel ile değiştirmek zorunda kaldık. Artık daha iyi çalışacağını düşünüyorum, ama yarın test edene kadar bilemeyiz."

Dirseklerimi masaya dayadım. "Gerçek mühendisler böyle yapar. Sorunları anında çözerler."

O utangaç bir şekilde başını eğerek sırtıttı. "Sanırım. Umarım işe yarar. Yarışma sırasında devrilirse, matın üzerine kusabilirim."

Ben güldüm. "Herkesin iyiliği için dik durmasını umalım."

O da güldü, omuzları gevşedi ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Dinlediğiniz için teşekkürler, Bayan Clark. Bu... yardımcı oluyor. Konuşmak yardımcı oluyor."

"Ne zaman istersen, Jess. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

O başını salladı ve geri çekildi, ama dönüp gitmeden önce sessizce şöyle dedi: "Kamp için tekrar teşekkürler. Hala gerçekten gitmek istiyorum." Göğsüm sıkıştı, ama umutsuzca onun hayal kırıklığına uğramadığını umarak gülümsememi korudum. hayal kırıklığına

uğramamış olmasını umarak gülümsememi korudum. "Hadi

kırılmayacağını parmaklarımızı parmaklarımızı

Önemli ne ne olursa olsun, robotik öğrenmek için

harcadığın tüm emekten dolayı

Robotik öğrenmek için harcadığın tüm emekten dolayı kendinle gurur duymalısın. Ben daha fazla gurur duyamazdım."

Kulakları pembeye döndü ve hafifçe el sallayarak, en sevdiği masaya doğru aceleyle geri döndü ve beni, sayamayacağım kadar çok şekilde

saymakla bitmeyecek kadar çok şekilde.

Sugar Brush Halk Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi olduğumdan beri ikinci kez Caleb Kelly masama doğru büyük adımlarla yürüdü. Onun olduğunu anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yoktu. Onun varlığı, kilometrelerce ötedeki ışığı engelliyordu ve ayak sesleri sakın bir gökyüzünde yankılanan gök gürültüsü gibiydi.

Onun olduğunu bilsem de, başımı kaldırmak için zamanımı aldım... ve kaldırdım... ve kaldırdım. Güç gösterisi olarak değil, onun bir sonraki saldırısına kendimi hazırlamak için.

Sonunda ayağa kalktım ve onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim.

"Hey," diye homurdandı, birkaç saat önce oğlunun yaptığı gibi ensesini ovuşturarak. "Rahatsız mı ediyorum?"

Elimi bilgisayarıma doğru uzattım. "Sadece... bilirsin, iş. Bir iki dakika bekleyebilir."

"İyi." Başını salladı ve ellerini yanlarına indirdi. "Sana öyle konuştuğum için özür dilerim. Doğru değildi. Şu anda çok meşgul olduğumu söyleyebilirim, ama bu bir mazeret değil."

"Hayır, değil. Benim de başım çok dolu, ama bunu başkalarının üzerine çıkarmıyorum."

Sanki azarlamamla onu şaşırtmışım gibi hafifçe irkildi.

Kahretsin, bunu hak etmişti.

Birkaç hafta önce beni reddetmesinin üstüne, kendimi iki santim boyunda hissettirmişti.

Yutkundu, yere bakarak sonra tekrar bana baktı. Gözleri erimiş çikolata gibiydi, o kadar samimiydi ki içimde bir şeyler kıpırdadı.

Ama ben bunu görmezden geldim. Ya da gelmeye çalıştım.

"Bilgileri okudum," dedi. "O kamp hakkında. Robotik, kodlama ve mühendislik... iyi bir fırsat gibi görünüyor."

Ellerimi önümde birleştirdim, süveterimin eteğiyle oynamak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek. "Öyle. Onun yaşındaki çocuklar için ülkedeki en iyi STEM kamplarından biri. Duyar duymaz onu düşündüm."

"Buna inanıyorum ve bunun onun için neden iyi olacağını anlıyorum." Yavaşça başını salladı ve sanki zihninde bir şeyi çözmeye çalışır gibi çenesini ovuşturdu. "Mesele şu ki, onunla geçirebileceğim beş yıl kaldı. Üniversite için Wyoming'de kalmayacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, eğitimi tamamladıktan sonra geri dönmeyecek. En azından yaşamak için dönmeyecek. Kalan az zamanımı kaybetme düşüncesi beni öldürüyor ve zaten bu zamanı annesiyle yarı yarıya paylaşmak zorundayım."

"Bu mantıklı," dedim ve içtenlikle söyledim. Caleb hakkında ne hissedersen hissedeyim, oğlunu tüm kalbiyle sevdiğinden şüphem yoktu. Bu, onu benim için bu kadar çekici kılan özelliklerinden biriydi.

Kahretsin.

"Ama bu bir mazeret değil." Beni daha ciddi bir bakışla süzüldü. "Yarım yamalak bir şekilde içeri dalıp yüzüne karşı çıkmamalıydım. Bunu yapmam için hiçbir neden yoktu ve sana öyle davrandığım için çok üzgünüm."

"Özrünüzü kabul ediyorum."

O içini çekti, yorgun bir sesle, sanki çiftliğin, oğlunun ve tüm hayatının ağırlığı göğsüne baskı yapıyormuş gibi. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Jess'e göz kulak olduğun için de. Buraya gelip seninle konuşmayı çok seviyor. Onun için bunu mahvetmek istemem."

"Mahvetmedin." Saçımı kulağımın arkasına attım.

"Mahvedemezdin." "Teşekkürler."

Tozlu kot pantolonu, gri tişörtü, yıpranmış botları ve şapkasından dolayı dağınık saçlarıyla orada dururken çok yorgun görünüyordu. Bir parçam ona uzanıp saçlarını düzeltmek ve iyi bir iş çıkardığını söylemek istiyordu. Ama kollarımı yanlarımda sıkıca tuttum.

Gerçek şu ki, onu şimdi unutmak daha kolay olacaktı. Onun bu yönünü gördükten sonra - düşünmeden saldırganlaşan katı, savunmacı yönünü - o kadar uzun süredir taşıdığım küçük umutlara tutunmak istemedim.

O da bana, ben onun için yanıp tutuşurken, onun davranışlarını ezberleyip her sözüne kulak verirken, benim hakkımda tek bir şey bile öğrenmeye tenezzül etmediğini göstermişti.

"Her neyse," dedi, ağırlığını değiştirerek. "Kampa bir bakacağım. İşe yarayıp yaramayacağına bakacağım."

"Harika. Orada başarılı olacağını düşünüyorum."

Gözleri yüzümde dolaştı, yarım nefes kadar durduktan sonra başını salladı ve arkasını döndü. Oğlunun masasına doğru yürürken, yavaşça ve sessizce iç geçirdim.

Belki bir süre daha acıtacaktı. Sonunda, onunla bir zamanlar istediğim şeyi bırakacaktım.

Şimdi istediğim şey, beni en başından beri gören ve bana özenle davranması için ikna edilmesine gerek olmayan biriydi.

Joy, ben barın arkasına saklanır saklanmaz önümü kesti. Son birkaç haftadır beni bir şahin gibi izliyordu, sanki çökmemi bekliyormuş gibi.

"Henüz bırakmaya hazır değil misin?" diye sordu.

Ceketimi çıkarıp önlüğümü alırken güldüm. "Hayır. Burada çalışmayı sevdiğimi söyledim. Mesele para değil."

Kollarını kavuşturdu. "Günün her saniyesini ya burada ya da kütüphanede geçirirken nasıl bir hayat kurabilirsin ki?"

Önlüğümü düzgün bir fiyonkla bağladım. "Bu çok abartılı bir ifade ve sen de bunu biliyorsun. Uzun zamandır cumartesi günleri çalışmama izin vermiyorsun."

"Çünkü sen dışarıda gençliğini yaşamalısın. Ben hiçbir zaman bir kadının erkeğe ihtiyacı olduğunu düşünmedim - *senin de yok* - ama herkesin

rahatlamaya ihtiyacı vardır." Saçımın uçlarını çekti. "Saçını çözdün, şimdi ne yapacaksın?"

Elini tutup sıktım ve sonra bıraktım.

Joy duygusal bir tip değildi, bu yüzden şansımı zorlamadım. "Geçen hafta sonu alışverişe gittim - başkalarıyla birlikte."

Elena ve Margot, söyledikleri gibi beni Cheyenne'e götürdüler. Artık çekmecelerim ve dolabım, onların onayladığı kıyafetlerle doluydu. Ve haklıydılar, mor kesinlikle bana yakışan bir renkti. Belki biraz abartmıştım ama sorun değildi. Zaten benim dışımda kimse giydiğim kıyafetleri fark etmeyecekti.

Joy başını salladı. "En azından doğru yönde bir adım attın." Bana bakarken ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Onun hakkında konuşmak ister misin?"

Elimi kulağımın arkasına koymak üzereyken durdum. "Kim?"

"Kız kardeşin. O mektubu aldığından beri tek kelime etmedin. Onu gündeme getirmeni bekliyordum."

Ellerimi önlüğümün ceplerine sokup iç geçirdim. "Konuşacak bir şey yok. Yakın değildik. Ölmesi üzücü, ama hayatı kolay değildi. Son birkaç yıl... Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi. Artık acı çekmiyor, bu da bir rahatlama."

"Hepsi doğru olabilir, ama bunlar onunla ilgili. Sen kendinden, nasıl hissettiğinden bahsetmedin."

Bunun olacağını bilmeliydim. Joy, bir şeyi yarım bırakacak biri değildi ve farklılıklarımız ve onun huysuz, kapalı karakterine rağmen, beni önemseydiğinden şüphem yoktu.

"Sanırım..." Alt dudağımı ısırarak doğru kelimeleri aradım. "Silla benimle iletişimi kestiğinde yasımı tutmuşumdur. Ve... Sanırım onun hayatının boşa gitmiş olması ve uzlaşma ihtimalinin olmaması beni üzüyor. Ama benim için o çok uzun zaman önce öldü."

Joy, birini teselli etmeye alışkın değilmiş gibi, elini omzuma biraz fazla sertçe koydu.

"Umarım böyle kalır, Alice. Eğer birdenbire seni etkiler, bana gel. Ben pek sarılmayı seven biri değilim, ama ihtiyacın olursa, kollarım sana açık."

Gözlerimin yaşarmasını ve tutamadığım hafif hıçkırıklarımı görmemek için hızla yanımdan ayrıldı. Sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorsa, bu kadar güzel şeyler söylememeliydi.

Kendimi toparlayıp işe gittim, siparişleri aldım ve en parlak gülümsememle içecek ve yiyecekleri servis ettim. Bunca zaman sonra, hareketlerim mekanik hale gelmişti, bu yüzden zihnim dalıp gitti.

Caleb'e ve onun çok geç gelen özrüne. Jesse'ye ve onun meraklı zihninin mucizesine. Kendimin ne kadarını versem de onu sevmeme izin vermeyen Silla'ya. Kendine rağmen beni kabul eden Joy'a.

Joy'un sözlerini kalbimde sakladım. Onlar, bazen hissettiğim kadar yalnız olmadığımı hatırlatıyordu bana. Hiç sormama gerek kalmadan, en azından bir kişinin benim tarafımda olduğunu biliyordum.

Bu düşünce, reddedilmenin acısını ya da derin, boş bir yalnızlık hissini ortadan kaldırmadı, ama beni sakinleştirdi, zemin sallantıda hissettiğimde dayanabileceğim bir şey verdi.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Onuncu Bölüm

Alice

İki gün üst üste Caleb etrafındaki ışığı engelledi. Beni kitap raflarının arasında buldu, devasa gölgesi aniden üzerime çöktü. Bir çığlık attım ve geriye atladım, yanımdaki kitap arabasına çarptım.

Onun kol birden uzandı beni benim dirseğimi
Bir bir dengede dengemi kolumu onun elinden
çektim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, ellerini kaldırarak. "Geldiğimi gördüğünü sandım."

Çarpınan kalbimin üzerine elimi bastırdım. "Hayır, yapmadım. Görevime odaklanıyordum."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Bir dahaki sefere sana uyarı işareti vereceğim."

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor." Dudaklarımı yaladım, ama pek işe yaramadı. "Jesse en sevdiği masada olmalı."

"Öyle. Onunla konuştum."

"Tamam..." Bir adım geri çekildim ve saçımı kulağımın arkasına attım. Caleb'in gözleri hareketimi takip etti.

"Saçını değiştirmişsin."

Ağzım açık kaldı, şaşkına dönmüştüm. Sadece fark etmekle kalmamış, bunu dile de getirmişti. Kabul etmek gerekirse, harika görünüyordu. Saç maşasını kullanmayı mükemmelleştirmiştim, sadece bir kez kendimi yakmıştım. Ama neden bunu gündeme getiriyordu? Neden buradaydı, neden benimle konuşuyordu?

"Evet, değiştirdim. Birkaç hafta önce."

O başını salladı. "Fark ettim... o gün lokantada. Randevunda olduğun zaman."

Burnumu kırıştırdım. "Hatırlıyorum." İnanılmaz derecede garip birkaç saat olmuştu. Ortak hiçbir yanımız yoktu ve ben bunu aşırı gülerek telafi etmeye çalışmıştım. En azından gelecekteki partnerimde istemediğim özellikleri öğrenmek için iyi bir ders olmuştu.

"Doğru." Dirseklerini yanındaki rafa dayadı. "Güzel görünüyor, ama değiştirmen gerekmiyordu."

Elimi kabarık buklelerimin üzerinden geçirmekten kendimi alıkoydum. "Değişiklik *istedim*."

Boğazını temizledi. "Umarım benim yüzümden değildir, yaptığım şey yüzünden."

Sessizce güldüm ve başımı salladım. "Hayır, Caleb. Yaptığım değişikliklerin seninle hiçbir ilgisi yok."

Bir kez başını salladı, sonra ikinci kez daha sertçe salladı, sanki cevabım gerçekten önemliymiş gibi. "İyi. Bu iyi."

"Evet." Nereden devam edeceğimi bilemeden yavaşça nefes verdim. Bana ipucu vermiyordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, yoksa hepsi bu kadar mı?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve gözleri benimkilere doğru kayd, şimdi daha sıcaktı. "Aslında, kütüphane kartı alabilir miyim diye merak ediyordum."

Bu beni o kadar şaşırttı ki, neredeyse dengemi kaybedip tekrar arabama takılıp düşecektim. Neyse ki, rafta kendimi tutabildim. "Kütüphane kartı mı? Kartınız yok mu?"

O, iri omuzlarından birini silkti. "Daha önce hiç gerek duymadım. Jesse her zaman kendi kitaplarını kendisi kontrol eder. Ama okumak istediğim bir kitap var, bu yüzden artık zamanı geldi diye düşünüyorum."

"Bu çok iyi bir neden." Gülümsedim ve bu gülümseme titrek bile değildi. Burası benim alanımdı, en çok kendime güvendiğim yer. Burada Caleb'le başa çıkabilirdim. "Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

Onu rafların arasından geçerek ana masaya götürdüm. Jesse, yanlarından geçerken dikkatle bizi izledi, ama Caleb, adımını bozmadan ona her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir el hareketi yaptı.

Masaya geçtim ve kayıt formunun bulunduğu klipboard'u işaret ettim. "Buraya adınızı ve adresinizi yazın. Ben her şeyi ayarlayacağım."

Kalemi aldı, iri parmakları kalemi gölgede bıraktı ve kağıdın üzerine eğildi. Onu izlememeye çalıştım, ama başaramadım. El yazısı beklenmedik bir şekilde düzgündü, neredeyse blok harf gibiydi.

"Ne zamandır kütüphaneci olarak çalışıyorsun, Alice?"

Gözlerimi kağıttan ayırdım. Başı hala eğikti, boşlukları doldururken kalemi hızla hareket ediyordu.

"Beş yıl önce yüksek lisansımı bitirdiğimden beri."

O başını salladı. "Bu işi yapmak için böyle bir diploma mı gerekiyor?" "Kütüphanede çalışmak için değil, ama kütüphaneci olmak için evet, gerekiyor."

Sonunda başını kaldırıp bana ilgiyle baktı. "Yüksek lisansın var ama hala garsonluk yapıyorsun."

"Gecelerimi dolduruyor." Ağzım hafifçe gülümsedi. "Bunu biliyor musun bilmiyorum, ama Sugar Brush'ta baş kütüphaneci olmak beni milyoner yapmayacak."

Teknik olarak, artık milyonerdim. Bunun için tek yapmam gereken tüm ailemi kaybetmekti.

"Hayır, sanırım bilmiyordum." Başını salladı. "Tahmin etmeliydim."

"Neyi tahmin etmeliydin?"

"Sen bir kütüphaneciydin. Müşteriler arasında her zaman birkaç sayfa okumak için gizlice fırsat kolluyordun."

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bunu fark etmişti... ama daha fazlasını kaçırmıştı.

"Tahmin etmek zorunda değildin, Caleb." Çenemi kaldırıp onun sıcak bakışlarına karşılık verdim. "Son dört yıl içinde istediğin zaman sorabilirdin."

"Evet." Kalemi bıraktı ve büyük elini başvuru formunun üzerine koydu.

"Sormalıydım. Şimdi anlıyorum."

Çok geç. Çok geç. Çok geç.

Bunca zaman sonra şimdi mi gözlerini açıyor? Neredeyse hakaret sayılırdı.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve başvuruyu kendime doğru çektim. "Ben kartınızı hazırlarken, siz ilgilendiğiniz kitabı bulmaya ne dersiniz?"

Tereddüt etti, sanki başka bir şey söylemek istermiş gibi gözlerimi dik dik baktı, sonra tek bir kez başını salladı. "Evet. Tamam."

O dönüp rafların arasına doğru yürürken, Caleb Kelly'nin yakınında olmanın etkisini üzerimden attım ve işime döndüm.

Ellerim otomatik olarak hareket etti ve onun bilgilerini, daha önce onlarca kez yaptığım gibi sisteme girdi.

Caleb hangi kitabı almak isteyebilirdi ki? O bir okur değildi. Bunu kendisi de itiraf etmişti.

Kart yazıcı çalışmaya başladı. Yapışkan arka kısmı soyup koruyucu kılıfa yerleştirmeye odaklanmıştım ki, botlarının sesi tekrar halıda yankılandı. Ne seçtiğini sormak için başımı kaldırdım ve donakaldım.

Büyük elinde *The Shadow of the Isle* kitabının ciltli bir kopyası vardı.

En sevdiğim kitap. Yılda en az bir kez tekrar okuduğum kitap. Bunu ona söylemek dilimin ucundaydı. Sayısız hastane bekleme salonunda, kız kardeşimin hastalığının ağırlığı altında, yalnız günler ve geceler boyunca bana nasıl destek olduğunu, her şeyin çok ağır geldiği zamanlarda beni başka bir dünyaya nasıl götürdüğünü.

Bunun yerine, ağzımı sıkıca kapattım, kitabı ondan aldım ve göz gezdirdim.

Dirseklerini tezgahın üzerine dayadı. "İyi olduğunu duydum."

"Öyle." Ona gülümsediğimde gözlerine tam olarak bakmadım. "Umarım beğenirsiniz."

"Eğer sakıncası yoksa, okurken seninle bu kitap hakkında konuşmak isterim." Telefonunu çıkardı. "Numaramı alabilir miyim?"

Sık sık sinirlenmem. Sinirlenmenin pek bir faydası olduğunu düşünmemişimdir. Peki ya şimdi? Gözlerimin arkasında kırmızı bir ışık parladı, öfke karnımı patlayacak kadar doldurdu.

Numaramı alabilir mi?

Numaramı alabilir mi?

Ah, bu adam. Ne yapmaya çalışıyorsa, işe yaramadı. Onu unuttum. Hayatıma devam ettim. Birdenbire bana ilgi duymaya başlamasına izin veremedim.

"Hayır." Kitabı ve yeni kartını ona doğru ittim. Bir an hareketsiz kaldı, sonra "Hayır mı?" dedi.

"Tamam." Omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır. Numaramı alamazsın."

Telefonunu kitabın üzerine bıraktı ve bana baktı, kaşları derin çizgilerle çatıldı. "Alice, ben..."

Bir elimi kaldırdım. "Dört yıl boyunca senden hoşlandım ve çok..." Sesimi fısıltıya indirdim. "...korkaklık ettim, sonunda bir adım attım ve sen beni reddettin, bu senin hakkın. Yani..."

"Dört yıldır benden hoşlanıyor muydun?" diye sordu, inanamayan bir ifadeyle, bu da bana ne kadar az ilgi gösterdiğini ortaya koyuyordu.

"Kabul etmek istemiyorum ama evet." Saçımı kulağımın arkasına attım ve cesur bir ifade takındım. "Sonra seni unutmaya karar verdim ve unuttum."

"Öyle mi?" diye
tekrarladı. "Evet, seni
unuttum."

Hislerimden çok daha emin konuşuyordum. Ama sonunda bu gerçek olacaktı. Umarım, çok geç olmadan.

Caleb başka bir şey söylemeden önce, Jesse onun yanında belirdi. "Kitap mı ödünç alıyorsun?"

Caleb bakışlarını benden oğluna kaydırdı. "Evet. Geceleri burnunu kitaplara gömdüğün zamanlarda sana katılabileceğimi düşündüm."

"Gerçekten mi?" Jesse şüpheyle yüzünü buruşturdu. "Yani, okuyabildiğini biliyorum, ama *okuyabilir* misin?"

Caleb gülmekten boğuldu. "Evet, evlat, okuyabilirim. Bir kitabı bitireli uzun zaman oldu, ama eminim başarabilirim. Ayrıca, bunun çok iyi olduğunu duydum."

Jesse kitabın başlığına baktı, gözleri benimkilere kaydı. "En sevdiğin kitabı okuyor."

Ona gülümsedim. "Söylenti öyle. Gerçekten okuyorsa bana haber ver."

Kollarını kavuşturdu ve babasına yan gözle baktı. "Oh, inan bana, yapacağım."

Caleb oğlunun saçlarını okşadı. "Tamam. Beni şakanın konusu yapmayı bırak. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Jesse'nin kaşları yukarı kalktı. "Ama önce Bayan Clark'a bir soru sormam lazım."

Elimi masaya koyarak öne eğildim. "Neymiş o?"

Babasına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Cumartesi boşsanız, yarışmama gelerseniz çok sevinirim. Lander'daki lisede yapılacak. Gelmeniz zorunda değilsiniz, ama belki izlemek istersiniz."

Tereddüt ettim, ama gitmemem için bir neden bulamadım. Jesse aylardır bana takımının robotundan bahsediyordu. Onu çalışırken görmek inanılmaz olurdu.

"Evet, çok isterim."

"Harika." Omuzlarını silkti, ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Saat onda başlıyor. İyi bir yer bulmak için o saatte orada olsan iyi olur."

Şakağımı okşadım. "Programıma yazdım. Orada olacağım."

Caleb, sırt çantasını almak için masasına geri dönerken, hala beni izliyordu. Kitabını koltuğunun altına sıkıştırırken gözleri okunamazdı.

"Gitmek zorunda değilsin. O anlayışlıdır."

Kaşlarımı çattım. "Gitmek istiyorum. Jesse'nin söylediğine göre, robotu diğerlerini yok edecek. Bunu nasıl kaçırabilirim?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Öyle diyorsan, kaçıramazsın. Merak etme, senden uzak dururum."

"Görmezsen de sorun değil."

"Doğru." Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, bakışları yüzümden ve boynumdan kayarak tekrar gözlerime döndü. Sonra ağzı, Jesse bizi kesmeden önce söylediğim sözleri tekrarladi. "*Senin üstüne.*"

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladım. "Senin üstüne."

En sevdiğim kitapla bana selam verdi, sonra Jesse'nin yanına döndü ve beni orada, kafası karışık ve biraz sinirli bir şekilde bırakıp gitti. Neden bana öyle bakıyordu? Kütüphaneme gelip bana sorular soruyordu? Dört yıl boyunca gösterdiği ilgiden daha fazlasını birkaç günde gösteriyordu?

Nedenini asla bilemeyecektim ve bunun önemi de yoktu. Ben hayatıma devam etmişim.

Onu unuttun. Onu unuttun. Onu unuttun.

Neredeyse buna inanıyordum.

Eve vardığımda, çıkarken orada olmayan bir saksı bitkisi vardı. Onu incelemek için eğildiğimde, yaprakların arasına sıkıştırılmış küçük, katlanmış bir kağıt parçası buldum. Açıp, içindeki düzgünce yazılmış notu okudum.

Alice,

Özür bitkisi uygun olur umarım. Büyükanнем bu türün bakımı kolay ve ölmesi zor olduğunu söyledi. Bahçe işlerinde becerikli misin bilmiyorum, bu yüzden güvenli bir seçim olduğunu düşündüm.

Bu aynı zamanda bir teşekkür bitkisi. Jesse için yaptığın her şey için minnettarım, ona güvenli bir ortam sağladın, onu dinledin, cesaretlendirdin. Bu benim için çok önemli, Jesse için de öyle.

Kendine iyi bak.

•

CK

Verandamın basamağına çöktüm, tamamen şaşkına dönmüştüm. Lanet olsun o adama. Çiçek yasağını ve aceleyle inşa ettiğim duvarları aşmanın bir yolunu bulmuştu. Hayatıma devam etmek için ne kadar çok çabaladığımı anlamıyor muydu?

Muhtemelen anlamamıştı.

Peki, daha çok çalışmam gerekecek.

Telefonumu çıkardım, flört uygulamasını açtım ve son birkaç gündür bir erkekle yaptığım sohbete geçtim. Onunla buluşma konusunda pek istekli değildim. Şimdi nedenini hatırlayamıyorum.

Belki de biraz uygunsuz şakaları ya da profil fotoğrafında kendisinin yarısı kadar büyük bir balık tuttuğu gerçeği yüzündendi, ama ben bir kitabı kapağına bakarak yargılamamayı iyi bilirdim.

Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Gerçekten.

Randevuyu ayarlamak beş dakikadan az sürmüştü. O kadar kolaydı. O randevuyu iple çekiyordu. Cumartesi gecesi geldiğinde, benim de öyle olacağıma emindim.

Yanımdaki bitkiye baktım, parlak yeşil yaprakları verandanın ışığı altında açılmıştı.

"Bitti," diye fısıldadım. "Gerçekten. Bitti."

Ayağa kalktım, eteğimi silkeledim ve bitkiyi içeri taşıdım.

On Birinci Bölüm

Caleb

Birkaç futbol sezonu dışında, okul günlerimde pek sosyal bir çocuk değildim. Derslerde oturup dinlemek benim için yapabileceğim tek şeydi. Aslında olmak istediğim yer çiftlikti. Oğlumun benim gibi olmadığını, en azından okul ve öğrenme konusunda, uzun zaman önce kabullenmiştim.

Tribünde oturmuş, dirseklerimi dizlerime dayamış, spor salonunda yarı organize bir kaosu yaşanmasını izliyordum. Çocuklar masalar ve bantla ayrılmış şeritler arasında koşuşturuyor, bazıları dizüstü bilgisayarlarının başında çömelmiş, diğerleri ise bana güçlendirilmiş elektrikli süpürgeleri hatırlatan küçük tekerlekli robotlarla oynuyorlardı.

Jesse, hepsi aynı orman yeşili tişörtleri giyen ekibiyle birlikteydi. Dün gecenin yarısını ekibiyle telefonda konuşarak stratejiyi ve son dakika ayarlamalarını gözden geçirerek geçirmişti. Bu sabah kafası o kadar doluydu ki, bana neredeyse hiç laf etmedi. Bunu kişisel olarak almadım. Bu onun dünyasıydı. Ben sadece onun bu dünyayı döndürmesine destek olmak için buradaydım.

Sert ahşap bankta yerimi değiştirdim, enseme ovuşturdum, bakışlarım kalabalık spor salonunda dolaştı. Koçlar hatırlatmalar yapıyordu. Ebeveynler kafalarından daha büyük kahveler içerek uyanık görünmeye çalışıyordu. Çocuklar robotlarıyla uğraşıyordu.

Shelby'nin burada olması gerekiyordu, ama sabah erkenden Jesse'ye mesaj atarak gelemeyeceğini söylemişti. Kent'in acil bir işi olduğunu

Acil bir durumu olduğunu söylemişti. Ben buna inanmamıştım, ama zihinsel olarak ona biraz müsamaha göstermeye karar vermiştim. Genel olarak, Jesse'nin etkinliklerine katılmadığı zamanlardan daha çok katılmıştı.

Bu, oğlumuzu hayal kırıklığına uğrattığı için kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu. Oğlum bunu önemsememeye çalışıyordu, ama omuzlarındaki çöküntüyü gözden kaçırmak imkansızdı.

Sakalımı elime alıp, ne kadar uzadığını görünce yüzümü buruşturdum. En son ne zaman kesmiştim? Kafamı yana eğip, hafızamı zorladım. Bir tarih belirleyemedim, Alice spor salonunun diğer ucundaki kapıdan içeri girdi, hemen içinde durup her şeyi gözden geçirdi.

Güzel, kabarık bukleleri omuzlarına dökülüyordu, soluk renkli kot ceketini, patlıcan rengi bluz ve siyah pantolonun üzerine giymişti. Biraz kaybolmuş görünüyordu, nereye gideceğinden emin değilmiş gibi tribünleri ve zemini tararken çantasının askısını sıkıca tutuyordu.

Ben de emin değildim. Başka biri olsaydı, el sallardım. Merhaba derdim.

Kibar bir sohbet yapardım.

"Seni unuttum."

O bunu söylediğinden beri bu sözü kafamda çevirip duruyordum. Bana daha önce hiç söylenmemiş bir şeydi ve bunu iyi bir şey olarak görmem gerekirdi ama içime sinmiyordu. Sorun şu ki, nedenini anlayamıyordum.

Alice'in benden vazgeçmesi onun için iyi bir şeydi. Bana ilgi duyması onu iyi bir yere götürmezdi. Ancak Alice'in benden vazgeçmesinin nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Beni görmezden mi gelecekti? Joy's'ta artık benim masama servis yapmayacak mıydı? Diğer müşteriler gibi mi davranacaktı?

Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyordu.

Alice, çocukları ve robotları atlatarak spor salonunun zeminini geçip tribünlere ulaştı. Tırmanırken, oturacak bir yer aradı. Ahşap sıralar çabucak dolmuştu. Ben bir şey söylemezsem, kendini yabancılar arasına sıkıştırmak zorunda kalacaktı.

"Alice."

Döndü ve iki basamak yukarıdaki sıranın kenarında beni kolayca buldu. Yanımdaki boş yeri işaret ettim.

"Gel. Burada sana yer var."

Bana küçük, çekingen bir gülümseme attı ve yukarı çıktı. Onun için kenara kayarak, en uç koltuğu ona bıraktım. Yanıma oturduğunda, çok hafif bir tarçın kokusu aldım.

"Pişirir misin?"

Sorumla irkilen başını salladı. "Ben... oh, hayır, pek sayılmaz. Neden sordunuz?"

Onun etrafındaki havayı uzun uzun kokladım. "Sen hep tarçın kokuyorsun."

Elini boynunun yanına götürdü, kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık oluştu.

"Parfümümden geliyor." Burnunu kırııştırdı. "Çiçekleri severim, ama çiçek gibi kokmak istemem."

Bir kez daha kokladım. "Noel gibi kokuyorsun." Kahkahası hafif ve neşeliydi. "Umarım bu iyi bir şeydir." Homurdandım.

"Yılın en sevdiğim zamanı."

"Benim de," dedi sessizce. Sonra benden biraz uzaklaştı ama gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bitki için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Rica ederim." Çenemi ve sesimi alçaltım. "En azından bunu yapabilirdim."

"Gerçekten gerek yoktu." Elini kaldırdı, başparmağını uzattı. "Bu arada, kahverengiye dönmüş. Bitki hala yaşıyor, ama ne kadar süre böyle kalacağını garanti edemem."

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Büyükannem bu tür bitkilerin ölmesinin imkansız olduğuna yemin ederdi."

Gözlerini kısarak baktı. "Bu bir meydan okuma gibi geliyor."

Cevap verebilecek zaman bulamadan, tavandaki hoparlörlerden yüksek bir çığlık sesi geldi ve konuşmamız sona erdi.

"Dikkat, takımlar ve seyirciler," diye bağırdı spiker, sesi spor salonunun duvarlarında yankılandı. "Engelli parkur koşularının ilk turuna başlamak üzereyiz. Birden beşe kadar kayıt yaptıran takımlar, lütfen robotlarınızı başlangıç şeritlerine getirin."

Yerde, Jesse ve takım arkadaşları ekipmanlarını toplamak için acele ediyorlardı. Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve küçük robotlarını başlangıç çizgisine taşıyan oğluma gözlerimi diktim

Yüzünde kararlılık vardı, yanındaki arkadaşıyla konuşurken ağzı hareket ediyordu.

"Çok kendinden emin görünüyor," diye mırıldandı Alice, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ona baktım. Dirsekleri kucağında birbirine bastırılmış, elleri sıkıca kenetlenmiş, çocukların hazırlıklarını izlerken heyecandan parlayan gözlerle.

Jesse'yi eğlendirmek için gelmemişti. Bu işe gerçekten ilgi duyuyordu. "Evet," dedim. "Öyle. O hep böyleydi."

Kafasını salladı. "O çok havalı bir çocuk."

"Kesinlikle," dedim, onun bunu söylemesine sevindim. "En havalı."

Zil çaldı ve Jesse'nin robotu ileri fırladı, ilk koni grubunu sanki hiçbir şey yokmuş gibi geçip gitti. Takımı, bantla çevrilmiş şeridin arkasından tezahürat yaptı ve ben de kısa, keskin bir ıslık çalarak onlara katıldım.

Alice güldü. "Ne ıslık ama. Sığırlarını da böyle mi takip ettiriyorsun?"

"Bazen. Elimdeki tüm numaraları kullanmam gerekiyor." Jesse'nin robotu köşeyi mükemmel bir şekilde döndüğünde gözlerimi ondan ayıramadım.

"Eh, kesinlikle işe yarıyor," dedi. "Seni duydu. Şu gülümsemeye bak."

Haklıydı. Jesse tribünlere baktı, takımına yumruğunu sallarken geniş bir gülümsemeyle. Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Robot son düzlüğe ulaştı ve Alice heyecandan neredeyse zıplıyordu. Oğlumun bitiş çizgisini geçmesini izlemem gerekirdi, ama bakışlarım sürekli yana kayıyor, Alice'in yüzündeki parıltıyı, her küçük hareketinde buklelerinin sallanışını yakalıyordu. Çok canlı görünüyordu, gözleri parlıyordu, her hareketinde tarçın rengi saçları dalgalanıyordu.

Robot çizgiyi geçti ve Jesse'nin takımı sevinç çığlıkları attı. Ben de onlarla birlikte bağırdım, ama boğazım düğümlenmişti. Nedenini açıklayamazdım. Oğlum için mutluydum, ama bir şeyler ters gidiyordu.

Alice ayağa fırladı, alkışlayarak zıplamaya başladı. Ben de onun yanında durup Jesse'nin adını seslendim, o da dönüp deli gibi sırtarak bana baktı. Sonra Alice'i fark etti ve gülümsemesi hiç görmediğim kadar büyüdü.

Evet, bu çok iyi geldi. Tam da olması gerektiği gibi.

Alkışlar kesilip takımlar bir sonraki tura hazırlanırken, Alice'in yanına oturdum. Elleriyle kucağını düzeltti ve dizlerini birbirine bastırarak mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştı.

Dizimi onun dizine çarptım. "Geldiğin için teşekkürler. Jess'in annesi gelemedi. Onu desteklemek için gelmen çok hoş."

"Tabii ki. Bu, düşündüğümünden çok daha eğlenceli." Bacağını bacağımdan çekti. "Eminim annesi de burada olmak isterdi."

"Eh, onu bilemem. Altı ay önce aynı fikirde olurdum, ama onu tamamen yanlış yönlendiren bir adamla birlikte oldu. Öncelikleri doğru değil. Her zaman Kent, her zaman."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, neden böyle bir şey söylediğimi merak ettim. Kişisel hayatımı herkesin önünde anlatmazdım. Aslında, pek konuşkan biri de değildim.

"Bazen Joy's'a gelirler." Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi, ama kendini durdurmak için alt dudağını ısırıldı.

Başımı eğdim. "Öyle mi? Kent ne kadar bahşiş veriyor?"

Gözleri aşağıya kaydı ve ben güldüm. Tek kelime bile etmesine gerek yoktu.

"O kadar mı kötü?"

Gözleri tekrar benimkilere döndü. Taze ve yeşil. Parlak ve canlı. Barda tuvalette geçirdiğimiz dakikaları hatırlattı bana, kollarımda, dudakları benimkilerle öpüşmekten şişmiş.

"Bunun gizli bilgi olduğuna eminim," diye kekeledi.

"Öyle mi? Avukatlar gibi mi?" diye alay ettim.

"Öyle bir şey. Hiç garsonluk yapmadın mı?" "Hayır." Başımı salladım.

"Çalıştığım tek yer çiftlikti." "O zaman işe başlamadan önce ettiğimiz yemini bilmiyorsun."

"

Kaşlarım düştü. "Yemin mi? Joy sana yemin ettirdi mi?"

Onu tam bir saniye boyunca inandım, sonra kıkırdamaya başladı ve kendini ele verdi.

Kıkırdaması, bir bukle saçını kulağının arkasına koyarken bir gülümsemeye dönüştü. "Sanki çivi tükürecekmişsin gibi görünüyordun."

Kafamı salladım, gülerek. "Neredeyse beni kandırıyordun." "Neredeyse mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, bir anlığına beni kandırdın. Beni böyle kandırabileceğini bilmiyordum." Dirsekimle ona hafifçe dokundum. "Oraya gidip Joy'a fikrimi söylemeye hazırdım."

"Lütfen yapma," dedi, hala gülerek. "Joy muhtemelen sana o fikrini geri vermez."

"Hiç şüphesiz botuyla ezip geçerde." Bacağıma tekrar hafifçe vurdum. "Geldiğine sevindim. Normalde bu tür etkinliklerde çok fazla beklemek gerekir. Konuşacak başka bir yetişkinin olması güzel. Zaman daha hızlı geçiyor."

Yanakları pembeye dönerek salondaki hareketliliği izlemeye başladı. "Evet. Geldiğime memnunum."

Bir sonraki grubun hazırlıklarını izlemeye başladık. Alice çenesini yumruklarına dayadı, olan biten her şeye hayranlıkla bakıyordu.

"Keşke ben de onların yaşındayken böyle şeyler yapsaydım," diye mırıldandı.

"Onun yerine ne yapıyordun?"

"Bunun gibi hiçbir şey. Tüm eğlencem kitaplarda yaşandı."

"Yani hep bir kitap kurdu muydun?"

Omuz silkti ve başını eğdi. "Sanırım."

"Bana mantıklı geliyor. Ben hep kovboy oldum. Babam, ben yürümeye başlamadan önce beni atın üzerine oturttu ve gerisi malum. Sanırım ikimiz de olmamız gereken yere geldik."

"Güzel bir düşünce." Bana baktı. "Hiç ata binmedim."

"Ben de neredeyse hiç kitap okumadım."

Baharda tomurcuklar gibi, hayat dolu ve güzel şeyler vaat eden bir kahkaha patladı. "Sana inanmıyorum. Sonuçta, artık sertifikalı bir kütüphane kartı sahibisin."

"Doğru. Ben değiştiğim bir adamım." Ona doğru eğildim. "Bir ara çiftliğe gelmelisin. Jess ve ben seni kısa sürede ata bindireceğiz."

"Belki gelirim."

Sohbetimizin bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Sanki bu normalmiş gibi. Sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Belki de olan biten her şeyden sonra

arkadaş olabilirdik. Daha garip şeyler de olmuştu.

Bir sonraki tur bittiğinde, Jesse ve ekibi masalarına geri koşarak hazırlıklara yeniden başladılar. Bir saniye boyunca onu izledim, göğsümde gururla dolup taşan bir duygu hissettim, sonra Alice'e döndüm.

"Muhtemelen bundan sonra pizza yemeye gideceğiz," dedim, rahat davranmaya çalışarak. "Bize katılmak ister misin? Jesse de sevinir."

Gülümsemesi bir anlığına kayboldu. "Oh. Ben... gelemem." Kaşlarımı çattım. "Bu gece çalışıyor musun?"

Tereddüt etti. "Hayır. Artık cumartesi geceleri çalışmıyorum. Başka planlarım var."

"Planların mı?" diye tekrarlardım. "Ne tür planlar?"

Bu beni ilgilendirmezdi, ama kaçamak cevapları merakımı uyandırdı. Alice Clark izinli gecelerinde ne yapıyordu? "Sadece planlar. Önemli değil."

Gözlerime bakmaması kafamda bir alarm zili çaldırdı. Gözlerimi kısarak baktım.

"Alice," diye fısıldadım, "ne planın var?"

O içini çekti ve sonunda bana "Akşam yemeğine çıkacağım" dedi.

Orada oturup ona bakarak, az önce söylediği şeyi anlamaya çalıştım. Sonra anladım.

"Bir randevu," dedim düz bir sesle. "Bir uygulamadan mı?" Alt dudağını ısırды ve başını salladı.

"Tanrım," diye iç geçirdim. Bu hoşuma gitmemişti. Bu uygulamalar güvenli olamazdı. Niyetleri bilinmeyen yabancı erkeklerle buluşmak... "Bunun güvenli olmadığını biliyorsun."

"Bir restoranda buluşacağız. Tamamen güvenli."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. Çenem sıkıştı. Göğsüm, duruma göre çok büyük bir korku dalgasıyla sıkıştı. Alice benim değildi. İsteddiği şeyi yapabiliirdi. Ama bu fikir hoşuma gitmiyordu. Hiç hoşuma gitmiyordu.

Yere bakarak, Jesse'nin ekibiyle çalışmasını izledim, midemde ekşi bir şey dönüyordu. Burada söz hakkım yoktu. Ona gitmemesini söyleyemezdim. Söylesem bile, muhtemelen yüzüme gülerdi.

Flört uygulamaları uzun zamandır var. Benim yapacağım bir şey değildi, ama birçok yönden eski kafalıydım. Alice istiyordu.

hayatında birisi vardı ve düşündüğümde, kasabada ona uygun tek bir erkek bile bulamadım. Belki de başka bir yöntem denemek onun için mantıklıydı. Benim onayımın burada hiçbir önemi yoktu.

"Peki," dedim sonunda, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Umarım senin için iyi sonuçlanır."

"Ben de öyle umuyorum."

Yanımda sessizleşti ve oturduğundan beri ilk kez aramızdaki dar boşluk geniş ve boş hissettirdi.

Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum, ama bundan hoşlanmadığımı biliyordum. Hiçbirinden.

On İkinci Bölüm

Alice

Robotik yarışmasında çok uzun süre kalmıştım ve şimdi geç kalmıştım. Restorana koştum — aslında beklediğimden daha çok bir bara benziyordu — dudak parlatıcımın dişlerime bulaşmamış ve aceleyle sürdüğüm rimelim akmamış olmasını umarak.

Randevumun fotoğraflarında görüldüğü gibi, barda onu buldum.

Uzun boylu ve sırık gibi olan James, Wranglers kot pantolon ve tişörtle çok yakışıklı görünüyordu. İçimden, bu özel gün için giyinip süslenmediğini düşündüm, ama bu yargılayıcı düşünceleri bir kenara bıraktım. Belki de benim kadar acele etmişti.

Beni görünce sırttı ve taburesinden kayarak beni kucakladı. Gömleği aşırı sıcak sırtına yapışmıştı ve keskin kolonya kokusu misk kokusuyla karışmıştı — sanki bütün gün çalışmış ve duş almadan kendini kolonya sıkmış gibiydi.

"Geldiğine sevindim Alice." Kollarını çok uzun süre bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Ben geriye yaslanarak mesafe yaratmaya çalıştım ama o yine de hemen bırakmadı.

"Evet, geciktiğim için üzgünüm." Garip durumu geçiştirmek için hafifçe güldüm. "Günüm çok yoğun geçti."

Sonunda beni bırakıp içkisini aldı ve uzun bir yudum aldı. "Sana bir içki sipariş edelim. Barda otursak sorun olur mu? Akşam yemeğimizi yiyip maçı izleyebiliriz."

İtirazım olsa da fark etmezdi. James yanındaki tabureyi çekip üzerine vurdu. Sanırım barda akşam yemeği yiyecektik. En azından konuşacak bir şey kalmazsa, maç boşluğu dolduracaktı. İyi bir sporsever olabilirdim.

"Ne içmek istersin?" James benim alanıma girdi.

"Sanırım sadece bir kola alacağım." Midem zaten gerginlik ve endişeyle doluydu. Alkol eklemek en iyi seçenek gibi görünmüyordu.

James bunu kabul etmedi. Barmeni çağırdı ve benim kola siparişime bol miktarda rom ekledi. Sipariş geldiğinde gülerek bir yudum aldım. Bir kokteylin zararı olmazdı herhalde.

Bu adamda hoşuma giden hiçbir şey yoktu, ama o benden hoşlanıyor gibiydi. Tanışmamızdan beş dakika sonra, elini dizime koydu ve sanki orada olduğunu bana hatırlatmak istercesine ara sıra sıkıyordu. Yemeğimiz nihayet geldiğinde, bar taburesini bana yaklaştırdı ve uyluğunu benimkine sıkıca bastırdı.

"Çok güzelsin," dedi, nefesinden bira ve soğan kokusunu alabileceğim kadar yakına eğilerek. "Fotoğraflarından çok daha güzelsin."

"Teşekkürler." Dikkat çekmeden uzaklaşmaya çalıştım, ama taburem yapışkan zemine yapışmıştı, bu yüzden üst vücudumu kırk beş derecelik bir açıyla eğmek zorunda kaldım.

Zorla gülümsemeye çalışarak, ketçapın içindeki patates kızartmasını ittim. Belki biraz sarhoştum. Belki kaçma isteğim aşırı bir tepkiydi.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye sordu, ağzı yemekle dolu halde, diğer eliyle belime dokunarak.

"Kütüphaneciyim."

"Bu çok seksi. Eminim nazik ve sessiz olmayı biliyorsundur." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. "Sesini yükseltme zamanı gelene kadar."

Yutkundum ve yarısı yenmiş hamburgerimi tabağa geri koydum. "Tuvalete gidiyorum."

O, dudaklarını bükerek taburesine yaslandı ve bacaklarını açtı. "Merak etme. Yemeğini ve içkini hayatım pahasına koruyacağım."

Teşekkür ettim ve olay çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde yanından geçtim.

Tuvalet pek hijyenik sayılmazdı, ama yalnız kalabildiğim için minnettardım. Ellerimi yıkarken, sert floresan ışıkların altında yansımamı izledim. Yanaklarım solgundu, gözlerim yorgundu. *Gitmeliydim*. Bu düşünce, kalbimin her atışında içimi kaplıyordu. Kalmak için tek bir neden bile bulamıyordum. James benim duygularımı umursamıyordu, öyleyse neden bu randevuyu kısa keserek onun duygularını inciteceğimi düşünerek endişeleneyim ki?

Derin bir nefes aldım ve dışarı çıktım, çantamı sıkıca yanıma aldım, yediğim yarım hamburger midemde kurşun gibi duruyordu.

"İşte geldi." James, ona ulaştığımda mutlu bir şekilde gülümsedi ve taburemi okşadı. "Otur, yemeğini ve kolanı bitir."

"Aslında, eve gitmeliyim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Oh hayır. Bu hiç iyi değil." Sesi alçaldı, neredeyse nazikleşti. "Artık hamburger yiyemezsin, ama içkini bitirmelisin. Eve giderken mideni yatıştırır."

Onun samimiyeti beni tereddüt ettirdi. Bir de barmen ve barda oturan diğer adamların bakışları. En son istediğim şey bir olay çıkarmaktı.

"Tamam. Birkaç dakika daha kalacağım." Kibarlık olsun diye tabureme oturdum ve sodamı yudumladım.

James'in bana dokunmaması beni çok rahatlattı. Kalan patates kızartmalarını yemeye ve birasını içmeye odaklandı, bana hayatımla ilgili birkaç soru sorarak beni rahatlattı. Kendisiyle ilgili de birkaç hikaye anlattı. Bunların yarısı bile doğruysa, çılgın bir hayat yaşamış. Rodeo palyaçosu olmuş, savaşa gitmiş, boşanmış...

 kez ve bir icadı patentlemişti. O kadar eğlendim ki, içkimi bitirdim ve patates kızartmalarımın çoğunu yedim.

Ancak orada oturduğum süre uzadıkça, içimde garip bir bulanıklık yayılmaya başladı. Uzuvarım normalden daha ağır hissediyordu ve tek bir düşünceyi bile tam olarak kavrayamıyordum. Sarhoş değildim. Sarhoşluğun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu öyle değildi. Neredeyse bedenimin dışına çıkmıştım.

"Çok iyi görünmüyorsun Alice. Sanırım artık bitirip seni eve göndermemizin zamanı geldi." Sesi çok uzak geliyordu, ama yüzü benimkine o kadar yakındı ki bulanıklaşmıştı. Elini bileğime doladı, başparmağıyla cildimde dairesel hareketler yapıyordu. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Ben... evet, ben..." Cümleyi tamamlayamadım. Dilim ağzımda kalınlaşmış gibi hissettim.

Gölümsedi ve tabureden kalkmama yardım etti. "Hadi, bebeğim. Seni eve götürelim."

Beni serin bahar gecesine çıkarırken zemin altımda sallanıyordu. Temiz hava, zihnimdeki sisin dağılmasına hiç yardımcı olmadı. Onun botlarının altında çıtırdayan çakıllara, dizel kokusuna, bardan gelen hafif alkol kokusuna odaklanmaya çalıştım — beni ayakta tutacak, uçup gitmemi engelleyecek her şeye.

James beni otoparktan geçirirken belime sıkıca ve sahiplenici bir şekilde sarıldı. Yürümeye devam ettik. Onu nereye götürdüğünü sorduğuma yemin ederdim, ama cevap vermediğine göre, belki de yanılmıştım ve bunu kafamda sormuştum.

Görüşüm bulanıklaşmıştı, bardan gelen parlak ışıklar uzak yıldızlar gibi titriyordu. Uzaklaşmaya çalıştım, ama ayaklarım bana itaat etmedi, çakıl taşlarının üzerinde beceriksizce kaydı. Beni bıraksa bile, kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değildim.

"Nerede... arabam..." Düşüncelerim ve dilim birbirine uymuyordu.

James içinden kıkırdadı. "Merak etme Alice. Ben yanımdayım. Sana iyi bakacağım."

Panik içimde alevlendi, sonra parladı ve alevlendiği kadar çabuk söndü. "Hayır... arabam..."

Beni keskin bir şekilde yana, park yerinin arkasına park edilmiş iki büyük kamyonun arasına yönlendirdi. Gölgeler bizi yuttu ve parmakları belime gömüldü.

"Acıyor," diye fısıldadım, ama yakarışım bir iç çekmeden öteye geçmedi.

Beni kamyonlardan birinin yan tarafına doğru itti, ince bluzumdan metalin soğukluğu hissediliyordu. Eli saçlarımı kavradı, başımı geriye doğru çekti, boynum gerildi.

"Benimle eve geleceksin," dedi, sesi alçak ve kaba, nefesi yanağıma sıcak sıcak geliyordu. "Bütün gece sana iyi davrandım. Artık bu iyiliğimi ödeyebilirsin, küçük kitap kurdu."

Diğer eli gömleğimin altına girip, yanımı morartacak kadar sertçe sıktı. Onu itmeye çalıştım ama kollarım işe yaramadı, göğsüne çarparak yere düştü ve yanlarımda sallanmaya başladı.

"Lütfen yapma..." Göz kapaklarımın arkasında gözyaşları yanıyordu. Dizlerim büküldü ve öne doğru eğildim. Beni dikleştirdi, başımın arkası kamyonun kapısına sönük *bir sesle* çarptı. Gözlerimde yıldızlar patladı, midem bulandı.

"Bu zor olmak zorunda değil, Alice. Birlikte eğlenebiliriz, tatlım," diye mırıldandı.

Ona hayır demek, onu itmek istedim, ama omuzlarımı o kadar sert salladı ki dişlerim birbirine çarptı. Yer eğildi, ayakkabılarımda altındaki çakıl yarlara doğru kaydı.

Beni tekrar ileri doğru çekerek kamyonu uzaklaştırmaya çalıştı, ama ayağım lastiğe takıldı. Tökezledim, bileğim burkuldu ve sert bir şekilde yere düştüm. Önce dirseğim çarptı, koluma keskin bir acı yayıldı, sonra başımın yan tarafı çakıl taşlarına çarptı.

Bir an için dünya bulanık daireler çizerek döndü. James'in yüzü üzerimde beliriverdi... karanlık gökyüzü... uzaktan yanıp sönen bar tabelasının turuncu ışığı...

Sonra her şey merhametli bir şekilde karardı.

On Üçüncü Bölüm

Caleb

Pazar sabahı şafak vakti olmak istediğim son yer acil servisti. Ama at ahırında bir arkadaşım elini kesince, onunla ilgilenmek bana düştü.

En azından Shelby onu almaya gelene kadar Jesse büyükannem ve büyükbabamla birlikteydi. Emmett'in dikişleri, röntgenleri ve taburcu olma talimatları için beklerken onun için endişelenmeme gerek kalmadı. Çocuklardan biri onu barakaya geri götürüyordu, bu sayede ben de eve gitmeden önce kahve almaya gidebilecektim.

Koridorun ortasında, çıkışa doğru ilerlerken, sessiz sabahı bir çığlık böldü.

"Hayır! Benden uzak dur! Lütfen, gitmem gerek. Bırak beni."

Bütün vücudum soğudu. Yıllarca sığırlarla çalışarak ve oğlumu yetiştirerek geliştirdiğim içgüdülerim, o çığlığın ne olduğunu tam olarak anlattı: saf korku.

Sesin geldiği yöne döndüm. Bir hemşire, kulağında telefonla, acil bir şekilde konuşarak özel odalardan birine doğru koşarak yanımdan geçti.

"Uyanıyor ve kafası karışık — serumunu kontrol edin — biri Dr.

Tennison'ı çağırsın — Alice, on ikinci odadaki hasta —" Alice mi?

Olamaz. Benim Alice'im olamaz. D n ayrıldığımızda gayet iyiydi. Onun yolunda...

Randevusuna giderken.

Bir sonraki çığlık iimi parçaladı. Oydı. Biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece biliyordum.

Bir hemşireyi geçip odaya girdim. İçeride beni korkunç bir manzara bekliyordu.

Alice yatakta çırpınıyordu, saçları terden şakaklarına yapışmıştı. Kızarmış yanaklarından gözyaşları akıyordu. Bir kolu göğsüne sarılmış, diğer kolu ise çarşafları yırtıyordu.

"Gitmeliyim. Burada kalamam. Lütfen." Sesi boğuk bir hıçkırığa dönüştü.

Beni görmedi. Kimseyi görmedi. Gözleri kapalıydı, sanki henüz uyanmamış gibi.

Göğsüm o kadar derinden ağrıyordu ki, parçalanacak sandım. Bir adım  ne çıkıp yanına gittim.

"Alice."

Cevap vermedi, ama gözleri birden açıldı ve hemşirelere, monitöre, başının üzerindeki parlak ışığa doğru çılgınca bakmaya başladı.

"Alice." Onun adını daha yüksek sesle, daha kararlı bir şekilde söyledim, sanki korkmuş bir tay gibi. "Alice, ben Caleb. Buradayım."

Onun peneleşmiş elini benim elimle kapattım.

ılgınca bakışları kaydı. Gözleri cam gibi, odaklanmamışdı, ama bir anlığına benimkilere kilitlendi. Gözlerini kırttı, gözyaşları döküldü, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"Hey, Allie," olabildiğince nazikçe mırıldandım. "şu anda yanındayım. Seni tutuyorum. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Seni terk etmeyeceğim."

Dudakları titriyordu. "Caleb. Yardım et bana."

Yastığına yaslanarak, hıçkırarak ağlamaya başladı ve battaniyeyi bir kalkan gibi kendine sarıldı. Alnında bir bandaj vardı, yanağı ve göz çevresi şişmişti. Onu bu halde görmek beni çok üzdü.

Diğer tarafındaki hemşireye baktım. "Ne oluyor? Ona yardım edin. Acı ekiyor."

Hemşire bana bakmadan serumunu ayarladı. "Doktoru yolda."

"Bu yeterli değil," diye bağırdım. "Korkmuş durumda. Birinin ona hemen yardım etmesi gerekiyor."

Hemşire cevap veremeden kapı açıldı ve önlüğü giymiş uzun boylu bir kadın içeri girdi. Alice'i hızlıca süzdü, gözlerini klinik değerlendirme için kısarak.

"Alice," dedi. "Ben Dr. Tennison. Hastanedesin. Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Alice'in göğsü bir kez daha hıçkırıklarla titredi. Dudakları hareket etti, ama ses çıkmadı.

Doktor Alice'in üzerine eğildi ve her iki gözüne küçük bir kalem ışığı tuttu. Alice irkildi ve inledi.

"Sakin ol," diye yatıştırdı doktor. "Hafif bir beyin sarsıntın var ve bileğin kırık. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Alice başını bana doğru çevirdi, doktora bakmayı reddetti. Yüzünün yanını avuçlarımla kavradım, gözyaşlarını sildim, ama yerlerine yenileri geldi.

"Tamam. Şu anda konuşmak zorunda değilsin," dedi doktor, tabletine bir şeyler not alırken. "Laboratuvar sonuçların hala işleniyor. Vücudunda hangi maddenin bulunduğunu öğrendiğimizde, ona göre takip edebileceğiz."

"İyi olacak mı?" diye sordum, boğazım düğümlenmişti.

Dr. Tennison sonunda bana baktı, gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı. "Ailesinden misiniz?"

"Onun arkadaşısıym. Onu terk etmeyeceğim, lütfen bu konuyu açmayın."

Beni bir süre inceledi, sonra hafifçe başını salladı. "Yakından izlenecek, ama eve döndüğünde bir arkadaşına ihtiyacı olacak."

Bunların hiçbirisi göğsümdeki acıyı dindirmedi, ama ne yapabilirdim ki? Burada durup, beni neredeyse ikiye bölen o korku çıղlığını bir daha duymamayı ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Özellikle de Alice'den.

Alice'in vücudunda bir madde vardı. *Bir madde*. Aptal değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ve en yakın duvara yumruk atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Dr. Tennison Alice'e döndü. "Şu anda bir şeye ihtiyacın var mı Alice? Ağrın var mı?"

Alice'in eli benim elimi sıktı, parmak eklemleri kemik beyazıydı. Başını salladı, gözyaşları çenesinden damlıyordu.

"Tamam. Bunu duymak güzel." Doktor ona hafifçe başını salladı, sonra hemşireye seslendi. "Bir değişiklik olursa beni çağır."

İki kadın odadan çıktı, kapı arkalarından kapandı. Elimini uzattım ve Alice'in alnındaki nemli saç telini, oradaki bandaja dikkat ederek eliyle sildim.

Dokunmamla gözlerini kapattı, yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Elimini tutan eli titriyordu.

"Gitme," diye fısıldadı, sesi o kadar zayıftı ki, neredeyse duymayacaktım. "Lütfen benimle kal."

Boğazımdaki yanma hissi beni boğmak üzereyken, zorlukla yutkundum. Bunu bastırarak, elini nazikçe sıktım.

"Hiçbir yere gitmiyorum Allie," diye sertçe söz verdim. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Gözlerini kapatmak istersen kapatabilirsin. Uyandığında ben burada olacağım."

Sanki tam da duyması gereken sözler bunlarmış gibi, titreyerek nefes verdi ve gevşedi, gözleri tekrar kapandı. Uyku onu içine çekerken bile, parmakları benimkilerle sıkıca dolanmış halde kaldı.

Bir saat sonra Alice nefes nefese uyandı ve korkuyla gözlerini devirerek dik oturdu.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı. "Artık burada kalamam."

Ayağa kalktım ve yüzünü ellerimle tuttum. "Hastanedesin Allie. Güvendesin."

Kafasını salladı. "Hayır. Hayır, lütfen beni eve götür. Burada kalırsam —Burada kalamam, Caleb. *Kalamam.*"

Sesi hıçkırıklarla kesildi ve ince hastane battaniyesinin altında tüm vücudu titriyordu. Yaralanmamış eliyle bileğimi tuttu, tutuşu zayıftı ama çılgınca idi.

"Allie..." dedim yumuşak bir sesle, şişmiş kısmı dokunmamaya dikkat ederek başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Doktorların seninle ilgilenmesine izin vermelisin. Yaralanmışsın."

"Yapamam," diye fısıldadı, başını sallayarak, yüzünden yeni gözyaşları akıyordu. "Lütfen, Caleb. Onlara *şimdi* gitmem gerektiğini söyle."

Onun sessiz çaresizliği göğsümde bir şeyleri parçaladı. Artık daha akli başında ve aynı derecede korkmuştu. Belki daha da fazla.

Omzumun üzerinden boş kapıya baktım, sonra tekrar ona döndüm ve kendimi çaresiz hissettim. *Ne yapmalıyım?* Onu burada tutmak mantıklı bir seçimdi. Doğru seçimdi. Ama onu kalmaya zorlayamazdım. Gitmesi gerekiyorsa, bunu yapamazdım.

"Tamam," dedim sertçe, bir kez başımı sallayarak. "Tamam, hayatım. Seni buradan çıkaracağım."

Yüzünde o kadar şiddetli ve parlak bir rahatlama belirdi ki, neredeyse beni geriye doğru savurdu. Titrek bir nefes verdi ve yastıklara yaslandı, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi hala bileğimi sıkıca tutuyordu.

Çağrı düğmesini buldum ve bastım. Birkaç dakika sonra bir hemşire geldi, kapıda avucuna dezenfektan sıkıyordu.

"Eve gitmek istiyor," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Onu taburcu edin."

Hemşire ellerini ovuştururken ağzını sıkılaştırdı. "Beyefendi, beyin sarsıntısı nedeniyle gözlem altında ve yeni bir kırığı var. Ayrıca, polisin gelmesini bekliyoruz..."

"Evde dinlenebilir," diye sözünü kestim, sabırsızlığım cildimde karıncalanmaya başladı. "Gerekli evrakları bizimle gönderebilirsiniz. Polis onunla orada konuşabilir."

Hemşire tereddüt etti, benimle Alice arasında bakışlarını gezdirdi. "Doktoru çağırayım," dedi sonunda ve odadan çıktı.

On beş dakika sonra, Dr. Tennison ile kısa ama gergin bir konuşmanın ardından, onu taburcu ettiler. Tekerlekli sandalye kullanmasında ısrar ettiler ve

Alice gözlerini sıkıca kapalı tutarken, ben tekerlekli sandalyeyi koridordan geçip otomatik kapılardan dışarı, sabahın erken saatlerindeki havaya çıkardım.

Kamyonetime geldiğimde, onu kolayca kollarımın arasına aldım. Yanağını göğsüme dayadı ve küçük, kesik kesik bir iniltiyle bana daha da yakınlaştı.

"Sorun yok," diye fısıldadım saçlarına, onu daha sıkı kucakladım. "Artık eve gidiyorsun."

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, Caleb."

Onu yolcu koltuğuna nazikçe oturttum ve Jesse küçükken yaptığım gibi emniyet kemerini bağladım. Kapıyı kapatmadan hemen önce, titreyerek rahat bir nefes aldı.

Direksiyon başına geçip kamyoneti çalıştırdım ve hastanenin otoparkından çıktım. Alice'e baktım. Yolcu koltuğuna kıvrılmıştı, ama artık özgür olduğu için daha uyanıktı.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordum, ama o daha rahat nefes alıyordu. Daha sakin. Gözyaşları durmuştu. Kendini toparlıyordu. Onu o yerde bir dakika daha kalmaya zorlasaydım... Hayır, bunu yapamazdım.

Elimi uzattım ve elini tuttum, uzaktan çiftlik çitleri görünmeye başladığında nazikçe sıktım.

"Artık güvendesin, Allie," diye fısıldadım, bunu onun için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin olamadan. "Söz veriyorum. Güvendesin."

On Dördüncü Bölüm

Alice

Hastaneden çıktıktan sonra, nefes alıp net düşünebiliyordum. Şey... bir nevi. Vücudum ağırlarla doluydu, başım zonkluyordu ve hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

Tüm bunlar dikkatimi dağıtırdı. Beni tüketen şey Caleb'in evinde olmak.

Beni eşikten içeri taşıyıp kanepesine oturttuğu anda, onun yıpranmış flanel gömleklerinden birine sarılmış gibi hissettim. Ayaklarımın altında, onun ve Jesse'nin yıllardır oluşturdukları izlerle aşınmış ve güneşten sararmış sert ahşap zemin uzanıyordu. Kanepe, mantar kahverengisi basit bir kadifeydi ve hafifçe deri, çimen ve onun kokusunu taşıyordu. Köşelerde, birbirine uymayan birkaç yastık vardı, ortaları düzenli olarak üzerine yatılan iki başın izleriyle çökmüştü. Diğer her şey düzgün ve derli topluydu, sanki ihtiyacı olmayan hiçbir şeye sahip değilmiş gibi.

Caleb, her yüzeye ve sessiz köşeye yazılmıştı. Pratik. Kararlı. Kenarları pürüzlü ama derinlemesine rahatlatıcı. Bir baba ve oğlunun sevimli, güzel hayatlarını yaşamaları için tatlı bir yer.

Zihnimin bir köşesinde, başıma gelenleri düşünmemek için Caleb'in dekorasyon stiline odaklanıyor muyum diye merak ediyordum. Bu, duyduğum en bariz kaçınma davranışydı.

Caleb bana bir bardak su getirdi, ben onu yudumlarken o oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaştı. Sanki bir şey söylemem gerekirdi

"Haklıydın."

Yürüyüşünü durdurdu ve başını bana doğru çevirdi. "Haklı mıydım?"

"Evet." Boş bardağımı sehpayaya koydum, gerginlikten yüzümü buruşturarak. "Flört uygulamaları konusunda haklıydın."

Kaşları çöktü, bakışlarının arkasında bir fırtına toplanıyordu. "Haklı olmak istediğimi mi sanıyorsun? Tanrım, Alice. Yanıldığımı kanıtlamaktan memnun olurdum."

Kanepeye oturdu, aramızda bir minder bırakarak. Başımı geriye yaslayıp, evinin ışığında onu inceledim. Hiç görmeyi hayal etmediğim bir şeydi bu.

Evet, kesinlikle doğru şeylere odaklanmıyordum. Ama pencereden içeri süzülen güneş ışığının Caleb'in sakalında parıldaması, sert, kahverengi tüyleri altın ipliklere dönüştürmesi çok daha hoştu.

"Bu aptalca bir şeydi." Terli avuçlarımı bacaklarımın üzerinde ovuşturdum. Polis kıyafetlerimi test etmek için aldığından bana önlük verilmişti...

Aman Tanrım.

Titrek elimi ağzıma götürdüm. "Bu çok daha kötü olabilirdi," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Hafızam bulanıktı, ama James'in beni o otoparktan çıkarmadığından emindim. Birisi zamanında gelmişti. Birisi onun niyetini engellemişti. Bana zarar vermişti, ama yapabileceği kadar kötü değildi, istediği kadar değildi.

"Senin aptalca bir yanın yok," dedi Caleb. "Bunun hiçbir kısmı senin suçun değil."

Kafamı salladım. "Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok, Allie. Yaralanmak istemediğini biliyorum. Dikkatli ve akıllı olduğunu biliyorum. Sen böylesin."

"Şu anda kendimi pek akıllı hissetmiyorum." Dün geceki konuyu geçiştirmek için uzun bir nefes verdim. "Hastanedeki davranışımı açıklamam gerektiğini düşünüyorum."

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Ne kadar korktuğunu gördüm ve şimdi daha iyi olduğunu görüyorum." Bana doğru eğildi, kaşları kalktı.

"Öyle değil misin?"

"Evet." Ona titrek bir gülümseme verdim. "Çok daha iyiyim. Evin çok rahat. Beni buraya getirmek zorunda değildin, ama... teşekkür ederim. Burada olmak hoşuma gidiyor."

Omuzları hafifçe gevşedi. "Güzel. Jesse bu hafta annesiyle birlikte, bu yüzden senin burada kalmanı istiyorum. Sana bakayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ben istiyorum. Doktorun bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu söyledi, ben de o arkadaş olacağım."

"Tamam. Bunun için seninle tartışacak gücüm yok." Ayaklarımı altına çektim, ağrıyan kaslarımı hissettim ve yanağımı kanepenin arkasına dayadım. "Hastaneleri sevmiyorum."

Caleb kaşlarını çattı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Gördüm."

Parmaklarım, bir dekoratif yastığın dikişinin kenarını endişeyle okşadı. "Gençken hastanelerde çok zaman geçirdim. Kimsenin geçirmemesi gereken kadar çok. Artık hastanelerde bulunmaya dayanamıyorum. Kokusu bile nefes alamayacağımı hissettiriyor."

Omuzlarımin arasına bir el basılmış gibi, onun bakışlarını üzerimde hissettim. Kafamı kaldırmadım, sadece yıpranmış iplikleri izlemeye devam ettim.

Uzun bir sessizlik oldu. Bana sormak istediğini anlayabiliyordum. Ne oldu sana? Neden bu kadar çok hastane? Ama sormadı. Caleb birçok şeydi — açık sözlü, sert, biraz korkutucu — ama müdahaleci değildi. Sadece benim vermeye hazır olduğum şeyleri aldı.

"O zaman seni oradan çıkarabildiğime sevindim. Umarım burada daha rahat nefes alabilirsin."

Boğazımda kalın bir düğüm oluştu ve onu yutmak için çabaladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Mükemmel nefes alabiliyorum."

O cevap veremedi, ön kapı sert bir şekilde çalındı. Caleb başını kaldırdı, vücudu gerildi. Tek bir akıcı ve güçlü hareketle ayağa kalktı ve bir an için omuzları dik, çenesi seğirerek, sanki kendini benimle kapının diğer tarafındaki kişi arasına atmaya hazırmış gibi orada durdu.

Sonra nefesini verdi ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında, verandada iki üniformalı memur duruyordu: bir erkek ve bir kadın.

"Günaydın, Caleb," diye selamladı adam. "Resmi bir iş için geldiğimiz için üzgünüz. Dün geceyle ilgili olarak Bayan Clark ile konuşmak için geldik. Doktoru burada olduğunu söyledi."

Caleb bana baktı, gözleri endişe ve adını koyamadığım daha şiddetli bir duygu ile kararmıştı. Başımı salladım, ona hazır olduğumu sözsüzce söyledim.

"Girin," dedi sessizce, kenara çekilerek.

Memurlar yaklaşırken dizlerimi göğsüme daha sıkı çektim ve olacıklara kendimi hazırladım.

Caleb tüm süre boyunca yanımda kaldı. Polisler beni sorgularken yanımda oturdu ve ben hatırladığım her ayrıntıyı onlara anlattım. Tuvaletten döndükten sonra kola içtiğimi anlatırken yüzümü buruşturdum. Hepsi benim aptal olmadığımı söylemeye çalıştılar ama ben aynı fikirde değildim. Üniversiteye gitmişim. İçeceğimi başıboş bırakmamam gerektiğini biliyordum. Bu tür şeyler kızların kafasına küçük yaşlardan itibaren kazınırdı.

Yine de...

Olay çıkarmak istememem, sağduyumu gölgelemişti. Bu kararı verdiğim için kendimi asla affedemezdim.

Kimse beni başka türlü düşünmeye ikna edemezdi.

Polislere hatırlayabildiğim tüm detayları anlattıktan sonra, onlar boşlukları doldurdular.

Barmen, James beni dışarı çıkardığında bir terslik olduğunu fark etmişti. Birkaç müdavimi yanına alıp bizi otoparka kadar takip etti.

Oraya vardıklarında, ben baygın ve kanlar içindeydim, James ise beni yarı sürükleyerek kamyonetine götürüyordu.

Beni kurtardılar.

Bir dakika bile geç kalmış olsalardı... ama kalmadılar. Şans mıydı, evren miydi, yoksa daha ilahi bir şey miydi, zamanında geldiler. Onu durdurdular.

Ve şimdi, buradaydım. Hayattaydım. Güvendeydim. Benden bir şey almıştı, ama zamanla geri alamayacağım bir şey değildi.

James olay yerinde tutuklanmıştı. Testler herkesin şüphelendiği şeyi doğruladı: bana uyuşturucu verilmişti. Polisler bir şey vaat edemediler, ama davanın açık ve net görüldüğünü söylediler.

Onlar gittikten sonra, o kadar yorgundum ki gözlerim bile düzgün göremiyordu. Dahası, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Caleb'e bakmaya bile dayanamıyordum, ama o benden uzaklaşmıyordu.

"Biraz uyumak istiyorum," diye fısıldadım.

O kadar dikkatliydi ki, beni duymakta hiç zorlanmadı. "Tabii ki. Sana misafir odasını göstereyim." Elimi tuttu ve beni koltuktan kaldırdı. "Ben tutuyorum. Hadi."

Her an bırakabilirdi. Koridoru boyunca elimi tutmasına gerek yoktu. Kaybolmazdım. Onu takip ederken kaybolmazdım.

Ama bırakmadı. Misafir odasına varana kadar elimi tuttu ve kapıda elimi sıktı.

"Sana çiçek vermeme izin verseydin, bu sana olanlar için çok üzgünüm buketi olurdu," dedi.

Omuzlarım titreyerek derin bir nefes aldım ve göğsüm boşalmış gibi hissettim. "Bu korkunç bir ilk buket olurdu. Onları bana vermediğin için mutluyum."

"Evet." Başını eğdi ve çoraplı ayağını yerde sürttü. "Polislerin bize söyledikleri her şeyden nefret ediyorum. Ama neredeyse onu yakalamamış olmalarını dilerdim, böylece onunla kendim ilgilenebilirdim."

"O zaman hapiste olurdun." Kuru bir kahkaha attım. "Ben iyiyim Caleb. Kendimi dünyadaki en aptal insan gibi hissediyorum ama hayatta kalacağım."

"Allie," diye fısıldadı, yüzümü avuçlayarak. "Sen aptal değilsin. O adamın yaptığı hiçbir şey senin suçun değildi. Bir konuda haklısın

. Sen burada, ışıkta hayatta kalacaksın, o ise karanlıkta, kilitli bir hücrede çürüyecek."

Burnum karıncalandı ve boğazımda kocaman bir yumru oluştu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Eğilip başımın üstüne hızlıca bir öpücük kondurdu. "İyi uykular. Uzaklara gitmeyeceğim. Beni çağırman yeter, hemen gelirim."

Neden benim için bunları yaptığını bilmiyordum, ama sorgulamıyordum. En azından şu anda. Sessizce misafir odasına girdim. Oda hafif sedir ve çamaşır sabunu kokuyordu. Yorgan sade ama yumuşaktı. Güneş ışığı perdelerin arasından süzölerek yatağın üzerine bulanık altın çizgiler halinde düşüyordu. Yatağın kenarına oturdum ve ayak sesleri koridorda kaybolana kadar bekledim.

Sonra, Caleb Kelly'nin evinde güvende ve sıcak bir şekilde, yorganı omuzlarıma çekip uykuya daldım.

On Beşinci Bölüm

Alice

Kendimi uzun süre uyumaya bırakmadım. Dayanılmaz acıyı hafifletmek için yeterli kadar uyudum. Uyandığımda, banyoda yüzümü yıkadım, yansıma çok fazla bakmamaya dikkat ettim. Nasıl göründüğümü görmeye henüz hazır değildim, özellikle de Caleb ile yüzleşmem gerektiğinde.

O benim nasıl göründüğümü
umursamıyordu ama ben
umursuyordum.

Onu mutfakta buldum ve yalnız değildi. Annesi her zamanki gibi düzenli görünerek bir bardağa kahve dolduruyordu. Soluk sarı saçları omuzlarının üzerine ipeksi bir örtü gibi dökülüyordu ve rahat spor kıyafeti vücuduna tam oturmuş gibiydi. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, bardağa bir miktar süt döküyor ve karıştırırken hafifçe mırıldanıyordu.

Caleb tezgaha yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Dağınık, buruşuk ve yakışıklıydı.

Elena'nın beni gördüğünde verdiği tek tepki —ki benim dağınık olduğumu biliyordum
gördüğümde tek tepkisi, güzel mavi gözlerini hafifçe kırpmasıydı.

"Alice, canım, buradasın. Sana kıyafet getirdim." Katlanmış pamuklu giysilerin olduğu yığını okşadı. "Gerekenden fazla süre bu önlüklerle kalmak istemeyeceğini düşündüm."

"Çok teşekkür ederim." Yeni giysilere neredeyse atladım. "Benim için bu kadar zahmete girdiğin için kendimi kötü hissetmek istiyorum, ama haklısın. Bu önlükle bir dakika daha kalmaya dayanamıyorum."

"Sakın kendini kötü hissetme." Adanın etrafından dolaşıp önüme geldi, saçlarımı yüzümden çekip düzeltti ve sesini fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Git üstünü değiştir. Güne hazır olduğunda sana bir şeyler hazırlayayım, sonra işimize devam ederiz."

"Alice'e yemek yapabilirim," diye mırıldandı Caleb.

Elena'nın ağzı kıvrıldı. "Bunu yapabileceğini biliyorum, ama ben halledeceğim."

Beni yatak odasına geri gönderdi. Kapıyı kapatır kapatmaz, önlüğü çıkardım ve bir köşeye attım. İşini görmüştü. Artık onunla hiçbir ilgim kalmamıştı. Kağıtların tarih ve hikayeleri, anıları ve güzelliği taşıdığı gibi, o önlük de kumaştan daha fazlasıydı. Acıyı, sıkıntıyı, kapana kısılmış ve görünmez hissetmeyi hatırlatıyordu. Seçmediğim ameliyatlardan, yaklaşan yüzlerden ve dolaşan ellerden kurtulmayı.

Elena'nın getirdiği giysiler bulut gibiydi. Eşofman altı, sütyenli tişört ve kapüşonlu sweatshirt. Şimdiye kadar kendime aldığım hiçbir şeyden daha yumuşak ve kaliteliydi ve rüzgarda dalgalanan lavanta gibi kokuyorlardı.

Diş fırçası, losyon ve saç fırçası da eklemişti. Tekrar ortaya çıktığımda, neredeyse insan gibi hissediyordum. Hâlâ sersem ve ağrılıydım, ama çok daha iyiydim.

Elena bize sandviç yapmıştı. Malzemeleri kendisi getirmiş olmalıydı, çünkü Caleb'in kendine kruvasan alacağını sanmıyordum. İlk sandviçimi o kadar hızlı yedim ki, Elena tek kelime etmeden bana bir tane daha yaptı. Daha yavaş yedim ama hepsini bitirdim.

Caleb'in kıkırdaması, bakışlarımı tabağımdan ona çevirdi. Gözleri üzerimdeydi, bakışlarının arkasında ışık dans ediyordu.

"Biliyor musun, sana Sugar Rush'tan o kutu dolusu pasta verdiğimde, hepsini yiyemeyeceğini düşünmüştüm." Tekrar güldü. "Aksinin kanıtlandığını gördüm."

Elena masanın üzerinden uzanıp elini itti. "Birinin iştahı hakkında yorum yapmaman gerektiğini biliyorsun, Cay."

Bana gülümserken yanaklarım kızardı. "Yediğine sevindim," dedi. "Bunu görmek beni mutlu ediyor."

Peçeteyle ağızımı sildim. "Bana verdiğin tatlıların *hepsini* yemedim." Sonra aceleyle ekledim, "Tek seferde değil."

Kahkahası yankılanarak çınladı. Başını geriye eğip, iyi mizahını bir spot ışığı gibi gökyüzüne yansıtarak, üstündeki her şeyi daha parlak hale getirme şekli beni büyüledi.

"Tek seferde değil, ha?" Gülümsemesi gözlerinin köşelerine kadar ulaştı ve derin kırışıklıklar halinde dışa doğru yayıldı.

"En az iki seferde." Gülümsemem biraz titriyordu, ama zorlama değildi. Gerçektir.

İki elini de teslim olarak kaldırdı. "Ben yargılayacak kişi değilim. Kız kardeşimin pişirdiklerinin insanlara, bana da dahil, ne yaptığını biliyorum."

Elena merakla ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, ama Caleb'in bana pasta vermesine neden olan durumu sormaktan kaçındı. Bunun için minnettardım. Aslında, bu kadının benim için yaptığı her şey için minnettardım.

"Öğle yemeği için teşekkür ederim," dedim ona. "Bu kadar acıkmış olduğumu bilmiyordum."

"Benim için bir zevkti." Sandalyesinde dönerek bana baktı. "Umarım çok rahatsız etmiyorumdur. Polisi gördüm ve neler olduğunu kontrol etmek için buraya geldim."

Satır aralarını okudum. Caleb ona bana olanları anlatmıştı. Onun bilmesini umursamıyordum, ve bunun sebebi sadece ona güvendiğim için değildi. Bugün ona yaşattıklarımın sonu, Caleb'in de dayanacak birine ihtiyacı olabilirdi. Annesinin yanında olmasına sevindim.

Başımı salladım, boğazımdaki düğümü yuttum. "Hayır, hiç rahatsız etmiyorsunuz."

Hareket etmek, ağlayacakmışım gibi hissetmekten başka bir şey yapmak ihtiyacıyla tabağımyı lavaboya götürdüm ve yıkadım. Tek elimle kolay olmadı ama başardım. Sonra boş bir fincan ve iki çatal yıkadım. Yıkayacak bulaşık kalmayınca, yapacak başka bir şey ararken mutfağın pırıl pırıl olduğunu fark ettim.

Elena yanıma geldi. Elini omzuma koydu ve bana yaklaştı. "Sana sarılabilir miyim, canım?"

Başımı çevirip, onun parlak, endişeli gözlerine baktım ve tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Beni korkutmamaya dikkat ederek, yavaşça beni

kollarının arasına aldı. En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlayamıyordum. Yıllar önceydi, kesin. Onsuz yapmayı öğrenmişim.

Elena beni neredeyse çok sıkı sardı. Kolları uzun ve narindi ama göründüklerinden daha güçlüydü. Başımın arkasını avuçlayıp omzuna bastırdı, diğer eliyle sırtımı okşadı. O kadar güzeldi ki, o kadar çok hoşuma gitti ki, ona karşı eriyip gitmemek için kendimi zor tuttum.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Biliyorum Alice. Bana da oldu. Uzun zaman önceydi ve hafızamda silindi ama izini bıraktı." O sırlarını fısıldayarak anlatmaya devam ederken nefesimi tuttum. "Utanç onun. Asla senin değil. Bunu üstlenmemek benim için zordu. Birçok terapi gördüm ve birkaç özel insanın sevgisiyle kendime geldim. Kırk yıl sonra bile, hala bunun izlerini taşıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar nefret etmemiştim. "Çok üzgünüm."

"Biliyorum. Biliyorum, hayatım. Bu kulübün bir parçası olduğun için çok üzgünüm. Şunu bilmeni istiyorum, beni dinle, bunların hiçbirisi senin hatan değil. Yaptığını düşündüğün hiçbir seçim ya da hata, başına gelenleri hak etmene neden olmadı."

Omzuna başımı yasladım. "O yapmadı... Yani, o yapmadan önce durduruldu..." Dilim tutuldu. O kelimeyi söyleyemedim.

"Biliyorum. O yapmadan biri müdahale ettiği için çok mutluyum."

Parmaklarım, gömleğinin ince, tüylü kumaşına kıvrıldı. "Yapacaktı. Neredeyse..."

"Ama yapmadı. Yapmadı, Alice." Parmakları yavaşça, nazikçe saçlarımı okşadı. O kadar rahatlatıcıydı ki, ayakta uyuyakalmıştım. Ama kalbimi sakinleştiren ve içimdeki düğümü çözen, onun kararlı ve nazik sözleriydi. "Bunu üstlenemezsin, canım. Bir erkeğin bir kadına zarar vermesinden dolayı onu asla suçlamazsın, değil mi?"

"Asla," diye fısıldadım.

"O zaman kendine de aynı hoşgörüyü göster." "Tamam. Deneyeceğim."

"Güzel." Yine başımın arkasını avuçladı. "Cay'e güven. O bunu kaldırabilir."

Buna katılmak daha zordu. "O istemiyor..."

Gözlerime bakmak için geriye doğru eğildi. "Evet, öyle. Oğlum istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Bu konuda inatçıdır. Bu özelliğini annesinden almıştır."

Islak bir kahkaha attım.

"Deneyebilirim." "Yapabileceğin tek şey bu."

İhtiyacım olduğu kadar uzun süre beni kucakladı. Onu bırakmak zordu, ama kendimi zorlayarak geri çekildim ve o da omuzlarımı sıkıca tutarak nazikçe gülümsedi.

"İyi olacaksın," dedi. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Her şey için." Esnedim. "Bir kez daha uyumam gerekebilir."

Bu onu güldürdü. "Bu iyi bir fikir gibi görünüyor. İyileşebilmen için dinlenmen gerekiyor."

Misafir odasına doğru dönmek için başımı çevirdiğimde, kapıda Caleb'i gördüm ve aniden durdum. Kaşları çatılmış, gözleri bana dikilmişti. Ağzının köşeleri derin bir kırıksıklıkla büzülmüştü ve sanırım bir süredir orada duruyordu. Belki de başından beri.

"Biraz daha uyuyacağım."

"İyi dinlen," dedi kalın ve kısık sesiyle. "Uyandığında burada olacağım."

Onun yanından geçerken, hayalet gibi gözlerine baktım ve midem düğümlendi. "Her şey için teşekkür ederim."

Ağzının kenarındaki çizgiler granit gibi keskinleşmişti. "Teşekkürlerine gerek yok. Sadece güvende ve iyi olmana ihtiyacım var."

"Öyleyim." Koluna bir anlığına dokundum ve bunu söylemedim - o duymak istemiyordu - ama kafamda, "*Senin sayende*" diye ekledim.

On Altıncı Bölüm

Caleb

"BANA SÖYLEMEDİĞİN BİR ŞEY VAR."

Alice uyuyor, mutfak temizlenmiş ve yapacak başka bir şey kalmamışken, annem babamın yanına eve dönüyordu. Hafif atlattığımı düşünmüştüm — büyük bir sorgulama olmadı — ama daha iyi bilmeliydim. Ön verandamda durdu ve beni delici bir bakışla süzüyordu.

"Sana söylemediğim çok şey var," dedim.

Bu sözüm ona gözlerini devirdi. "Tabii. Sığırlar ve çitler hakkında. Sen sır saklayamazsın. Bu konuda hiç iyi olmadın." Omzunu bir destek direğine dayayarak, beni her zaman çökertmiş olan şüpheli bakışıyla baktı. "Alice ile bağlantın nedir?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım, ne kadarını söylemem gerektiğini, Alice'in ne kadarını açıklamamı isteyeceğini düşündüm.

Bir şey bana, anneme söylersem Alice'in aldırmayacağını söylüyordu — bugünkü olaylardan ve Alice'in onun sunduğu teselliye kabul etmesinden sonra.

Hastanede Alice'in acı dolu çılgınlıklarını asla unutmayacağım ve şimdi, annemin kollarına gömülen görüntüsü sonsuza kadar beynime kazınmış olacak. Hiç kimseyi bu kadar kucaklanmaya muhtaç görmemiştim. Birbirlerine söyledikleri sözler midemi bulandırdı, anneme karşı hem şiddet dolu hem de minnettar hissettirdi.

"Alice bana ilgi gösterdi ve ben..." Gözlerimi kaçırdım, çenemi ileri geri hareket ettirerek ailemin arazisine baktım. "Kabul ettim."

Onu dışarı çıkardım, sonra fikrimi değiştirdim ve nazikçe reddettim."

"Neden reddettin, Cay?"

Ellerimi korkuluğa dayadım ve yavaşça nefes verdim. "řu anki durumumdan memnunum ve hayatıma yeni bir ilişki katmak istemiyorum. İşler başlamadan bitirmek daha iyi olur diye dūřündüm. O zamanlar onu pek tanımiyordum. Joy's'ta garsonumdu, ama onun Jesse'nin en sevdiği kütüphaneci olduğunu bile bilmiyordum."

"Bunu nasıl kaçırdın?" diye sordu, şaşkınlığını gizlemeden.

Omuzlarımı kaldırdım. "Pheobe bana önümdeki şeyleri görmeme alışkanlığım olduğunu söyledi. Sanırım haklı olabilir." Alnımın ortasındaki gerginliği ovuşturdum. "Onunla çıkmış olsaydım, onun bu durumda olmayacağını dūřünmeden edemiyorum. Bu zor bir řey olmazdı. İyi vakit geçirirdik ve o..."

"Cay..." Annem yanıma gelip başını koluma yasladı. "Alice'e söylediğim řeyi sana da söyleyeceğim: Bu yükü üstlenme. O adamın yaptığı şeyin seninle hiçbir ilgisi yok. Milyonlarca "eęer" senaryosu dūřünebilirsin, ama bu kime fayda sağlar? Ne Alice'e, ne de sana." Koluma sertçe vurdu. "Bu, Alice'in kütüphanecimiz olduğunu bilmediğin için. Kız kardeşin haklı. Gözlerini daha sık açmalısın. Neyi kaçırdığını bilemezsin."

"Onunla çıkmadığım için bana kızmayacak mısın?"

Dikleşti ve başını eğerek gözlerime baktı. "Hayır. Bugün bunu konuşmak için uygun bir gün değil. Ama... senin tüm öncüllerini sorguluyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuyu konuşmayacağım, tatlım." Sonra bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucak verdi. "Seni seviyorum. Alice'e iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni veya babamı ara."

"Ben de seni seviyorum anne."

Merdivenlerden inerken el salladı. "Biliyorum."

Alice birkaç saat sonra odasından çıktı. Ben de bu süreyi, evde ertelediğim işleri yaparak geçirdim — sessizce yapılabilecek her şeyi — onun çığlıklarını tekrar duymamak için deli gibi uğraştım. Zordu, ama onun benim çatımın altında güvende olduğunu bilmek, bu duyguyu biraz hafifletiyordu.

Dinlendikten sonra daha iyi görünüyordu. Saçları hala biraz dağınıktı ve gözleri şişmişti, ama yanaklarına renk gelmişti ve küçük gülümsemesi içimi rahatlatı.

"Selam," dedi, uykudan dolayı sesi kısılmıştı.

"Selam. Aç mısın?"

"Evet, sanırım. Yemek yapmana yardım edebilir miyim?"

"Normalde, buradaysan yardım edersin. Ama bu sefer bir istisna yapacağım." Adadaki tabureyi işaret ettim. "Otur. Bana eşlik et."

Alçılı elini salladı. "Bunun yüzünden mi?"

Ona gülümsedim. "Doğru tahmin ettin. Alçılı kız rahatlayabilir."

Aşçı değildim, ama yeterince uzun süre bekar bir baba olarak birkaç yemeği ustaca pişirmeyi öğrenmişim. Makarna, sarımsaklı ekmek ve kavrulmuş brüksel lahanası hazırladım. Mutfak masasına birlikte oturduk ve neredeyse sessizce yemek yedik. Ama bu rahatsız edici değildi. Alice'in arkadaşlığı yumuşak ve rahattı.

Yemekten sonra, itirazlarıma rağmen masayı toplamama yardım etti. Mutfağı temizlerken ona oturmasını söyledim. Bana fazla sorun çıkarmadı, yine mutfak adasına oturdu ve etrafıma

Merakla etrafıma bakındı. Ellerimi havluyla kurularken onu izledim, benden bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlamaya çalışarak.

Belki de bundan daha fazlası. Yapacak hiçbir şeyin, cevaplayacak hiçbir sorunun olmadığı sessiz bir gece. Daha *rahat*.

"Benimle birlikte okumak ister misin?" diye sordum.

Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seninle okumak mı?"

Telefonuna doğru başımı salladım. "Orada kitapların var mı? Sana benim kitaplarımdan birini ödünç vermek isterdim, ama Jesse'nin çizgi romanları veya robot kılavuzları ilginizi çekmez diye düşünüyorum. Öte yandan, onun biyografileri..." Kaşlarımı kaldırdım.

Gülümsedi. "Jesse ne kadar ikna etmeye çalışsa da, ben pek kurgu dışı kitap okumam. Ama evet, telefonumda kitaplar var." Bir an için alt dudağını ısırıldı. "Doktorlar beynime dinlenmesini söylediler. Ne yazık ki, bu okumayı da içeriyor."

Bunu bilmeliydim. Yeni bir beyin sarsıntısı geçirmiş bir kadının dinlenmesi gerekiyordu. Ama okumaması, bu demekti ki...

"Sana ben okusam nasıl olur?"

Bu fikir hoşuna gittiği için omurgası düzeldi. "Gerçekten mi? Çok isterim, ama mecbur değilsin."

"Ben teklif ettim." Oturma odasını işaret ettim. "Hadi. Buraya oturalım."

Alice kanepenin bir köşesine oturdu, ben de diğer köşeye oturdum ve ona bir battaniye attım. Battaniyeyi kucağına serdi ve yaşadıklarından sonra benimle burada bu kadar rahat olduğunu görmek beni derin ve şaşırtıcı bir şekilde memnun etti.

Kütüphaneden aldığım ciltli kitabı açtım. "Baştan başlamamı ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır. Buna gerek yok. Kaldığın yerden başlasan da anlamam."

Kafa yaralanmasını göz önünde bulundurarak, daha fazla zarar vermek istemediğim için sesimi düşük tutmaya çalıştım. Bu koşullar altında, ilk kez oturup okuduğumda olduğu gibi hikayeye kendimi kaptıramadım. Gözlerim sürekli ona kayıyor, uyanık ve iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyordum. Onun varlığını çok fazla fark ettiğim için konsantre olamıyordum.

Bir bölümün sonuna geldiğimde, "Beğendin mi?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Neyi beğendim mi?"

"Kitap." Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Beğenip beğenmediğini anlayamıyorum."

Elimin altındaki kitaba bir göz attım, sonra tekrar ona baktım ve iç geçirdim. "Düşündüğümde daha çok beğendim. Sadece bu gece konsantre olmakta zorlanıyorum."

O da anlayışla gözlerini yumuşatarak başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşlarım çatıldı, ta ki onun kitabı kastettiğini anlayana kadar. Parmaklarımla kağıt üzerindeki kelimeleri okşadım. Bir şeyi merak ediyordum ve cevabı bulmak için yeterince hızlı okuyamadım. Bu kitabın ardından iki kitap daha vardı ve ikisini de okumadan önce cevabı bulmam gerektiğinden endişeleniyordum. Belki Alice benim merakımı giderirdi.

"Bir sorum var."

Gözleri parladı ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Söyle bakalım."

"Fathaniel neden Glavspor'un sekizinci ayı altında yürüyebiliyor da Binboa yürüyemiyor? İkisi de Dorfit değil mi?"

Duvarımda asılı olan saat tik tak, tik tak, tik tak diye çalışıyordu, sonra hafif ve neşeli bir kahkaha patladı.

Kafasını salladı. "Bunu sana söyleyemem, Caleb. Okumaya devam etmelisin."

Kulağımın arkasını kaşıdım. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Sayfaları işaret ettim. "Sadece söyle, bunu bu kitapta mı yoksa bir sonraki kitapta mı öğreneceğim?"

Dudaklarını düz bir çizgiye bastırdı ve tekrar başını salladı. "Olmaz."

"Kötüsün," diye homurdandım. "Sonuna kadar çevirip kendim bakabilirim." O da nefesini tuttu. "Hayır! Yapma. Büyüyü bozarsın!"

"Evet." Başımı eğip gülümsememi sakladım. Bu konuda bu kadar ciddi olması çok tatlıydı, ama mantıklıydı. Kitaplar onun hayatının ve kimliğinin büyük bir parçasıydı. "Okumaya devam edeceğim."

"İyi." Bacaklarını yana doğru kıvrırdı ve başını koluna dayadı. "Bu gece için teşekkürler, Caleb. Neredeyse normal hissetmeye başlıyorum."

Daha fazla memnuniyet hissettim. "Amaç da bu."

Uykulu bir gülümsemeye bana baktı, sonra gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. Bir saniye daha onu izledim, sonra kendimi zorlayarak

Yeniden kitabımla ilgilenmeye başladım. İyi bir hikayeydi. Aksiyon, dostluk, biraz da romantizm. Neden sevdiğini anlayabiliyordum. Gözü morarmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş halde bir minder ötesinde oturuyor olmasaydı, muhtemelen ben de kitabı keyifle okuyacaktım.

Bir sonraki bölümün sonuna geldiğimde, Alice'e devam etmemi isteyip istemediğini sormak için ona baktım, ama uykuya dalmış olduğunu gördüm. Oğlumun da severek altında uyuduğu battaniyeye sarılmış, huzurlu halini görmek bana iyi geldi.

Başımı geriye yaslayıp, son birkaç günümü düşündüm. Çiftlikte geceler her zaman huzurlu geçerdi, ama bu gece biraz daha tatlıydı.

Jesse annesinin yanındayken çoğu akşamları ya ailemle vakit geçirir ya da Joy'un evinde akşam yemeği yerdim. Sonra eve gelip işlerimi bitirir, duş alır ve doğruca yatağa giderdim. Evde yalnız kalmak daha önce beni hiç rahatsız etmemişti.

Alice kanepemde kıvrılmış, sessiz nefesleri ve küçük tepkileri odayı doldururken, bunun da güzel olduğunu fark ettim. Koşullar berbat olsa da, *onun* burada olması güzeldi.

Yine de buna alışmamam daha iyi olurdu.

En son ihtiyacım olan şey, sahip olamayacağım bir şeyi istemeye başlamaktı.

On Yedinci Bölüm

Alice

Ertesi sabah eve gitmekten bahsettiğimde CALEB BANA KIZGIN BAKTI. Gerçekten, benim için elinden gelenin fazlasını yapmıştı — çok fazlasını. Komaya girme tehlikesi altında değildim. Ve yönetmem gereken bir kütüphanem vardı.

Ama Caleb, gitme fikrimi hiç dikkate almadı. Henüz tek başıma kalmam gerektiğini de düşünmüyordu. Böylece, o çiftlikte çalışırken ben de onu takip etmeye başladım.

Ahıra doğru yola çıktığımızda güneş tepelerin üzerinden yükseliyordu. Jesse'nin botlarını ve eşofmanını giymiştim, üstümde de Caleb'in flanel gömleklerinden biri vardı. Kesinlikle çok komik görünüyordum. Caleb beni bu kıyafetle görünce, bir çocuk gibi başımı okşadı.

"Yakınımda kal." Ahır kapılarını açarken sırtındaki kasları gerdi. "Ezilmeni istemem."

Acıyan kaburgalarımı çok fazla sarsmamaya dikkat ederek güldüm. "Hayır. Ezilmek en son ihtiyacım olan şey."

Bana sırtıarak baktı, sonra beni ters çevrilmiş bir kovaya oturttu ve diğer birkaç adamla birlikte çalışmaya başladı. Onlar bana meraklı bakışlar atıyorlardı ama o beni onlara tanıtmadı. Sorun değildi. Zaten yabancılarla konuşacak havamda değildim.

Onun yem kutularını kontrol etmesini, saman balyalarını sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kaldırmasını ve tek bir akıcı hareketle atların sırtlarına eyerleri takmasını izledim. Palomino kısrağını fırçaladı, elleri onun

Parlak yan tarafını fırçalarken, beni ona bindirir mi diye merak ettim. Bugün değil tabii ki, ama bir gün.

Bir ara, dönüp bana baktığını fark ettim. "Sıkıldın mı?"

"Hiç de değil. Aslında... bu oldukça büyüleyici."

Kaşlarını çatarak, bana inanmamış gibi davrandı. "Sadece iş, Alice. Özel bir şey değil."

Gülümsedim. "Benim için özel. Çiftçiler hakkında sadece kitaplarda okudum. Gerçek hayatta ilk kez bir çiftçiyle karşılaşıyorum."

Kirli ellerini beline koydu ve uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı. "O zaman sana tam bir deneyim yaşatmalıyız."

Beni bir UTV ile dışarı çıkardı, tümsekler ve virajlar üzerinde salyangoz hızında sürüyordu. Bakışlarını sürekli bana kaydırdığında, düşük hızının benim için olduğunu düşündüm, ama şikayet etmedim. Hala her yerim ağrıyorken ve şakaklarımda hafif bir zonklama varken şikayet edemezdim. Ancak temiz hava bana iyi geliyordu ve çevremdeki manzarayı yeterince hızlı sindiremiyordum.

Kelly çiftliği, eskiden okuduğum eski Western filmlerinden çıkmış gibiydi. Bu arazi engebeli ve işlenmemişti. Sarılaşmış çimler kilometrelerce uzanıyordu, yaz güneşinin altında kurumuş, aralarında adaçayı kümeleri ve ara sıra hayata tutunan sert çalılar vardı. Kayalar yerden çıkıntı yapıyordu, kenarları rüzgar ve zamanla pürüzsüzleşmişti.

Ovalara yayılmış sığır sürülerinin yanından geçtik, koyu renkli vücutları soluk çimlerin üzerinde belirgin bir kontrast oluşturuyordu. Bazıları kayaların etrafında dikkatlice yolunu bulmaya çalışırken, diğerleri tek bir ağacın sağladığı yetersiz gölgenin altında toplanmış, yaprakları ilkbaharın son esintisinde dalgalanıyordu.

Caleb bir çukurdan geçmek için direksiyonu kırarken, UTV engebeli arazide zıplarken arkamızda toz bulutları yükseldi. Burası zorlu bir bölgeydi. Acımasız, güneşin kavurduğu ve uçsuz bucaksız. Aynı zamanda, göğsümü sıkıştıracak kadar güzeldi. Bu topraklar beni en iyi şekilde küçük hissettiriyordu.

Caleb, bir elini direksiyonda, diğer elini uyluğunda tutarak engebeli arazide yol alırken ona bir göz attım. Sanki bu engebeli araziden doğmuş gibi, buraya çok yakışıyordu. Kırık bir çit direğini kontrol etmek için yavaşladığında, göğsümde yayılan sıcaklığı durduramadım.

"Seni işe koyacağım," dedi.

"Öyle mi?" Alçımı kaldırdım. "Bunu yapabileceğime emin misin?"

"Çivi tutabilir misin?"

Gülümsedim. "Evet. Bunu yapabileceğime eminim."

Beni yanına çağırdı. "O zaman buraya gel. Gün geçiyor."

Karnımda şaşırtıcı bir heyecanla, UTV'den indim ve çitlerin sarkık bir bölümünün yanında durduğu yere gittim. Bana tutmam için bir demet çivi verdi, nasırlı parmak uçları avucumu okşadı. Her birini ona uzattığımda, parmakları benimkiler boyunca kayarak nefesimin kesilmesine neden oldu.

Bugün duygularımı düşünmemeye karar verdim. Sonuçta beynimin dinlenmesi gerekiyordu. Bunun yerine, çivi çakma, çivi çakma hareketinin beni sakinleştirmesine izin verdim. Tam zamanlı bir çiftçi olmak için yaratılmadığımı düşünüyordum, ama gününü açık havada geçirmek, ellerinle çalışmak ve emeğinin sonuçlarını hemen görmek için söylenecek bir şeyler vardı.

Caleb sık sık durup, sessiz bakışlarla beni kontrol ediyor, ben sormadan su şişesini bana uzatıyordu. Hava hala serindi, ama güneş yüksekti. Alnında ter damlaları oluşmuş, boynundan aşağı akarak gömleğinin yakasının altında kayboluyordu.

Bakmamaya çalıştım ama... vay canına. Caleb, doğal ortamında, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şeydi. Esinti, kahverengi saçlarını dalgalandırıyordu. Kocaman botları, sanki bu topraklardan çıkmış gibi, kumtaşı çıkıntılarından biriymiş gibi toprağa saplanmıştı.

Yüzümü çevirdim ve zorlukla yutkundum. *Yeter artık.*

Çitin geri kalan kısmını kontrol ettikten sonra, ahıra doğru geri döndük. Aracı durdurduğunda, bir elini direksiyona koyarak bana döndü. "Aç mısın, Allie?"

Kimse bana Allie dememişti. Sanırım bu Caleb'in bir alışkanlığı olacaktı. Ve ben... bundan rahatsız olmadım. Hiç de bile.

"Acıkmaya başladım."

"Hadi." Uzaktaki evinin yönünü çenesiyle işaret etti. "Bir şeyler atıştırırız, sonra kuzeydeki otlağı kontrol etmem gerek."

Bana sandviç yedirdi, tıpkı dün yediğim gibi iki tane, sonra bana uzun uzun baktı. Gördüğü şey onu birkaç kez başını sallamasına neden oldu.

"Günün geri kalanında burada kalacaksın." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet. Kuzeydeki arazi daha engebeli. Beyninin sarsılmasını istemem."

Bu beni biraz güldürdü. "Ezilemem, sarsılmam, ne yapabilirim ki?"

Caleb alçak ve gürültülü bir kahkaha attı. "Rahat olabilirsin, işte bu." Kafama bir kez daha hafifçe vurdu. "Birkaç saat sonra döneceğim. O zamana kadar bana ihtiyacın olursa ara, hemen geri dönerim."

"Ben iyiyim." Sonra onu tekrar kızdırmaya karar verdim, çünkü onun gülüşünü duymayı seviyordum. "Ama tırnak tutucun olmadan ne yapacaksın bilmiyorum."

Tam da umduğum şeyi yaptı, yine gürültülü bir kahkaha attı. "Elimden geleni yapacağım." Gülümsemesi yumuşadı. "Görüşürüz Allie. Uslu dur."

"Görüşürüz, Caleb."

O gece, Caleb'in Jesse'den bir telefon alması dışında, önceki geceye çok benziyordu. Okulda geçirdiği gün hakkında konuştuklarını dinledim. Kütüphaneye gelmediğimi söyledi, ki bu nadir bir durumdu, ve babasına asistanım Roberta'nın hasta olduğumu söylediğini anlattı. Caleb, muhtemelen iyi olduğumu söyledi.

Babamla hiç yakın olmamıştım. Çok çalışırdı ve ofiste olmadığı zamanlarda, kızlarından sadece birine zaman ayırabilirdi. Silla'nın hastalığı, ebeveynlerimizin zamanını, ilgisini ve sevgisini emen bir kara delik gibiydi. Onu bunun için suçlayamazdım. Hiçbiri onun suçu değildi. Ebeveynlerimi de suçlayamazdım. Hasta bir çocuğa sahip olmak... Hayal bile edemezdim. Onlara aynı aciliyetle ihtiyaç duymadığım için bana ilgi göstermediler.

Caleb'in Jesse'den hiç uzaklaşacağını hayal edemiyordum. Konuşmaları sırasında ne kadar odaklanmış olduğunu görünce. Sorduğu sorular, Jesse'nin telefonun diğer ucunda anlattığı hikayelere başını sallayarak dinlemesi.

Telefonu kapattıktan sonra Caleb telefonunu bir kenara koydu ve bana döndü. "Bu gece biraz kitap okumak ister misin?"

"Çok isterim." *Ne kadar mütevazı bir ifade.*

Kanepenin köşelerine yerleştik ve o, yan sehpayaya koyduğu kitabı aldı. Lambayı yakarak odayı altın rengi bir ışıkla doldurdu ve kaldığımız yerden okumaya başladı. Boğuk bariton sesi beni içine çekti. Dışarıda rüzgâr pencere camlarına vuruyordu, ama içerisi sıcak ve sakindi.

Onun sözlerini dinlemekten çok onu izliyordum. Okurken ağzının hareketlerini. Konsantre olduğunda kaşlarının arasındaki kırışıklığı. Arada sırada bana bakıyordu, sanki takip edip etmediğimi kontrol ediyormuş gibi. Her zaman takip ediyordum. Sadece... hikayeyi değil.

Onu takip ediyordum.

Bana verdiği battaniyenin altına dizlerimi kıstırdım ve başımı arka yastığa yasladım. Böyle gecelere alışabilirdim.

Ve sorun da buydu.

Burası benim evim değildi. Bu benim hayatım değildi. Caleb, doğası gereği nazikti. Yakında, Caleb'in bana kitap okuduğu, lavaboda kuruyan yemek tabaklarının, uzaktan gelen at seslerinin olduğu bu ev, sadece çok güzel bir anıdan ibaret olacaktı.

Caleb buna karşı çıksa bile yarın ayrılacağım. Daha fazla kalırsam, bu rahat kozaya daha fazla kapılırsam, kendimi oradan çıkarmak çok zor olacak.

Gözlerimi kapattım ve onun sesinin beni sarmalamasına izin verdim. Yarın eve gidip hayatıma geri dönecektim. Kendime bu geceyi bir kez daha yaşatacaktım.

On sekizinci bölüm

Caleb

Jesse ve ben akşam yemeği için ailemin evine gittiğimizde Alice bir haftadır yoktu. Bizi karşılayan Silas, büyük kafasını Jesse'nin dizlerine çarparak, fetheden bir Viking gibi çığlık attı. Jesse de ona ayak uydurarak girişte yere yığıldı ve kuzeninin onu tırmanma oyuncağı gibi kullanmasına izin verdi. Silas'ın sakın olmanın ne demek olduğunu bilmediğı için oğlum için endişelenirdim, ama Remi duvara yaslanmış, oğlunu dikkatli bir gözle ve kocaman bir gülümsemeyle izliyordu.

Salam vermek için omzuna hafifçe vurdum. "Senin çocuğun için uyarı yazısı koymak lazım."

O gülümsedi. "Onun enerjisi bol, bu kesin. Hannah 2.0'ın geleceğini bilseydim, ona ayak uydurabilmek için daha genç yaşta başlardım."

Bu beni güldürdü. "Ebeveynlerimiz Hannah Kasırgası'ndan sağ kurtuldular. Sen de Silas'ı atlatacaksın. Şimdi, onun gibi bir tane daha olursa..."

Remi yüzünü avuçlarıyla kapattı, ama hala gülümsüyordu. "Evet, kesinlikle daha genç yaşta başlamalıyım."

Rem ve ben aynı yaştaydık ve hayatımızın çoğunda arkadaştık. Kendimi henüz yaşlı olarak görmek istemiyordum, ama çocuğum büyüme sürecinin yarısından fazlasını tamamlamıştı. Yeniden başlayabilir miydim?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Önemli değildi. O konuya girmeyecektim.

Sonunda Silas, Jesse'yi yerden kaldırdı, ama sadece Jesse onu kucağına alırsa. Oğlum kuzenini çok seviyordu, bu yüzden Silas onu zorlamasına gerek kalmadı. Jesse onu kucağına aldı ve Silas zafer çığlığı attıktan sonra Jesse'nin kucağına sokuldu.

Remi ve ben uzun uzun birbirimize baktık ve kalbim göğsümün içinde sertçe attı. Bunu onunla paylaşmak çok güzeldi. Yıllardır arkadaş olduğumuzdan, artık kardeş gibiydik ve çocuklarımız da kuzenlerdi. Hiç beklemiyordum ama böyle olmasına sevindim.

Kız kardeşim onun boynunu emerek hayatını emmek yerine daha iyi şeyler yapabiliirdi, ama Hannah böyleydi. Kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Denersek, daha da sert davranırdı. Neyse ki, Remi artık nadiren boynunda izlerle ortaya çıkıyordu, ama yine de ara sıra oluyordu.

Hannah, annemiz ve büyükannemizle mutfaktaydı. Büyükannem, annem ve Hannah akşam yemeğini hazırlarken onları denetliyordu. Remi de onlara katıldı ve her zamanki gibi Hannah'nın peşinden ayrılmadı. Babam ve dedem, ne kadar çok aile üyesi eklersek ekleyelim, hiç yer kalmayacakmış gibi görünmeyen uzun mutfak masasındaydılar.

Herkesi selamladıktan sonra, Jesse ve Silas masanın diğerk tarafına oturdular. Silas, bir zamanlar Jesse'ye ait olan plastik trenlerini masanın üzerine bırakmıştı. Onları birlikte görünce kalbim yine bir kez daha kıpırdadı. Jesse harika bir ağabey olurdu. En azından artık birlikte oynayabileceği bir kuzeni vardı. Umarım Phoebe ve Deke yakında ona bir tane daha verirler. Belki bir gün, büyük bir aile oluruz. Masa herkesi alabilir.

"Caleb." Büyükbabamın derin sesi dikkatimi çekti. Saçları artık bembeyazdı, ama omuzları hala geniş, sırtı hala dikti. Bu adam bir çiftçi olarak doğmuştu ve bir çiftçi olarak ölecekti. "Bu hafta sürüyü güney çayırına taşıdın mı?"

Yanıındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Evet, salı günü taşıdık. Orada birkaç hafta iyi otlayacaklar."

Babam sakallı çenesini ovuşturdu. "Alt yamacın nasıl dolduğunu gördün mü? Üzerine bir şey koymadan önce bir hafta daha beklesek iyi olur."

"Ben de öyle düşünüyordum." Geriye yaslandım ve parmaklarımı karnımda birleştirdim. "Eğer çok erken basarsak, yine çıplak alanlar oluşur. Bu da gelecek yıl bize hiç yarar sağlamaz."

Büyükbabam onaylayarak homurdandı. "Sabırlı olmak her zaman iyidir. Sığırlar olmayan şeyi yiyemezler."

Bana soru sormaları umurumda değildi. Büyükbabam teknik olarak birkaç on yıldır emekliydi, ama bu çiftlikte yaşıyordu. Bu onun kanında vardı. O ve babam bana bildikleri her şeyi öğretmişlerdi. Babam hala part time olarak benimle çalışıyordu ve ben de o istediği sürece bunu kabul edecektim.

"Yemek masasında iş konuşmak yeter artık," diye araya girdi büyükannem, keskin sesi sadece gözlerindeki gülümsemeyle yumuşadı. Sert bir kadın olabilirdi, ama tüm oğullarını çok seviyordu. Ellerini keten havluyula sildi ve bize döndü, gümüş rengi sarı saçlarının altında, kaplumbağa kabuğu toka ile geriye taranmış saçlarının altında elmas küpeleri parıldıyordu. "İş saatlerinde inekler ve otlar hakkında konuşabilirsiniz. Şu anda, bir aile olarak oturup başka her şey hakkında konuşacağız."

"Evet, Lily, canım," dedi büyükbaba göz kırparak.

Babam dikleşti ve annesine gülümsedi. "Onu duydun, Caleb. Tatlıya kadar çiftlik konuşmaları yasak."

"Bana uyar," dedim, omuzlarımı gevşeterek mutfığa bakındım. Hannah ruloları tabaklara koyuyordu, annem ocakta sosu karıştırıyordu ve büyükannem Remi'ye kendi istediği şekilde peçeteleri katlamasını söylüyordu. Jesse ve Silas trenleri çarpıştırıp birbirlerini güldürüyorlardı.

Evet. Her şey bunun içindi. Uzun günler, sıkı çalışma, otlar, sığırlar ve işlerle ilgili bitmek bilmeyen endişeler... Hepsi buraya, aileye, bu masaya çıkıyordu.

Cormac'ın nerede olduğunu sormak üzereydim ki, ön kapı açıldı ve kardeşim seslendi: "Herkes en iyi davranışını sergilesin. Misafirimiz var."

Misafir mi? Huh. Bildiğim kadarıyla Cormac kimseyle görüşmüyordu. Arada sırada birileriyle çıkıyordu ama üniversitede kalbi kırılmıştı ve bir türlü atlatamamıştı.

Merakımdan sandalyemde kayarak girişe doğru baktım.

Bir dakika sonra Cormac ortaya çıktı, iş kıyafetleriyle uzun ve geniş, düğmeli gömleğinin yakası açık, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Ama odadaki tüm dikkatleri üzerine çeken o değildi.

Onun yanında yürüyen kadındı. Alice buradaydı, ailemin evinde.

Saçları bir omzunun üzerine gevşek bir örgü şeklinde toplanmıştı ve dizlerine kadar uzanan soluk mor bir elbise giyiyordu. Çantasının askısını sıkıca tutuyordu ve gözleri, buraya gelmiş olmasına şaşırılmış gibi fal taşı gibi açılmıştı.

"Bak kimi buldum," dedi Cormac, sesinde eğlence dolu bir tonla, bir elini sırtına koyarak onu mutfağa doğru yönlendirdi.

Annem ocaktan döndü, yüzü aydınlandı. "Alice canım, gelmeyeceğinden endişelenmişim."

Alice'in geniş bakışları beni süzdükten sonra anneme kilitlendi. "Bütün ailenin burada olacağını bilmiyordum. Rahatsızlık veriyorsam..."

Bunu bilseydi gelmez miydi? Benimle vakit geçirmek o kadar mı tatsızdı? Ona haksızlık etmişim, ama geçmişte geride bıraktığımızı sanıyordum. o . Belki değil. Belki ben yapmamış yeterince yeterince onu, pislik bir şey yaptığımı, ama kalbimde pislik biri olmadığımı ikna etmek için yeterince çaba göstermedim. "Saçma," dedi büyükannem, çantasını almak için yanına gidip

tezgahın üzerine koydu. "Sen rahatsızlık vermiyorsun. Bizim evde her zaman bir kişiye daha yer vardır. Ya da iki kişiye. Ya da on kişiye. Gel otur. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Alice ona titrek bir gülümsemeyle baktı ve masaya doğru döndü. Boş koltuklar çoktu. İsteddiği koltuğu seçebilirdi.

Otomatik olarak ayağa kalktım, sandalyem yere sürtündü. "Selam, Alice."

Gözlerini bana çevirdi, ama sadece bir anlığına, sonra tekrar indirdi. "Merhaba," diye fısıldadı.

"Nasılsın?"

Alçısını salladı. "Yaralıyım ama iyiyim. Sen?"

O gittiğinden beri içim içimi kemiriyordu. Onu sadece iki günlüğüne benimle kalmaya ikna edebildim, sonra normal hissetmek için kendi hayatına dönmesi gerektiğini ısrarla söyledi. Onun vermek istemediği şeyi alan başka bir erkek olmak istemediğim için

istemediği şeyi alan başka bir erkek olmak istemediğim için onu bırakmak zorunda kalmıştım. Bundan hoşlanmamıştım ve iime sinmemişti, ama olan olmuştu.

Ancak o gittikten sonra evim hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Jesse geri dönene kadar evden uzak durmak için her türlü sebebi buldum. Ancak o zaman normal hissetmeye başladım.

Alice'in o kadar acı çekmesini görmek, sandığımdan daha fazla etkilenmeme neden olmuştu. şimdi onu dışarıda, morluklarının çoğu geçmiş halde görmek, bana çok iyi geldi.

Tabii ki ona bunların hiçbirini sylemeyecektim.

"Oldukça iyi" demekle yetindim.

Neyse ki Jesse, büyükbabasının evinde en sevdiği ktphaneciyi gördüğü için heyecanlanarak konuşmayı devraldı. Alice'in yanına oturup Silas'la trenle oynaması için ısrar etti.

O oturduktan sonra, ben koltuğuma geri ktm ve Alice'in trenini Silas'ın trenine arptırıp onu sevinç çığlıkları attırırken boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım.

Onu bu gece burada göreceğimi beklemiyordum. Ama buna çok sevindiğimi inkar edemem.

On Dokuzuncu Bölüm

Alice

KELLY ailesinin akşam yemeğine katılacağımı bilseydim, asla gelmezdim. Tabii ki, benim burada olmam dünyanın en normal şeyiymiş gibi davrandılar.

En azından çoğu öyle davrandı. Caleb, neden burada olduğumu anlamaya çalışır gibi bana bakıp duruyordu. Umarım beni takip eden ya da takıntılı bir hayranım olduğumu düşünmemiştir. Elena beni davet etmişti ve geçen hafta bana bakıp her gün durumumu kontrol ettikten sonra, hayır diyemezdim.

Şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyordum. Bu aile, tam da düşündüğüm gibi sevimli ve misafirperverdi, ama en son istediğim şey Caleb'i rahatsız etmekti. Geçen hafta bana çok nazik davranmıştı, ama ben bunu, onun harika bir koruyucu insan olması dışında başka bir şey olarak yorumlamamıştım.

Elena herkese uzun çiftlik masasına oturmalarını söyledi. Herkes yerini alırken sandalyeler sert ahşap zemine sürtündü. Caleb zaten tam karşımda oturuyordu ve ona bakmamak zordu, özellikle de onun bana baktığını hissettiğimde.

"Şimdi, Alice, anlat bana," dedi Lily, Caleb'in yanındaki yerinden, mavi gözleri merakla parıldayarak. "Küçük kütüphanemiz nasıl gidiyor? Hâlâ iki yılda bir fonunu kesiyorlar mı?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir yudum limonata içtim. "Yetersiz fon, kütüphaneci olarak hayatın bir gerçeği, ama idare ediyoruz

idare ediyoruz. Evet, yeni bilgisayarlar işimize yarayabilir ve arka ofisin çatısı şiddetli yağmur yağdığında sızdırıyor, ama bir yolunu bulacağız."

Lily onaylamayan bir şekilde dilini şaklattı. "Bir yolunu bulmak zorunda kalmamalısın. Farkında mısın bilmiyorum, ama ben kariyerimi siyasette geçirdim. İnsanları değerli bir amaç için bağış yapmaya ikna etmeyi bilirim. Bunu bana bırak. Senin için fon bulacağım."

Kariyerim boyunca sayısız insanla tanıştım, ama Kelly ailesi diğerlerinden farklıydı. Onlar bambaşka bir şeydi. "Çok nazıksın Lily. Teşekkür ederim. Ama lütfen bunu yapmak zorunda olduğunu düşünme ve kendini zorlama..."

"Saçmalama," diye araya girdi Lily. "Benim yaşımda, sadece yapmak istediğim şeyleri yaparım ve ben bunu yapmak istiyorum."

Kocasını elini okşadı ve bana göz kırptı. "Bırak yapsın Alice. Lily'im projeleri sever."

Kocasına yaslandı. "Doğru. Seviyorum."

"Öyleyse teşekkür ederim." Ellerimi masanın üzerine koydum. "Ne tür bir yardıma ihtiyacın olduğunu bana söyle. Benim de projeleri seven birkaç gönüllüm var. Onları sana ödünç verebilirim."

Jesse bir çatal dolusu patates püresi aldı. "Alice'in bir kitap yazdığını biliyor muydunuz?"

Herkesin başı bana doğru döndü, karşımdaki adam da dahil. Bakışları kamp ateşine çok yakın oturmak gibiydi. Cazip, ama o kadar sıcaktı ki, bir dakikadan fazla dayanamadım.

"Ne tür bir kitap?" Elena masanın ucundan, dirseklerini masaya dayayarak öne eğilerek sordu.

Neredeyse önemsemeden geçiştirecektim. Konuşmaya değer bir şey olmadığını söylemek dilimin ucundaydı, ama kendimi durdurdum. Ben izin vermedikçe kimse beni tanıyamazdı. Ve benim istediğim de bu değil miydi, görülmek ve tanınmak?

"Ortaokul çağındaki çocuklar için bir fantastik roman serisi yazıyorum. Şu anda son kitabın üzerinde çalışıyorum. Sonra... şey, bilmiyorum. Sanırım insanlara okutmam gerekecek."

Jesse çatalını bana doğru salladı. "Ben zaten gönüllü olarak fedakarlık yapmaya hazırım. Yani, hedef kitlenin bir parçasıyım, değil mi?"

Ben burnumu çektim. "Öylesin. Benden o kadar çok fikir aldın ki, bu kitap yayınlanırsa, teşekkürler bölümünde adın yazacak."

Bunu düşünürken ağzını bükerek, "Bu harika olur, ama sadece ilk okuyucu ben olursam." dedi.

"Jess," diye homurdandı Caleb, "bırak şunu."

"Sorun değil. Benim için önemli değil," diye onu teselli ettim. Jesse'ye ekledim, "Kimsenin okumasını izin vereceğimden emin değilim, ama eğer verirsem, sen listenin en başında olacaksın."

"Sadece bir kitap değil, bütün bir seri." Caleb'in babası Lock, şaşırması gibi başını salladı. "Bu büyük bir olay, Alice. Umarım bunun farkındasındır."

"Değil mi?" Cormac da babası gibi başını salladı. "Remi'den sonra tanıştığım ikinci yazarsın."

Yavaşça güldüm. Remington Town on yıldan fazla bir süre savaş fotoğrafçısı olarak çalışmış ve deneyimlerini bir kitapta belgelemişti. Karşılaştırma yapılamazdı.

"Ben yazar değilim," diye itiraz ettim.

Lock kaşlarını çatı. "Birden fazla kitap yazdın mı?"

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım.

"O zaman sen bir yazarsın." Çikolata rengi gözlerini bana dikti ve sanki gelecekteki Caleb'i görüyormuşum gibi hissettim. "Eğer kendinle gurur duymazsan, biz hallederiz."

Jesse göğsünü kabarttı. "Evet. Ben yardım ettiğim için burada en gururlu olan benim. Charlie'nin kitabına da yardım ettiğimi biliyor muydunuz? Robotik uzmanı gerekiyordu, ben de yardım ettim."

"Charlie'nin kim olduğunu hatırlatır mısın?" dedi Remi, oğluna bir rulo daha verirken.

"Sugar Rush'ta takılan adam," dedi Caleb düz bir sesle. "Diğer müşteriler oturmasını diye masayı işgal eden adam."

Elena oğluna tsk diye seslendi. "Phoebe'nin umursamadığından eminim."

Hannah çatalıyla yeşil fasulyeyi dürttü. "Eğer rahatsız olsaydı, beni onun üzerine salardı ve ben de ondan kurtulurdum. Kapanış saatinde Charlie'ye gitmesini söylemek zorunda kalmadığımı söyleyemiyorum, ama o zararsız biri."

Caleb'e bir bakış attım. Çenesi sıkıydı, gözleri tabağına odaklanmıştı. Ben geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Onu rahatsız ettiğime dair giderek daha fazla ikna oluyordum.

"Her neyse," dedim çabucak, dikkatleri üzerimden çekmeye çalışarak, "şimdilik yazmak benim hobim. Asıl işim kütüphanede çalışmak."

Lily elini reddedercesine salladı. "Bazen hobi olarak gördüğümüz şeyler, yaptığımız en önemli işler haline gelir."

Hannah kocasına dirsek attı. "Alice hazır olduğunda onu ajansına tanıştıracaksın, değil mi?"

Remi başını salladı ve bana döndü. "Eğer istediğin buysa, bağlantıyı kurmaktan memnuniyet duyarım. Menajerim sana uygun olmayabilir, ama çok sayıda bağlantısı var."

"Bu..." Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden "Teşekkürler çocuklar. Bu harika olur." dedim.

"Sorun değil," diye cevapladı Remi.

Sizin için sorun olmayabilir, ama benim için çok önemliydi. Asla isteyemeyeceğim ve beklemediğim bir nezaket. Sanırım bu, Kelly ailesinin özelliği.

Akşam yemeği, boş tabaklara çatalın tıkırtısı ve Hannah'nın nalbant müşterilerinden biri hakkında anlattığı çılgın hikayeye sona erdi. Hannah çoğunlukla atlarla ilgileniyordu, ama müşterilerinden biri, kendilerini kucak köpeği sanan keçiler besliyordu. Son ziyaretinde, keçilerden biri ona sokulduğunu sandı ve sinsi keçinin dişleri yüzünden kot pantolonunun poposunda bir delik açıldı.

"Keçiye güvendiğim için başıma gelen bu," dedi. "Artık biliyorum."

O kadar çok güldüm ki, burnumdan ses çıktı. "Üzgünüm, ama beş yıl önce San Francisco'da yaşarken bana bir gün bir çiftlikte oturup huysuz keçilerle ilgili bir hikaye dinleyeceğimi söyleseydin, asla inanmazdım."

Hannah bana gülümsedi, canlı gözleri parıltıyordu. "Buraya taşındığına memnun değil misin?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Bir kez bile pişman olmadım."

Herkes yemeğini bitirdiğinde, tabağımı topladım ve yardım etmek için yakınımıdakilerin tabaklarını da istiflemeye başladım.

"Oh, merak etme Alice," dedi Elena, elime uzanarak tabağı almaya çalıştı. "Temizliği erkeklere bırakalım."

"Emin misin?"

Küçük, zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Her biri üç kişiye yetecek kadar yiyorlar. Bulaşıkları yıkayabilirler."

Jesse benim ve kendi tabağını aldı, lavaboya bıraktı ve geri döndü. "Benimle dışarı çıkmak ister misiniz, Bayan Clark? Buradan yıldızları görmeden yıldızları görmüş sayılmazsınız."

"Çok isterim," dedim. "Kütüphanede olmadığımız zamanlarda bana Alice diyebilirsin. Ailenin evinde resmi davranmak garip geliyor."

"Tamam." Ayaklarını sürüyerek, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tamam, Alice. Gidelim."

Dışarıda, gökyüzü kadife siyahı bir genişlikte uzanıyordu, gümüş ışıklarla dolu. Hava serindi, kesilmiş çimlerin kokusu ve atların hafif kokusu geliyordu. Silas, küçük kovboy çizmeleri ve pijama pantolonuyla arkamızdan sendeleyerek geliyordu, Hannah elini tutuyordu.

"Bak, Alice," diye fısıldadı Jesse, yüzünü yukarı doğru çevirerek. "Görüyor musun? Gökyüzünü geçen tozlu çizgiyi? O, Samanyolu."

Başımı geriye eğdim ve nefesimi tuttum. "Vay canına..."

Yıldızlar gökyüzüne parıltı gibi serpilmişti, o kadar yoğun ki başım dönüyordu. Hannah, Silas'ın çimlere oturmasına yardım etti ve o da tombul parmaklarıyla yukarıyı göstererek "Ay, ay, ay" diye mırıldanmaya başladı.

"Çok güzel," diye onayladım, rüzgâr saçlarımı okşarken kollarımı kendime doladım. "Benim geldiğim yerde böyle bir şey yok. Şehirde tek bir yıldız görebildiğimiz için şanslıyız."

Wyoming'in gökyüzünü asla unutamayacağım. Gündüz ya da gece, yukarıdaki sonsuz genişlik gibisi yoktu. Gökyüzünün burada daha büyük olması mantıklı gelmiyordu, ama öyleydi.

"Evet." Jesse çimlere sırt üstü uzandı. "Büyük büyükbabam ben küçükken bana tüm takımyıldızları öğretmişti. Çok iyi bir teleskopu vardı."

teleskopu var. Belki ona sorarsak, bir dahaki sefere buraya geldiğinde onu getirir."

Hannah, oğlunun yanına çapraz bacaklı oturarak eğildi ve ellerine yaslandı. "Büyük büyükbaban bana da yıldızları öğretmişti. Bana başka ne söylediğini biliyor musun? Kendimi kopuk hissettiğimde, bizden önce kaç kişinin aynı yıldızlara baktığını ve kaç kişinin benimle aynı gökyüzüne baktığını düşünmem gerektiğini söylemişti."

Boğazım düğümlenirken başımı salladım. Bu gece gibi bir gece, kendimi küçük ama aynı zamanda derin bir bağla bağlı hissettiriyordu. Sanki köklerim nihayet toprağa tutunmuş ve ben kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmuşum.

Aniden, arkamızdaki ön kapı gürültüyle açıldı ve ben irkildim. Cormac öfkeyle dışarı çıktı, ayakkabıları merdivenlere sert ve hızlı bir şekilde vuruyordu. Yüzü kararmış, çenesi o kadar sıkıydı ki, yanak kasları seğiriyordu.

"Maccie?" diye seslendi Hannah. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermeden, çakıllı yolu geçerek yanımızdan hızla geçti, kamyonetine bindi ve kapıyı çarptı. Motor gürültüyle çalışmaya başladı, farlar üzerimize ışık tutarken, lastikler yolda gıcırdayarak arka lambaları karanlıkta kaybolana kadar hızla uzaklaştı.

Bahçeye ağır bir sessizlik çöktü. Silas bana bakarak gözlerini kırptı, hiç aldırış etmeden çimleri karıştırmaya devam etti.

"O neydi öyle?" diye sordu Jesse.

Hannah endişeyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Bilmiyorum. Maccie böyle sinirlenmez. Bir sorun olmalı." Silas'ı yerden kaldırdı ve Jesse'ye baktı. "Hadi çocuklar. Ne olduğunu öğrenelim."

Jesse iç çekerek ayağa kalktı ve kot pantolonundaki kiri silkeledi. "Babam biliyor mu acaba?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı Hannah, çoktan eve doğru yönelmişken.

Onları takip etmedim. Orası benim yerim değildi ve Cormac'ın başına gelenler beni ilgilendirmiyordu. Bir gecede yeterince müdahale etmiştim zaten.

Evin yan tarafına geçip arabamın park edildiği yere gittim. Bir anlığına arabada oturdum, direksiyonu kavradım, içimi bir tür korku kapladı. Bu gece çok mükemmel geçmişti.

Keşke bu şekilde bitmeseydi, ama her şey bir şekilde biter.

Sonunda arabayı çalıştırdım ve dikiz aynasından eve bir kez daha baktım. Pencereleer uzun, karanlık gecede parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Sonra karanlık yola saptım ve Kelly ailesini arkamda bıraktım.

Yirminci Bölüm

Caleb

Yüz yüze konuşkan biri değildim, telefonda ise daha da az konuştuk. Son on beş dakikadır telefonumu elimde tutuyordum, aramayı yapıp yapmamayı düşünüyordum. Artık arama zamanı gelmişti. Jesse odasında yatıyordu ve daha fazla beklersem, çok geç olacaktı. Bu tereddüt benim tarzım değildi. Bir şeyi yapmaya karar verdiğimde, onu yapardım.

Kendimi durdurmak için gerçek bir neden bulamayınca, iç geçirdim, Alice'in numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma dayadım. Üçüncü çalınıştta cevap verdi.

"Caleb?" Sesinde şaşkınlık ve ihtiyat vardı, ki bunu hak etmiştim.

"Selam, Allie." Onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Hoşça kal demeden gittin."

Bir duraklama oldu, ardından boşuk bir ses duyuldu. "Biliyorum. Bunun için üzgünüm. Annene mesaj attım ama..."

"Gitmek zorunda değildin." Yatağımanın kenarına oturup pencereye baktım. Yukarı bakmadıkça görecekt pek bir şey yoktu. Çiftlikte geceleri, sonsuz gökyüzü sihirli anların yaşandığı yerdi.

"Hannah, Cormac için endişeleniyordu," diye açıkladı. "Herkes mahremiyetlerini sağlamak daha iyi olur diye düşündüm, ama veda etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Onun pişmanlık dolu ses tonuna kaşlarımı çattım. "Kendini kötü hissetmene gerek yok. Kimse gücenmedi, sana söz veriyorum." Boğazımı temizledim. "Cormac üzgündü."

"Bunu anladım."

Bana küstahça cevap verirken ne kadar kibirli konuştuğuna gülerek karşılık verdim. "Evet."

Anladığını tahmin etmiştim. Muhtemelen neler olduğunu merak ediyorsundur."

"Elbette. Ben de insanım, merak ediyorum, ama bu beni ilgilendirmes. Açıklaman gerek yok."

"Bu derin, karanlık bir sır falan değil ve kardeşim açıklamamdan rahatsız olmaz diye düşünüyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Ailem, üniversiteden arkadaşlarının kızının düğün davetiyesini postayla aldı. Cormac onu sehpa da gördü ve... şey, nasıl tepki verdiğini gördün."

"Oh," diye fısıldadı, kulağımı gıdıklayarak. "Bağlamdan anladığım kadarıyla, bu evlilikten pek memnun değil galiba."

Ağzım açık kaldı. Konuşma tarzı tanıdığım herkesten farklıydı ve bu hoşuma gitti. "Cormac çok rahat biridir, ama Zara Vasquez söz konusu olduğunda, o bir muamma gibidir. Hayır, onun evlenmesinden mutlu olduğunu sanma. O adamı sevmiyor. Bu, onun ve Zara'nın yıllar önce ayrılmalarının bir nedeni. Üzücü, ama umarım bu, onun hayatına devam etmesi için gerekli olan şeydir."

Kardeşimin üzgün olduğunu görmek beni çok üzdü. O her zaman mutlu bir çocuktı ve cana yakın bir adam olmuştu, ama bu konuda, kendisinin çıkamayacağı bir karanlığın yükü altında eziliyordu. Ayrıca bu yükü paylaşmayı da reddediyordu, her ne kadar hepimizin ona yardım edeceğini biliyor olsa da.

"Bazen hayatına devam edebilmek için sert bir tekme gerekir," dedi ve ben satır aralarını kolayca okudum. Tekme atan bendim ve o benden hayatına devam etmişti. "Cormac için üzgünüm. Bu kolay olamaz."

"Hayır, ama bize güvenebilir. Keşke bunu kabul etseydi." Bacağımı ovuşturdum ve parmaklarımı dizime batırdım. "Neyse, bu gece olanlar buydu. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Söylediğin için teşekkürler, Caleb."

"Evet." Bir kez olsun, telefonu kapatmak için acele etmedim. Alice'in sesi dinlemesi hoştu ve bu gece öğrendiklerimle ilgili birkaç sorum vardı.

"Demek iki kitap yazdın, ha?"

"Evet. Ama ortaokul seviyesinde kitaplar, yani daha kısalar..."

Kaşlarımı çattım. "Başarını küçümseme. Babamın söylediklerini hatırlıyor musun?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ben bir yazarım" diye mırıldandı.

"Tabii ki öylesin." Dizime yumruğumu vurdum. "Ve kitaplarını okumayı çok isterim

kitaplarını okumayı çok isterim, Alice."

O, "Önce bitirmen gereken başka bir kitabın var." diye homurdandı.

Ah, konuyu saptırıyor. Onu bırakayım. Ne kadar meraklı olsam da, ilk önce benim okumam gerekmiyordu.

"Haklısın." Komodinin üzerindeki ciltli kitaba baktım. "Yarısını okudum. Kendi başıma okumak, sana okumakla aynı şey değil."

"Şey..." Onun tarafında bir hışırtı duyuldu. Benimle kanepede vakit geçirdiğinde yaptığı gibi, bacaklarını altına kıvrarak hareket ettiğini hayal ettim. Umarım oturma odası rahattır. Yaslanabileceği yumuşak yastıklar ve üzerine örtüp sıcak tutacak tüylü bir battaniye vardır. "Yatmadan önce biraz vaktim var. Bana bir iki bölüm okur musun?"

Yutkunmakta zorlandım, bu yüzden cevap vermek için bir saniye bekledim. Cevap verdiğimde, sesim boğuk çıktı. "Sence sorun olur mu?"

"En sevdiğim kitabı okumanı dinlemek mi? Gülüşü, telefon hattından hafif bir esinti gibi geldi. "Hayır, Caleb. Bu benim için zor olmaz. Yani... eğer sen istersen..."

"İstiyorum," diye aceleyle cevap verdim. "Çok isterim."

Kitabı elime alıp, başlığa yaslandım ve önceki gece kaldığım yerden okumaya devam ettim. Alice sessizdi, ama kulağımda onun yumuşak nefesini duyuyordum, başlamamı bekliyordu.

Ben de başladım.

Ona uzun süre okudum, normalde ışıkları kapattığım saatten sonra bile. Kitap iyiydi, hatta sürükleyiciydi, ama beni devam ettiren onun çıkardığı küçük seslerdi. Bu kelimeleri kendi başına onlarca kez okumuştı, ama sanki ilk kez okuyormuş gibi tepki veriyordu. Nefes nefese kalması ve mırıldanması beni sayfayı tekrar tekrar çevirmeye itti, sırf daha fazlasını duymak için.

Alice esnediğinde, sonunda kitabımın arasına yer imimi koydum.

"Yorgun musun, Allie?"

"Mmmhmm. Sen de öyle olmalısın. Şafak vakti uyanmıyor musun?"

Ağzım açık kaldı. "Evet, öyle. Ama görünüşe göre beni kendine bağladın."

Neredeyse gülümsediğini duyabiliyordum. "Bu hikayeyi seveceğini söylemiştim." "Evet, hikaye..." Kitabı komodinin üzerine koydum ve gözlerimdeki kiri sildim. "Yarın akşam aynı saatte?" "Bunu reddedemem."

"Güzel. O zaman görüşürüz. İyi geceler, Allie." "İyi geceler, Caleb."

Sonraki birkaç gece de aynı şeyi tekrarladık. Günümüzü anlatarak vakit geçirdik, sonra ona kitap okudum.

Onu aramak için telefonu elime almaktan çekinmiyordum. Bunun ne kadar çabuk gece ritüelimin bir parçası haline geldiği biraz komikti. Bir ay önce, bir kitabı açmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Şimdi ise, telefonun diğer ucundaki Alice ile hikayeye dalmayı iple çekiyordum.

"Yakında ikinci kitaba ihtiyacım olacak," dedim.

"Masamın arkasında senin için saklayacağım," diye cevapladı. "Onu da bana okumak ister misin?"

"Muhtemelen." Elimi kucağımdaki kitabı kaplayan koruyucu plastiğin üzerinde gezdirdim. "Belki de bu yüzden okumaya hiç ilgi duymadım. Okumak için dikkatini bana veren bir dinleyici kitlesine ihtiyacım vardı."

O güldü. "Biliyor musun, olabilir. Şahsen, kitapla sessizce vakit geçirmeyi seviyorum, ama bazı insanların buna uygun olmadığını anlayabiliyorum. Bazıları yalnızlık seven yaratıklar değil."

"Sen yalnızlık seven biri misin?"

"Kendi başıma mutluyum. Günlerimin çoğunu birçok insanın arasında geçiriyorum, bu yüzden sessiz kalabileceğim zamanları seviyorum."

"Anlıyorum." Aklıma birkaç soru geldi, ama sadece birini sormak güvenliyd. "Joy's'ta çalışmaya geri dönecek misin?"

"Tabii ki. Neden olmasın?" diye sordu, gerçekten şaşkın bir şekilde.

"Bilmiyorum... bileğin kırık. Barlarda sarhoş pisliklerle uğraşmak isteyeceğin son şey bu."

"Neyse ki Joy'un barı o tür insanları pek çekmiyor. Müşteriler çizgiyi aşarsa Joy hemen olayı söndürüyor. Bana izin verse şimdi işime dönmüş olurdum. Beni gelecek haftaya kadar bekletiyor."

Dik oturdum, kaşlarımı kaldırdım. "Gelecek hafta mı? Hala alçın var. Bu çok erken."

"İyi olacağım. Joy'u bilirsin. O bunu sağlayacaktır."

Bu beni olması gerektiği gibi rahatlatmadı. Joy çok sert biriydi. Alice'e doğru olanı yapardı. Yine de, onun garsonluk yapması fikri hoşuma gitmiyordu. Yaralıyken ve yaşadıklarından sonra değil.

"Eğer mesele para ise, ben..."

O aceleyle sözümü kesti. "İnan bana, para sorun değil. Joy's'ta çalışmayı *seviyorum*. O iş olmasaydı, çok fazla zamanımı yalnız geçirecektim. Kolayca eve kapanık biri olabilirdim." Sesi yumuşadı. "Endişen için teşekkür ederim, Caleb. Gerçekten, teşekkür ederim. Ama söz veriyorum, ben iyiyim."

Çenemi ovuşturarak gerginliği gidermeye çalıştım. "Sana inanmadığımdan değil. Sadece..." Sadece ne? Kendimi deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Onun kendi kararlarını vereceğine güvenmeyen, otoriter bir ahmak gibi. Öyle değildi. Ona güveniyordum. Her şeyin olabileceği o bara geri dönmesi hoşuma gitmiyordu. Joy oradaydı, ama Bart onu yakaladığı gece de oradaydı ve sonunda kanlar içinde kalmıştı.

Sessizliğimden bir şey anlamış olmalıydı, çünkü bu sefer daha yumuşak bir sesle tekrar konuştu. Sanki beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi. "Bu kadar endişelenmene gerek yok. Ben kırılgan değilim."

Yeterince acı çektiğini, kemiklerinin ve benim göremediğim vücut kısımlarının hala iyileşmekte olduğunu söylemek istedim. Ama bu dürtüyü bastırdım. Sertçe.

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce - ya da daha kötüsü, içimden geçen bir şey söylemeden önce - o konuyu değiştirdi.

"Bu gece yine kitap okumak ister misin?" diye sordu. "Biraz kaçmak iyi gelir."

Nefes verip, kontrolü ona bırakmaya karar verdim. "Evet. Kesinlikle istiyorum."

Bu hafta her gece yaptığımız gibi yerleştik. Kitabı açtım ve kaldığımız yerden başladım, sesim aramızdaki sessizliği doldurdu. Bir kez, sonra bir kez daha mırıldandı ve omuzlarımdaki gerginlik azalmaya başladı.

Yavaş yavaş sesleri kesildi ve nefes alış yavaşladı. Uykuya dalmıştı, ama ben hala uyanıktım. Yatağında rahat mı yatıyor, yarın boynu ağrımadan uyanacak mı diye merak ediyordum.

Kitabı kapattım ama hemen telefonu kapatmadım.

Telefonu kulağıma dayayıp, sanki ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir ninniymiş gibi nefes alıp verme ritmini dinledim. Kendime, bir dakikalığına uykuya dalmış olabileceği ihtimaline karşı, uyanması için ona zaman tanıdığımı söyledim. Kibar davranıyordum.

Gerçekte ise, kimseye itiraf edemeyeceğim kadar uzun süre hatta kaldım.

Çünkü nedense, onun uyku sesi içimde farkında bile olmadığım bir huzursuzluğu yatıştırıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Adını koymaya çalışmadım. Sadece dinledim.

Yirmi birinci bölüm

Alice

BAYAN TAYLOR, Sugar Brush Halk Kütüphanesi'nin sadık bir müşterisiydi, ama bana güvenmiyordu. Her kitap ödünç aldığımda, bana ciddi bir bakış atıyordu ve ben ona asla yanlış yönlendirmediğimden neredeyse emindim.

Bu öğleden sonra, okuma gözlüklerinin üstünden bana baktı, kütüphanenin *Wild Like a Cowboy's Heart* kitabını sanki çalınacakmış gibi göğsüne sıkıca bastırdı.

"Bilmem lazım," diye fısıldadı, sanki diğer müşteriler onu dinleyebilirmiş gibi. "Bu kitap... *müstehcen* mi?"

Kapak resmine göz attım — gün batımında çit direğine yaslanmış, gömleksiz bir kovboy — ve dudaklarımın kenarlarına yayılan gülümsemeyi zorlukla bastırdım. Ben sadık bir fantastik roman okuru olabilirdim, ama bu, daha vahşi tarafa hiç adım atmadığım anlamına gelmezdi. Herkes gibi ben de iyi, ateşli bir kovboy romanını severdim.

"Bence oldukça ateşli, ama bu senin kişisel tanımına bağlıdır herhalde."

"Bilirsin." Bembeyaz kaşlarını oynattı. "Sadece öpüşmek değil. O yavaş yavaş gelişen saçmalıklara vaktim yok."

Gülmeme engel olarak, kitabı açtım ve oldukça hoş bulduğum birkaç sayfayı gözden geçirdim. "Orta derecede heyecanlı diyebilirim. Kitabın ortalarında bir ahır sahnesi var ve... şey, size sürprizi bozmayayım. Oraya geldiğinizde anlayacaksınız."

Yanaklarını kaplayan kızarıklık onu elli yaş daha genç ve tanıdığım kadar huysuz görünmemesini sağladı. "Mükemmel. Son zamanlarda tansiyonum düşük. Doktor heyecanlanmam gerektiğini söylüyor."

"O sayfalarda bolca heyecan bulacaksınız," diye onu temin ettim.

Bana birkaç dakika daha sorular sordu ve en sevdiği romantik yazarlarından birinin kitabını sipariş etmemi istedi, sonra kovboyun baharatı yeterli olmazsa benden haber alacağına söz verdi. Böyle bir durumda sonuçlarına katlanmaya hazır olduğumu söyledim.

Sonunda çıkışa doğru sendeleyerek yürüdüğünde, içimden gülümsüyordum, ama ön kapının yanında duran dağı gördüğümde donakaldım.

Caleb Kelly, bir elini kot pantolonuna sokmuş, diğer elinde minyatür bir saksı bitkisiyle masama doğru yavaşça yürüdü. Bana ulaşana kadar nefesimi tuttum, dağınık sakalının altında açan çarpık gülümsemesi beni büyüledi.

Hepsi cehenneme gitsin.

Geceleri yaptığımız okuma seansları, bu lanet adamdan kurtulmama hiç yardımcı olmuyordu. Yine de o aradığında her zaman telefonu açıyordum.

Kendimi akıllı bir kadın olarak görmeyi severdim, ama Caleb söz konusu olduğunda, salya akıtan, sırtan bir aptaldım.

"Hey." Dirseklerini masama dayadı ve bana sırtarak baktı. "Son müşterin sana zor anlar yaşatmış gibi görünüyor."

"Halledemeyeceğim bir şey değil." Ayağa kalktım. Bu bizi eşit şartlara getirmedi, ama daha yakınlaştık. "Bayan Taylor ateşli aşk romanlarını çok ciddiye alıyor. Yazarların işler kızılmaya başladığında kapıyı kapattığı kitaplarla zaman kaybetmek istemiyor."

Kaşları kalktı. "Burada öyle kitaplar var mı?"

"Oh evet." Kalçamı klavyenin yanına dayadım ve sırttım. "Sence kütüphane neden bu kadar popüler?"

"Hay aksi..." Parmaklarını saçlarının yan tarafına geçirdi. "Sanırım yanlış bölüme bakıyormuşum."

Gülmekten kendimi alamadım. "*Shadow of the Isle*'ı okuduğuna pişman mısın?"

"Hiç de değil." Parmak eklemleriyle masama vurdu. "Aslında, buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu. İkinci kitaba hazırım."

"

"Var." Eğilip onun için ayırdığım ciltli kitabı aldım. "İşte burada. *Wing of the Sea*."

Getirdiği küçük bitkiyi tezgahın üzerine koydu. "Takas yapalım. Ben kitabı alayım, sen de bunu al."

Bitki, sevimli, yuvarlak, dolgun yaprakları olan, el boyaması gibi görünen çok küçük bir saksıya dikilmiş bir sukulentti. Ama ben... onu neden buraya getirdiğini bilmiyordum.

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu ne için?"

"Masan için," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Kesinlikle açıklamıyordu. "Biraz renk ve canlılık katabilir diye düşündüm. Ve bu küçük adamı gördüğümde aklıma sen geldin."

Parmaklarım saksının üzerinde durdu, tam olarak dokunmadan. Bana birçok kez hediye verilmişti. Benim konumumda, birçok Noel kurabiyesi listesindeydim ve çocuklar bana özel resimler çizmeyi severdi. Ama hiç böyle bir şey almamıştım. Caleb'in görüp "*Bu Alice'e yakışır*" dediği küçük ve sevimli bir şey.

Göğsümde biriken sıcaklık ve hemen ardından gelen dayanılmaz acı ile ne yapacağımı bilemedim.

"Caleb, bunu yapmana gerek yoktu..."

"Biliyorum." Gözleri yumuşadı ve ben de onların içinde boğulmadan önce sulu meyveye bakmak zorunda kaldım. "İstemiştim. Burada çok zaman geçiriyorsun. Güzel bir şeye bakmayı hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Umarım onu hayatta tutabilirim."

O güldü. "Sana verdiğim son bitki hala yeşil mi?"

"Şimdilik iyi. Ama sadece birkaç hafta oldu."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Sana güveniyorum Allie. Yapabilirsin."

"Bunu düşünen tek kişi sen değilsin. Zaman gösterecek." Masamdaki kağıtları karıştırarak kendimi meşgul ettim ve tüm dikkatimi buna verdim.

Kitabı tezgahıtan aldı ve koltuğunun altına sıkıştırdı. "Joy's'a ne zaman geri dönüyorsun?"

"Çarşamba gecesi," dedim ve tarih boyunca yapılmış en düzgün kağıt yığını oluşturdum.

"Hazır olduğuna emin misin?"

Sonunda başımı kaldırdım. "Hazırım, Caleb."

"Güzel." Bir kez başını salladı. "Kendine güven duyduğuna sevindim. Bu iyi."

"Evet," diye fısıldadım, ama kendime güvenmek hissettiğim son şeydi. Kafam karışık, şaşkın, biraz kızgın diyebilirdim. Kendime güvenen değil.

O, içimde kopan fırtınadan habersiz, başını eğdi. "Umarım benimle okumak için vaktin olur. Bu gece uygun mu?"

Gerçekten böyle devam edemezdim. Açıkçası, bu benim için iyi değildi.

Bir gün, Caleb arkadaş olmak isteseydi, belki yapabilirdim, ama şimdi değil. Bu duygulardan kurtulamamıştım ve kurtulamayacaktım da, her köşede ve her gece kulağımda o varken. "Aslında..." Avuç içlerimi uyluklarımın üzerinde ovuşturarak, Bayan Taylor'ın geri gelip başka bir ahır sahnesi hakkında bilgi istemesini diledim. "Bu hafta kitap okuyamayacağım. Yapacak çok işim var."

"

Bu tamamen yalan değildi. Kütüphanede yapmam gereken işler bitmek bilmiyordu ve Lily bağış toplama fikrine hemen atlamıştı, bu yüzden onun için de tamamlamam gereken işler vardı. Ama asıl ihtiyacım olan şey mesafeydi. Mümkün olduğunca fazla mesafe.

Kaşları çatıldı, ama sadece başını salladı. "Tamam. Ben kendi başıma başlayacağım. Bana zamanın olduğunda haber ver."

"Tamam," diye cevapladım. "Söylerim."

O gittikten ve ben tekrar normal nefes alabildikten sonra, küçük saksıyı elime aldım ve parlak renklerle boyanmış desenine gülümsedim. Gerçekten çok tatlı bir hediye idi ve ona bakmaktan hoşlanacağımı zaten biliyordum.

Sonra çömleğin altında duran katlanmış bir kağıt parçası gözüme çarptı. Onu alıp açtığımda ağzım kurudu ve Caleb'in tanıdık el yazısı ortaya çıktı.

Allie,

Umarım bu küçük adamı seversin. Büyükannem haftada bir kez sulanması gerektiğini ve minimum güneş ışığıyla gayet iyi olacağını söylüyor.

Bu, beni eğlendirdiğin için bir teşekkür hediyesi. Sen telefonu açtığından beri akşamlarım çok daha keyifli geçiyor. Benden sıkılmaya başlarsan bunu bir rüşvet olarak kabul et.

Yakında görüşürüz (umarım bu akşam).

Sevgilerimle,

CK

Notu yavaşça yeniden katladım ve avucumda bıraktım. Spiral ciltli bir defterden koparılmış bir kağıt parçası olması gerekirken, daha ağır geliyordu. Kağıt, kaleminin bastırıldığı yerlerde çizgilenmişti, mavi mürekkep her harfin kıvrımlarında birikmişti, sanki en az iki kez üzerinden geçmiş ve bıraktığı kelimelere daha fazla anlam katmış gibi. Caleb okur birisi değildi ve yazıcı olduğunu da sanmıyordum, ama onu zihnimde neredeyse görebiliyordum, mutfak masasında oğlunun defterlerinden birinin üzerine eğilmiş, mürekkeple yazdığı her kelimeyi düşünürken.

En son bu kadar ağır hissettiren bir kağıt tuttuğumda, avukatın kız kardeşimin öldüğünü bildiren mektubuydu.

Şimdi elimde yine aynı derecede beklenmedik bir şey vardı. Beni yıkacak bir haber değildi, ama dikkatli olmazsam, yine de öyle bir sonla karşılaşabilirdim.

Bu adam... gerçekten ne yaptığının farkında değil miydi? Bir insan bu kadar bilgisiz olabilir mi?

Tüm kasaba benim duygularımı biliyor gibi görünürken, Caleb hiçbir şeyden habersizdi, bu yüzden cevabın evet olduğunu söyleyebilirim.

Yine inledim ve notu cebime koydum, o küçük bitkiye her hafta mutlaka su vereceğimi zaten biliyordum.

Her seferinde Caleb Kelly'yi lanetlerken.

Yirmi ikinci bölüm

Caleb

JOY'S'in kapısı Remi ve benim arkamdan kapandı ve geç bahar gecesinin serin havası dışarıya kaçtı. İçeride, cuma günü için beklediğim kadar kalabalıktı. Birkaç adam barda oturmuş, jukebox arka köşede yarım düzine çiftlik işçisinin bilardo sopalarına eğildiği bilardo toplarının sesinin altında düşük bir uğultu çıkarıyordu.

Alice'i görmek zor olmadı. Çiftlik işçilerinin masasındaydı, tepsiyi kalçasına dayamış, sol bileğindeki alçı hareketlerini yavaşlatıyordu ama emin adımlarını engellemiyordu. Yeni bir tur bira koydu, gülümsemesi bilardo masasının parlak ışığında parladı. Adamlardan biri diğerlerini güldüren bir şey söyledi, o da kibarca başını eğdi ve geri çekildi, gevşek bir saç telini kulağının arkasına koydu.

Remi çenesini her zamanki masamıza doğru salladı. Gözlerimi Alice'den ayırarak onu takip ettim ve koltuğuma oturdum. Uzun ve garip bir hafta olmuştu. Oğlum olmadan sessiz geçen ve Alice ile yaptığım telefon görüşmelerine beklediğimden daha çabuk alışmıştım. Okumaya vaktim olduğu için değil tabii.

Remi başını salladı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim. Yanlış gidebilecek her şey aynı anda oluyor gibi görünüyor. Su borusu patladı, çit devrildi ve dün gece bir düve doğumda sorun yaşadı. Veterineri çağırmak zorunda kaldık ve"

derin bir nefes aldım—" tabii ki, yağmur yağdığında, sel olur."

"Çok fazla." Kız kardeşim ararsa diye telefonunu masanın üzerine koydu. Bana bunu açıklamasına gerek yoktu. O zaten böyleydi. İyi bir eş ve baba. Tam da onun için istediğim gibi. "Birkaç kadehten fazla içmek istersen, bu gece ben sürerim. Geceyi bizim evde geçirebilirsin."

Remi de iyi bir arkadaşı.

Ona sıırttım. "Geçen sefer senin evinde kaldığımda aldığım uyandırma telefonunu hatırlıyor musun?"

O inledi. "Evet. Hala bunun için üzgünüm. Silas'ın sana ulaşmak için kapıyı nasıl aştığını bilmiyorum. O bir tilki kadar kurnazdır."

Katılıyorum diye gülerek cevap verdim. Nadiren içki içtiğim bir gecenin ardından alt kattaki yatak odasında uzanmıştım ve bir de baktım ki yeğenim küçük parmaklarıyla göz kapaklarımı açmaya çalışıyor. Dikkatimi çektikten sonra, sesinin çıktığı kadar yüksek sesle anlamsız sözler söyleyerek beni eğlendirmeye karar vermişti.

Beklediğim bir uyanış değildi, ama bana ulaşmak için beşiğinden çıkıp merdivenlerin üstündeki kapıyı aşmışken ona kızmak imkansızdı. Üstelik çok da sevimliydi.

"Özür dilemene gerek yok. Ben Hannah ile birlikte büyüdüm. Sence gözlerim ilk kez mi açıldı?"

Remi'nin gülümsemesi genişledi. "Kesinlikle ilk kez olmadığına eminim."

"Hayır. İkinci kez bile değil." Omuzlarımı silktim. "Gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz. Belki de teklifini kabul ederim."

Alice masaya geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Dikkatimi vermemiştim ve onun sessiz selamına dönerek onu yakından inceledim.

Saçlarının ön kısmını yüzünden geriye doğru tutturmuştu ve geri kalanı omuzlarına dalgalı bir şekilde dökülüyordu. Böyle çok güzel görünüyordu. Artık saçlarının arkasına saklanmadığına sevindim.

Ama giydiği kıyafet neydi öyle?

Erik rengi tişörtünün ince askıları ve derin yakası, küçük ve dik göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarmıştı. Tişört, sanki onun için özel olarak yapılmış gibi bacaklarına tam oturan koyu renkli kot pantolonun içine sokulmuştu. Onu hiç bu kadar çıplak görmemişim.

Güzel bir ten.

Güzel, pürüzsüz, kadifemsi bir ten.

Ah, lanet olsun.

Hannah burada olsaydı, bana seri katil gibi konuştuğumu söylerdi. Bu kadını görmek beni o kadar şaşırtmıştı ki. Hep bu kadar güzel miydi? Öyle olmalıydı. Bu kadar uzun süre nasıl fark etmediğimi anlayamıyordum.

Alice'in gülümsemesi hızlı ve kibardı, son zamanlarda bana gösterdiği sıcaklığın izi yoktu.

"İyi akşamlar, çocuklar. Ne alırsınız?" Sesi sabit ve profesyoneldi ama mesafeli. Onu duyduğunuzda, saatlerce telefonda konuştuğumuzu bilemezsiniz.

Ağzımı açıp sıradan bir şey söylemek, belki nasıl olduğunu sormak istedim, ama iş için burada olduğu belliydi. Yine de, bileğindeki alçıyı gözümle taradım, onu engelliyor mu diye merak ettim. Acı çekiyor mu diye. Bütün olanlardan sonra burada çalışması doğru mu diye. Ama sormadım. Bu hafta bir kez zaten endişelerimi bir kenara itmişti.

Remi ona gülümsedi. "Bir bira alayım. Soğuk ve çabuk bir şey olsun."

Alice'e baktım, bir işaret arıyordum... şey, ne olduğunu bilmiyordum.

Bir şey. Bulamadım. "Ben de aynısından alayım."

Not defterine yazmak zorunda olmadığına emin olmama rağmen, her zamanki gibi dikkatlice not aldı. Bu, müşterilerine bakmak zorunda kalmaması için bir bahane oldu.

Bana.

Bir anlık hayal kırıklığı hissettim. Kolay kurulan bağ nereye gitmişti? Arkadaş olmaya doğru ilerlediğimizi sanmıştım. Bu sadece bir hayal olmalıydı. Sonuçta, o *beni unutmuştu*. Belki de bu, tanımın en uç noktasına kadar uzanıyordu, yani benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, sadece siparişimi alıp uzaklaşmak *dışında*.

"Her şey yolunda mı?" Sonunda kendimi tutamayıp sordum.

Bir an durakladı, sonra küçük, kibar bir baş sallama yaptı. "İyiyim, teşekkürler. Yoğun bir gün ve oyuncu kadrosu işleri yavaşlatıyor."

Ona baskı yapmak, başka neler olduğunu öğrenmek istedim, ama o çoktan bara doğru geri adım atıyordu.

"Bu kadar çabuk iŖe dönmesine ŖaŖırdım," dedi Remi, baŖ baŖa kaldığımızda. "Joy iŖleri sıkı tutuyor galiba."

"Hayır, Alice geri dönmek istedi. Joy ona daha fazla izin almasını söyledi ama o dinlemedi."

Remi durakladı ve gözleri benimkilere takıldı. "Huh. Annenin Alice ile arkadaŖ olduğunu biliyorum. Senin de arkadaŖ olduğunu bilmiyordum."

"Birkaç kez konuŖtuk," diye geiŖtirdim.

Son bir ayda olanları nasıl aıklayabilirdim? Aslında pek bir Ŗey yoktu. Çoğunlukla Alice'in mahremiyetini korumak için, biraz da geri kalanı beni aptal gibi göstereceği için. Remi benim kayınbiraderim ve en yakın arkadaŖım olabilirdi, ama benim yaptığım tüm hataları bilmesine gerek yoktu.

"yle mi? Çok konuŖkan mıdır?" diye sordu Remi. "Onu hiç konuŖkan görmedim."

"KonuŖkan, onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil," diye homurdandım ve peetemi alıp parmaklarımla çevirdim. "Sanırım kimse beni de öyle tanımlamaz."

"ok doğru, dostum." ne doğru eğildi. "Ama soruma cevap vermedin."

BaŖımı eğdim. "ok konuŖkan mı?"

Remi baŖını salladı ve ben cevabımı dŖndm. "Alice... ilginç biridir. Onun hakkında bildiklerim, yüzeysel bilgiden ibaret."

"Hmmm." enesinin altını kaŖıdı. "Eğer annen istediğini yaparsa, Alice her hafta akŖam yemeğine gelecek. Belki de yüzeyi aŖıp daha derine inme Ŗansın olur."

"Belki." Eğer izin verirse. Geçen hafta olanlara bakılırsa, emin değildim.

Alice birkaç dakika sonra ieceklerimizi getirip her zamanki özenli verimliliğiyle masaya koydu. "AkŖam yemeğinde ne istiyorsunuz?"

Remi menüyü amadı bile. "Ben biliyorum. Patates kızartması ve ekstra turŖu ile cheeseburger."

"TurŖu asla fazla olmaz, değil mi?" diye alay etti. O da ona sırtıttı. "Haklısın."

Alice bana döndü. "Ya sen, Caleb? Ne istersin?" "Biftekli sandviç nasıl?"

Kalemi not defterinin üzerinde duruyordu. "Benim fikrimi mi soruyorsun?"

Çenemi indirdim, kaşlarım çatıldı. "Eğer vermek istersen."

Kalemini ağzına götürdü ve ucunu ısırdı. "Yanında soğan halkaları da alırsan, çok memnun kalırsın bence."

Kafasında neler döndüğünü anlamaya çalışırken cevap vermek için biraz zaman harcadım. Bana sadece nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sana güveniyorum Allie. Neyi sevdiğimi biliyorsun."

"Anladım," dedi hızlıca, notunu aldıktan sonra tekrar yola çıktı. Eskisi gibi oyalanmadı, alay etmedi, haftamı nasıl geçirdiğimi sormadı. Sadece... gitti.

Remi bana uzun ve keskin bir bakış attı. "O da neydi?"

Birayı ağzıma götürürken durakladım. "Ne?"

Gözleri kısıldı. "Yanılıyor olabilirim, ama sanki Alice'le flört etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu." Bir nefes verdi. "Senin bir kadınla flört ettiğini hiç görmedim, ama eminim ki öyle bir şeydi."

Kıkırdamam kahkaha değil, boğulmaya daha yakındı. "Sadece arkadaşça davranıyordum."

Onun kahkahasını başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. "Ne zamandan beri dostça davranıyorsun?"

"Bunu yapabilirim." Sandalyeye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Senin yanında bir daha yapmamaya dikkat edeceğim. Hannah, *seninle* flört ettiğimi düşünürse kıskanmasın."

Gözlerini devirdi ve sırtıttı. "Sözünü saptırdığını anladım." Sonra biraz ciddileşti ve dirseklerini masaya dayadı. "Sizi rahat bırakacağım dostum. Sadece şunu söyleyeyim, paylaşmak isterseniz, sizi dinlemeye hazırım ve size zorluk çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Bana zorluk çıkarmayacağını biliyordum. Sorun şu ki, neyi paylaşacağımı bilmiyordum. Aklımda çok şey vardı, ama hiçbirisi dışarı çıkacak kadar net değildi.

"Ben iyiyim," dedim ve bu çoğunlukla doğrudu. "Teklifin için teşekkürler."

Alice bütün gece aynı rutini sürdürdü. Yemeğimizi bırakmak, içeceklerimizi doldurmak ve tabakları toplamak için masamıza gidip geldi, her seferinde işini yapmaya yetecek kadar kalıp sonra ortadan kayboldu. Geri kalan zamanlarda, diğer masalarda gülümsediğini, şakayı dinlemek için eğildiğini, daha önce hiç konuşmadığını gördüğüm insanlarla güldüğünü gördüm.

bir şaka dinlemek için eğildiğini, daha önce hiç konuşurken görmediğim insanlarla güldüğünü gördüm.

Sandviçimi yiyip durdum, yemekten çok onu takip etmekle ilgileniyordum, bu benim için bir ilkti. İştahımı hiçbir şey engelleyemezdi, özellikle de Joy'un yemekleri söz konusu olduğunda. Ama o başka biriyle güldüğünde, içimde yeni, tanıdık olmayan bir huzursuzluk hissediyordum. Başka hiçbir şeye yer yoktu. Bunu anlamıyordum, sadece o etrafta olduğunda bunun giderek daha sık olduğunu fark ediyordum.

Olay, o bizim birer bira daha siparişimizi aldıktan hemen sonra meydana geldi.

Jukebox'tan bir şarkı çalmaya başladı. Eski ve hareketli bir şarkıydı. Masada ayağımı ritimle vurmaya başladım ve birkaç müşteri de şarkıya eşlik ederek mırıldanmaya ya da sessizce şarkı söylemeye başladı.

Alice bara ulaştığında, çoğu gece en sevdiği tabureye oturan eski müşterilerden biri olan Bryan, ayağa kalkıp tepsisini kaparak barın üstüne koydu. Sonra elini uzattı. Bir an sonra Alice elini onun eline koydu ve Bryan onu göğsüne çekti.

Uyanık bir şekilde kaslarım gerildi.

Bryan onu itip baş döndürücü bir şekilde döndürdüğünde Alice başını geriye attı ve güldü. Müzik kutusundaki bir balerin gibi dönerken saçları omuzlarından kayarak sırtına döküldü. Tam dönmeyi hiç bırakmayacak diye düşünürken, Bryan onu kollarına aldı ve zıplayarak iki adım attı. Alice'in yanakları pembe, gözleri parlıyordu ve ağzında şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümseme vardı.

Boom.

Hâlâ sandalyemdeydim, ama düştüğümü fark etmeden yere çarpmıştım. Çok şey kaçırdığımı biliyordum, ama onu böyle güldüren kişinin ben olmak istediğimi, gözlerinin parlamasına ve yanaklarının pembeleşmesine neden olmak istediğimi aniden, iliklerime kadar hissetmiştim.

Donakalmış bir şekilde oturmuş, Bryan'ın elinde dönen onu izliyordum, her dönüş göğsümde bir şeyleri çözüyordu. Kıskaç değildim, büyükbabam yaşında olan Bryan'ı kıskanmıyordum. Ama kendimi çok aptal hissediyordum. Akıllı olsaydım, onu döndüren ben olabilirdim.

Şimdi? Onu hiç bu kadar mutlu ve canlı görmemiştim, ama onu böyle yapan ben değildim.

Şarkı bitti ve Bryan ona şakacı bir selam verdi. Kız, gökyüzündeki en parlak yıldız gibi hala ıslıl ıslıl gülümseyerek alkışladı, sonra hiçbir şey olmamış gibi barın arkasına geri döndü.

Ama bir şeyler
değişmişti. En
azından benim için.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Caleb

Ertesi sabah, cesaret edebildiğim kadar erken saatte ailemin evine gittim, ama içeri girmedim. Kardeşlerim ve ben, anne babamızın boş yuva sendromunu yaşarken hayatın tadını çıkardıklarını zor yoldan öğrenmiştik. Yaşları, birbirlerine olan tutkularını azaltmamıştı ve anne babamın deli gibi aşık olmalarından ne kadar mutlu olsam da, buna tanık olmak istemiyordum. Bir kez, on ömür boyu yetecek kadar fazlaydı, lanet olsun.

Babam bir dakika içinde kapıyı açtı. Zamanlamam doğrudu. Beni mutfığa götürdü, annem kahvesini yudumlarken gazete okuyordu. Çenesini kaldırdı, ben de eğilip yanağına öptüm.

"Bu bir sürpriz," dedi.

"Evet." Küçük bir çocukken oturduğum aynı sandalyeye oturdum. "Dün gece pek uyuyamadım."

Babam annemin yanına oturdu, kolunu annemin sandalyesinin arkasına uzattı ve parmaklarını annemin kalın örgüsüne doladı. "Aklında bir şey mi var, evlat?"

Annemin her şeyi onunla paylaştığına dair hiçbir şüphem yoktu, bu yüzden Alice'in durumunu bildiğinden şüphe yoktu. Yani doğrudan konuya girebilirdim.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirerek, basitçe "Alice" dedim.

Annem başını salladı. "Bu konuşmanın er ya da geç yapılacağını tahmin etmiştim."

Babam ona dönerek gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Oğlumuzu kafasını kışından çıkarmak için ne yapması gerektiğini açıklayacak mısın?"

Parmak uçlarıyla onun sakalını okşadı. "Tabii ki." Sonra bana keskin bir bakış attı. "Yani, bu yüzden buradaysan."

"Bu yüzden buradayım. Kendimi hazırladım, lütfen çekinmeden konuş."

Bu, babamı güldürdü. "Bence o nasıl yapılacağını bilmiyor, Cay."

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Evet. Haklısın. Hazırım."

Ellerini çenesinin altında birleştirdi, buz gibi mavi bakışları üzerimde dolaştı. "Alice'i geri çevirmen için tüm gerekçeni sorguladığımı söylemiştim ve bu görüşümün arkasındayım. Mutlu olmak için bir ilişkiye ihtiyacın olmadığını söylüyorsun ve bu doğru olsa da, seni tanıyorum Cay. Yalnız kalmayı sevmezsin. Ailen ve arkadaşların senin yaşam kaynağın. Jesse evde olmadığına, sen de evde olmamak için her türlü bahaneyi bulursun. Ya buradasın, ya kardeşlerinle ya da Joy'un evindesin. Sen yalnızlık seven biri değilsin. Bir grubun içinde olmak sana iyi geliyor. Ve hayatını paylaşacak bir partnerin olsaydı daha mutlu olacağına kesinlikle inanıyorum."

Onun söylediklerini dinliyordum, ama o henüz bitirmemişti. "Uzun zamandır tek başına babalık yapıyorsun. Neden ortalığı karıştırmak istemediğini anlayabiliyorum. Ama ya sana eksikliğini bile bilmediğin bir denge getirecek birini hayatına katarsan? Neden kendini bundan mahrum bırakasın? Daha fazlasına sahip olabilecekken neden elindekilerle yetinesin?"

"Çok şeyim var," diye zayıf bir şekilde tartıştım.

"Evet, var ve hayatının geri kalanını da aynı şekilde yaşamaya devam edebilirsin." Gözleri kısıldı. "Ama önümüzdeki birkaç yıl içinde, herkesin ilerlediğini görürken sen hala aynı yerde sayacaksın. Farkına bile varmadan Jesse üniversiteye gidecek, kardeşlerin küçük çocuklarla meşgul olacak ve sen... sen ise, istediğinden ve ne yapacağını bilmediğinden daha fazla boş zamanın olacak. Belki o zaman bir partner için hazır olacaksın... ama çok geç olabilir. Doğru kişi çoktan yoluna devam etmiş olabilir."

Seni unuttum.

Midem burkulerken ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. "Ya çoktan gitmişse?"

Annemin sadece onun yapabileceği şekilde bana bakarken omurgası düzeldi. "O zaman umarım değerli bir ders almışsındır."

İkinci kez, kığım yere çarpmış ve nefesim kesilmiş gibi hissettim. Alice'in benim gelmemi umursamayacağına dair her türlü ihtimal vardı. Bana bunu söylemişti ve dün gece, *beni* ne kadar unuttuğunu kendi gözlerimle gördüm.

"Onu nasıl kaçırdım?" diye sordum, ikisinden çok kendime.

Babam yine de cevap verdi. "En iyi özelliklerinden biri odaklanma yeteneğin. Aynı zamanda en kötü özelliklerinden biri de bu. İnatçı olacak kadar tek bir şeye odaklanıyorsun."

"Bunu inkar edemem."

Annem elini benimkinin üzerine koydu. "Alice saldırıya uğradığından beri her gün onunla konuşuyorum. Çok şey yaşadı, muhtemelen senin bildiğinden daha fazlasını. Çok iyi gidiyor ama seninle bir şeye başlamaya hazır mı, bilmiyorum."

Kafamı salladım. "Zamanlamam daha kötü olamazdı."

Parmakları benimkini sıktı. "Tavsiye istemeye geldin, işte benim tavsiyem: açık ol. Onunla bir ilişki kurmak istiyorsan, bu konuyu dolandırma. O bir kez kendini ortaya koydu. Şimdi sıra sende. Ona bilgi ve güç ver ve ne yapmak istediğine karar vermesine izin ver."

Ne kadar farkında olmasam da, korkak değildim. Artık ne istediğimi bildiğim için, bunu söylemekte hiçbir sorunum yoktu. Ama yanlış bir şey yapıp Alice'i daha fazla incitmek istemiyordum.

Annemle babama baktım. "Dediğin gibi, çok şey yaşadı. Benim de buna katkıda bulunmam doğru mu?"

"Bence o bunu iyi bir şey olarak görecektir," dedi annem. "Saçını kestirip sakalını düzeltmen dışında, sen oldukça çekici birisin, Caleb Kelly."

Kıkırdadım. "Bunu söylemek senin annen olarak senin görevin değil mi?"

Omzunu kaldırdı. "Seni bugünkü haline getirmek benim görevimdi. Şimdi yarattığım şeyden gurur duyuyorum."

Babam onun örgüsünü çekti. "Çılgın bir bilim insanıyla evlendim."

“Sadece bir anne.” Ona yaslandı. “Babanın beni üniversitede terk ettiğini biliyorsun.”

O hatayı yapalı on yıllar olmuştu, ama gözleri panikle parladı ve onu kendine daha da sıkı sarıldı.

“Ve yaptığım hatanın ne kadar büyük olduğunu çabucak anladım,” dedi kararlı bir sesle.

O, onun yanağını okşadı. “Belki de Kelly erkekleri akıllanmadan önce aptal olmak zorundadırlar. Neyse ki hepimiz için, o zamandan beri sen mükemmel oldun.” Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Eski hikayeleri gündeme getirme amacım, baban neyi feda ettiğini anladığında, beni geri kazanmak için çok çalıştıdır. Bana ona güvenebileceğimi ve benim için sadık olacağını gösterdi. İhtiyacım olan şey buydu.”

Bana ne demek istediğini anladım. “Alice için o güvenilir kişi olmalıyım.”

“Her zaman,” diye onayladı babam. “Senin fırtınaları atlattığını gördüm. İyi bir adam olduğunu biliyorum. Alice gibi bir kadının ihtiyacı olan türden bir eş olmak için gereken özelliklere sahipsin. Ona bunu göster.”

“Ama zorlama,” diye ekledi annem. “Ona baskı yapma.”

“Asla yapmam,” diye sertçe cevap verdim.

Elimi okşadı. “Yapmayacağını biliyorum, canım. Ama ona öncülük etmesine izin vermeni hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Öyle yapacağım,” dedim kararlı bir şekilde. “Ne kadar sürerse sürsün, onun yanında olacağım.”

Babamın ağzı hafifçe gülümsedi. “Bu konuda içimde iyi bir his var.”

O kadar iyimser değildim, ama kararlıydım. Ve şüpheyi düşüğümde, dün gece Alice'in herkese ışığını tutarken bana tutmadığını hatırlardım. O ışığı istiyordum ve lanet olsun, annemin babama yaptığı gibi onun da bana yaslanmasını istiyordum. Bunu nasıl görmemiştim? Neden kendim için tüm bu iyiliği hiç istememiştim?

Belki de başından beri beklediğim kişi Alice'ti.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Bu sefer, o hızı belirleyecekti ve ben her adımına ayak uyduracaktım.

Yol ne kadar uzun olursa olsun, yürüyecektim.

Yirmi dördüncü bölüm

Alice

BAYRAK PARMAĞIM O KADAR siyahlaşmıştı ki, tüm bahçemi söküp yerine çakıl taşları döşemeye hazırdım. Her yerde parlak, güzel çiçekler yetişmesini istiyordum. Bunun yerine, karahindiba ve yonca vardı. Bir kez çiçek açıp bir daha hiç açmayan çok yıllık bitkilere harcadığım yüzlerce doları saymıyorum bile.

Dizlerimin üstüne çökmüş, terden damlayan alnımı silerek iç geçirdim. Bu umutsuz bir durumdu. Muhtemelen o gün ön bahçemi bırakıp enerjimin geri kalanını başka bir şeye harcamam daha iyi olurdu.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, sessiz sokağımda bir kamyonetin belirgin gürültüsü duyuldu. Kamyonet yavaşladığında, dönüp baktım ve büyük beyaz aracı görünce şaşırdım, sonra bir an panikledim.

Caleb kamyonetini benim kaldırımına park ediyordu ve ben terden sıırılsıklam olmuşum. Üstümde tek bir damla makyaj bile yoktu ve saçlarımı dağınık bir topuz haline getirmiştım. Üstelik sadece kesilmiş kot şort, yıpranmış bir üniversite tişörtü giyiyordum ve sütyenim yoktu. Ve neredeyse alnıma kir bulaştırdığımdan emindim.

Kamyonetinden indi, etrafında bir tur attı, sonra yerde duran bana sıırttı. Kalbim acı bir şekilde burkuldu, kafesinin parmaklıklarını salladı ve uzuvlarımla işbirliği yapıp ayağa kalkmasını sağlayamadım.

"Selam, Allie," diye seslendi, benim yolumdan aşağı doğru ilerlerken.
"Bahçe işleri mi yapıyorsun?"

"Selam." Ona küreğimi salladım. "Evet, deniyorum ama sanırım başaramıyorum."

Bana ulaştığında, elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim, sonra hızla elimi geri çektim ve birkaç adım geri çekildim.

Caleb bunların hiçbirini kaçırmadı. Ağzı ince, sert bir çizgiye dönüştü.

"Nasılsın?" diye sordu. "Joy'un evine dönmek nasıldı?"

Ellerimi arka ceplerime sokmaya çalıştım, ama alçıya alınmış olanı sıkıştı, bu yüzden ellerimi yanlara bıraktım.

"Aslında çok iyiyim. Rutinime geri dönmek bana iyi geldi. Neredeyse normal hissediyorum. Annen bana çok destek oldu. Yani, bu..." Elena için gerçekten kelimeler yetersiz kalıyordu. O benim için ekstra bir omurga ve rehber gibiydi, bana yol gösteriyordu. Çocukluğumda sık sık yaşadığım kabuslar ve panik atakların tekrar gelmesini bekledim, ama gelmediler. O zamanlar Elena yanımda olsaydı, çok daha iyi durumda olurum diye hissediyordum. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Onun gibi biri yok."

Birkaç kez başını salladı ve o anda saçını kestirdiğini fark ettim. Uzun saçları düzgünce kesilmişti, yakasına kadar uzanıyordu ama ön tarafta hala kulaklarının arkasına düzgünce sokulacak kadar uzundu. Sakalı da düzeltilmişti. Konuştuğunda dudaklarını, gülümsediğinde düzgün, beyaz dişlerini görebiliyordum.

Onu incelediğimi fark etti ve büyük eli ile başının arkasını okşadı.

"Bu sabah berbere uğradım. Uzun zamandır gitmem gerekiyordu."

"Harika görünüyor, Caleb. Uzun saçlarını da seviyordum, ama böyle... gülümsemeni görebiliyorum."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Kesinlikle düzenli kesmeye devam edeceğim."

"Tamam." Şu anda ne oluyordu? "Başka bir şey mi istiyordun başka bir şey mi istiyordun?"

Kamyonetine doğru baktı, sonra tekrar bana döndü, sanki kendi kendine tartışıyormuş gibi. Sonunda arka cebine uzandı ve kahverengi kağıda özenle sarılmış, ince bir ip ile bağlanmış düz bir şey çıkardı.

"Bu senin için. Çiftliğin tatil köyündeki mağazada buldum ve aklıma sen geldin." Avucunu açarak uzattı.

Almadan önce tereddüt ettim. Bu adamdan başka bir hediye almam gerekmiyordu. İşyerimdeki masamdaki küçük saksıya her baktığımda onu hatırlamak yeterince kötüydü. Ama merakımı yenemedim. İpi çözüp kağıdı açtığımda, kağıt hışırdadı ve üstünde pembe püskül bulunan şeffaf akrilikten yapılmış ince bir kitap ayracı ortaya çıktı. İçine, mor, beyaz ve sarı renkli minik kır çiçekleri, zaman içinde donmuş minyatür bir buket gibi yerleştirilmişti.

"Yerel bir zanaatkar tarafından yapılmış," dedi sessizce. "Çiçekler bu mevsimde sırt yolunda yetişir."

Soğuk akrilik üzerinde parmağımı gezdirdim, küçük yapraklar hareketsiz olmalarına rağmen hala canlıydılar. "Bu... Yani, ben bile..." Başımı salladım. "Neden?"

Cevap verememekten eminmiş gibi çenesini oynattı. "Sana çiçekler vermek istedim."

"Caleb..."

Ellerini kaldırdı. "Bu bir buket değil. Henüz değil. Ama onu gördüm ve okurken bakmaktan hoşlanacağını düşündüm."

Kafam daha da karıştı. Evimin önünde durmuş, beni kontrol ediyor, daha önce hiç solmayacak çiçekler vereceğime dair verdiğim sözü yerine getirmek için bir çözüm arıyordu. Sadece bu da değil, bana sadece şefkatli olarak yorumlayabileceğim bir şekilde bakıyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım ve onu verandaya kadar takip ettim, umarım her şeyi açıklığa kavuşturur da sürekli kafam karışık halde kalmam.

Yan yana merdivenlere oturduk, altımızdaki ahşap gıcırdıyordu. Caleb sırtını destek direğine dayadı ve vücudunu bana doğru çevirdi. Uzun bacakları merdivenlere uzanmış, ağır botları en alt basamakta duruyordu.

Beklediğim son şeyi söyleyerek konuşmaya başladı. "Telefon görüşmelerimizi gerçekten özledim. Sensiz okumak aynı şey değil."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, ama sorun değildi, çünkü o benim konuşmamı beklemedi. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri üzerimdeydi.

“Önümdeki dünyayı görememe ve bazen önemli şeyleri gözden kaçırma sorunun var. Güzel, harika şeyler. Senin gibi. Hayatımın dokusunun o kadar ayrılmaz bir parçası oldun ki, kendini açığa çıkardığında, senin ipliklerinin en parlak ve en canlı iplikler olduğunu fark ettim.” Derin bir nefes verdi. “Ben her şeyi mahvettikten sonra senin yokluğun, neyi kaçırdığımı fark etmemi sağladı.”

Ağzım kurumuştı. Burnum seğirdi. Ve tek bir kelime bile söyleyemedim. Yarı yarıya rüya gördüğüme emindim, ama rüyalarım da bile Caleb hiç böyle bir şey söylememişti. Yine de emin olmak için kendimi çimdikledim. Bir kız fazla dikkatli olamazdı.

Tabii ki o da bunu gördü ve gülümsemesi o kadar sevimliydi ki, ağlamak istemeseydim gülerdim.

Aramızdaki dar boşluğu aşarak, sert parmak uçlarıyla elimin üstünü okşadı. "Benden vazgeçtiğini söyledin, ama umarım içinde bir parçan hala bana bağlıdır. Belki bana kendimi kanıtlama şansı verir ve o küçük tohumun tekrar çiçek açmasına izin verirsin." Kalın parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak, çok nazıkçe sıktı. "Zamanlamam daha kötü olamazdı, ama bilmeni isterim ki sabrım mantığımdan daha fazla. Ne kadar süre gerekiyorsa bekleyeceğim."

Dudaklarımı yaladım, tutarlı bir cevap bulmaya çalışıyordum. Birkaç hafta önce, burada böyle oturmak benim için her şey demek olurdu. Şimdi ise bunun gerçek olduğuna nasıl inanacağımı bilmiyordum.

"Benden ne istiyorsun, Caleb?" diye sordum.

"Telefon görüşmelerimizi geri istiyorum." Elimi çevirip kendi elinin üzerine koydu ve parmaklarıyla avucumdaki çizgileri izledi. "Günün nasıl geçtiğini dinlemek ve sana benim günümünden bahsetmek istiyorum. Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Dans etmeyi sever misin bilmiyorum, ama seviyorsan, seni dans pistinde döndürmek isterim."

Tek söyleyebildiğim şey şuydu: "Hiç dans etmedim."

Başparmağı avucumda sabit kalmış, ağzında hafif bir gülümseme belirmişti. "O zaman sana öğretirim. Uzman değilim, ama birlikte eğlenebiliriz. *Eminim* eğlenebiliriz."

Hızla başımı salladım, kafamdaki bulanıklığı gidermeye çalışarak. "Bunun nereden çıktığını anlamıyorum. Bu bir tür yanlış yönlendirilmiş

suçluluk duygusu mu? Bana olanlar yüzünden mi?" Sesim istediğimden daha keskin çıktı, ama durduramadım. "Bana acıyarak çıkmak zorunda değilsin, ya da her neyse bu. Saldırı senin suçun değildi. Bunu bilmelisin."

Kaşları çatıldı ve gözlerindeki acı anında, savunmasız bir şekilde ortaya çıktı. "Hayır. Tanrım, Allie, hayır." Yakınlaştı, sesi alçak ama şiddetliydi. "Bu onunla ilgili değil. Hiç de bile. Bu, sonunda kafamı kıcımdan çıkarıp, bir barın tuvaletinde bana hayatımın en güzel öpücüğünü veren güzel kadını görmemle ilgili."

Yanaklarım yandı ve kalbim çılgınca, haince bir vuruş yaptı. "En iyi öpücük mü?"

"Kesinlikle en iyisi, hiç şüphesiz," diye onayladı. "Bence birbirimizin hayatına çok şey katabiliriz. Sadece öpüşmekle değil. Gerçi ben daha fazlasına da varım."

İçimden fıskıran kahkaha neredeyse histerik bir hal almıştı. Bu kadarı fazla gelmişti. "Daha iyi bir cevap veremediğim için üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Özür dilenecek bir şey yok." Parmaklarını tekrar benim parmaklarımın etrafına doladı ve elim onun elinde kayboldu. Bu yepyeni bir duyguydu ve hemen en sevdiğim duygulardan biri haline geldi. Onu kucaklamanın daha da iyi olacağını düşündüm. "Bugün ya da yakın zamanda bana herhangi bir cevap vermeni beklemiyorum."

"Bu iyi, çünkü çok kafam karışık."

Gülümsemesi sıcaktı, daha da fazla şefkatle doluydu. "Bu benim hatam ve çok üzgünüm. Bundan sonra, olabildiğince açık ve dürüst olmaya niyetliyim. Tabii, sen de istersen."

"Dürüstlük mü? Tabii ki istiyorum."

"Benim açımdan demek istedim. İşte buradayım, evine gelmişim, ama beni görmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum." Gözleri benimkiler arasında dolaşarak bir şey arıyordu. "Seni asla seçim şansın yokmuş gibi hissedeceğin bir duruma sokmak istemem."

İşte bu yüzden ona karşı her zaman zaafım olacaktı. Her şeye rağmen, o gerçekten iyi, sağlam bir adamdı. Ama ben hala sarsılmıştım ve o haklıydı, zamanlama tamamen yanlıştı. Ne kadar istesem de, bu kadar yoğun bir şeye başını alıp dalmak muhtemelen kötü bir fikirdi.

"Ben sadece..." Boğazım düğümlendi ve adımlarımın yanındaki yarı ölü petunyalar tarafına bakarak gözlerimi kaçırdım. "Söylediğin her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tabii ki." Hiç tereddüt etmedi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmedi. Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi, sadece hafifçe başını salladı. "Seni bahçe işleriyle baş başa bırakayım."

Ayağa kalktı, gölgesi bir anlığına üzerime düştü, sonra merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ben orada oturdum, kitap ayracı yanımda, onun yürüyüş yolunu geçmesini izledim. Yürüyüşü yavaştı. Sanki geri dönmesi için yalvaracağımı umuyormuş gibi değil, ama belki de beni terk etmek için acelesi yoktu.

Kamyonetin kapısını açmış, bir ayağı zaten içindeydi ki, düşünmeden önce sözler ağzımdan döküldü. "Caleb... bekle."

Döndü, elini kapı çerçevesine dayadı, kaşlarını kaldırdı.

Kalbim çarparken ayağa kalktım ve kısa mesafeyi geçerek ona doğru yürüdüm. "İstediğim bir şey var... Aslında, *ihtiyaç* demek daha doğru olur. Bana bir şey verir misin?"

"İstediğin veya ihtiyacın olan her şey senin," diye söz verdi.

Titrek bir nefes aldım. "Bana sarılır mısın?"

Bir an için, yüzündeki ifade o kadar yumuşadı ki, tüm vücudum ağrımaya başladı. Sonra kamyonetten indi ve o kocaman kollarıyla beni sardı, kendine doğru çekti.

Tanrı yardımcım olsun, göğsüm onun göğsüne değdiği anda eridim. Uzun boylu ve güçlüydü, ama beni tutuşunda sertlik yoktu, sadece sağlam bir sıcaklık ve kulağımın altında yavaş, düzenli bir kalp atışı vardı. Sakalı başımın üstüne değiyordu, eli genişçe açılmış ve sırtımı koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Hayal ettiğim her şeydi... ve çok daha fazlası, çünkü artık nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

"Çok iyi," diye cevapladım, yüzümü onun yıpranmış flanel gömleğine sürtme isteğine zar zor direnerek.

"Evet," diye homurdandı. "Öyle."

Yeni bir susturucuya ihtiyacı olan bir arabanın sesi beni gerçek dünyaya geri getirmesaydı, orada sonsuza kadar kalabilirdim. Bir iç çekerek bir adım geri attım. Caleb bana baktı, başparmağıyla yanağımdaki bir saç telini okşadı.

"Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim."

"Ne istersen, Allie," diye mırıldandı. "İstedğin kadar zaman al. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yirmi beşinci bölüm

Alice

İHTİYACIM OLAN ZAMAN yaklaşık yirmi dokuz saat otuz yedi dakika oldu. Caleb'in söylediklerini, nasıl söylediğini ve o kucaklaşmayı düşünmekten başka bir şey yapmadım. Ah, o kucaklaşma.

O gittikten sonra hayali kolları saatlerce beni sarmaya devam etti. Onun kollarında geçirdiğim bir dakikadan az sürede o kadar güçlenmişim ki, bahçemi baştan aşağı düzenledim ve tüm bu süre boyunca Caleb'e bir şans vermek nasıl olurdu diye düşündüm.

Eminim o kucaklamalardan çok daha fazlasını alacağım. Ve daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

Gerçekten daha fazlasını istiyordum, özellikle onunla. Başka kimseyle bunu hiç istememiştim.

O gece saat dokuza kadar dayanmayı başardım. Her zamanki telefon görüşmemizin saatiydi. Numarasını çevirirken ellerim sadece hafifçe titriyordu.

Dördüncü aramada cevap verdiğinde neredeyse cesaretimi kaybetmişim.

"Allie? İyi misin?"

"Merhaba, iyiyim," diye cevap verdim, ama bu abartılı bir cevaptı. Biraz paniklemişim. "Düşünüyordum da."

"Bir saniye, düşündüklerini dinlemek istiyorum." Hareket sesi duydum, sonra bir kapı kapandı. "Üzgünüm. Jesse bu öğleden sonra eve geldi. Odasında, kendi işini yapıyor, ama babasının en sevdiği kütüphaneciyle telefonda konuşmasını duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Gülerek, "Annesiyle iyi bir hafta geçirdi mi?" diye sordum.

"Elbette. İkisi oldukça iyi anlaşıyorlar. Sorduğun için teşekkür ederim, ama sanırım aklında Jesse yoktu."

"Sadede gelmemi mi istiyorsun?" diye alay ettim.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sesini tekrar duyduğuma çok sevindim, bana bir faturayı okusan bile dinlerim."

O kadar hızlı bir nefes aldım ki, kanepenin minderlerine ağır bir şekilde düştüm. "Bu çok tatlıydı."

"Aramalarımızı özlediğimi söylemiştim, ve bunu içtenlikle söylemiştim."

"Ben de özledim." Kendime başımı salladım ve elimi uyluğumun üzerinde gezdirdim. "Ve eğer istersen, belki tekrar aramaya başlayabiliriz."

"İstediğimi biliyorsun," dedi sert bir sesle, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Tamam. O zaman başlamalıyız. Bilmen gereken birkaç şey var, benimle neye bulaştığını bilmek için."

"Sizi dinlemeye hazırım. Paylaşmak istediğiniz her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Şortumun paçalarında diğerlerinden daha uzun bir iplik vardı. Onu parmağıma doladım ve düşüncelerimi topladım. Düşüncelerim

dilimin ucunda birikip birikip birdenbire döküldü.

"Haklıydın Caleb. Sanırım ben özünde aşkçı bir kıyım ve ciddi bir ilişki istiyorum. Acelem yok ama evlenmek ve en az bir çocuk sahibi olmak istiyorum. Eğer bunu benimle birlikte yaşayabileceğini düşünmüyorsan, biz..."

"Öyle," diye sözümü keserek aceleyle cevap verdi. "Seninle oraya gidebileceğimi düşünmeseydim, sana yaklaşmazdım."

Rahatladım, ama sadece biraz. Daha halletmem gereken çok şey vardı. "İyi. Ayrıca, benim ailem olmadığını da bilmelisin. Anne babam öldüğünde onlardan uzaklaşmıştım. Kız kardeşim de öyle. Ve o gece seni öptüğümde, avukatından onun öldüğünü bildiren bir mektup almıştım."

"

Onun tepkisini bekledim, ama tek söylediği şeydu: "Tanrım, Allie, kaybın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. İlişkimiz çok karmaşıktı ve hiç yakın olmadık. Dünyada tek başıma olduğumu bilmek garip bir duygu. Bana tüm parasını da bıraktı, ki bu çok büyük bir miktardı."

Uzun ve derin bir nefes aldı. "Karmaşık olsun ya da olmasın, yine de üzgünüm. Ama dünyada yalnız değilsin. Joy var, annem

seni terk etmiyor, ve ben... Bu telefon görüşmesi nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ben varım."

Bu doğrudu. Joy vardı. O benim için kendi annemden daha çok anne olmuştu ve beni sadece dört yıldır tanıyordu. Onu anne figürü olarak gördüğümü duysaydı muhtemelen utanır ve beni kovardı, ama sert ve kaba dış görünüşünün altında beni sevdiğini biliyordum.

Elena ve Caleb'i düşünmeye henüz hazır değildim. Bunun için çok erkendi.

"Teşekkürler. Ama daha bitmedi."

"Söyle bakalım. Hazırım."

"Tamam. İşte geliyor." Derin bir nefes aldım ve geri kalanını anlattım. "Sadece bir böbreğim var. Diğerini kız kardeşime bağışladım, sonra o benimle bir daha hiç konuşmadı. Bu kadar param var ve harcayabileceğim tek şey daha fazla kitap almak, kendim ve kütüphane için. Egzotik bir tatile çıkmak ya da lüks bir araba almak istemiyorum. Ayakkabının içinde yaşayan yaşlı kadın gibi olabilirim, ama ben kitapların içinde yaşayacağım."

Durakladığımda, "Başka var mı?" diye sordu. "Evet."

"Anlat bakalım," dedi sert bir sesle.

"Ayrıca benim bakire olduğumu da bilmelisin - dini nedenlerden ya da kişisel inançlarımdan dolayı değil. Sadece henüz olmamıştı, sonra buraya taşındım ve sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım, bu duygudan kurtulamıyordum... ve... şey, muhtemelen sana anlatmak istediğinden daha fazla bilgi verdim."

Başka bir şey söylememek için alt dudağımı ısırdım. Henüz her şeyi mahvetmemiş olsaydım, bu bilinç akışı kesinlikle mahvederdi.

Sonra Caleb, "Kurtulamıyorsun, ha?" diye sordu ve sesi hiç de soğuk gelmedi. Aslında, benimle dalga geçtiğinden emindim.

"Yapamam. Bu çok saçma bir şey," diye alay ettim. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sana bağımlıyım."

"İyi, çünkü ben de sana bağımlıyım Alice."

Kalbim bir uçurumdan düştü ve hemen geri yükseldi. "Öyle mi? Sana tüm o yükü yükledikten sonra bile mi?"

"Daha da fazla," diye homurdandı. "Bana kendinden bahsetmeni seviyorum. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Bu kadar bilgi vermek fazla olmadı mı? Ben burada utanıyorum."

"Keşke seni görebilseydim. Eminim utandığında çok tatlı olmalısın." Bu beni güldürdü. "Sanmıyorum. Ben de seni görebilmeyi isterdim."

Cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. "Sana çıkma teklif etsem, evet der miydin?"

"Evet."

O da mırıldandı. "Oğlumu çok seviyorum ama keşke bu hafta annesinin yanında olsaydı. Gelecek haftaya kadar beklememiz gerekecek."

"Bu sana bana sormak için cesaretini toplamak için bir hafta süre verecektir."

O, alçak ve derin bir kahkaha attı. "Bu yönünü seviyorum. Benimle rahat hissediyorsun, değil mi?"

"Öyle mi? Bilmiyorum." Sonra fısıldadı, "Sanırım öyle olabilirim. Ben tüm bunları paylaştıktan sonra kaçıp gitmedin."

"Hayır, söylediklerin benim sana olan hislerimi değiştirmedir. Aslında, bu doğru değil. Seninle ilgili her şeyi daha da merak ediyor ve öğrenmek istiyorum. Kız kardeşini tanımak istiyorum, hastanelerden korkmanın sebebi o mu? Evini ne tür kitaplarla doldurmak istediğini ve hepsini koymak için daha fazla kitaplığa ihtiyacın olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve evet, bakire olman ve benimle nereye gitmek istediğin hakkında konuşmak istiyorum."

"Oh, sonuncusu kolay. Seninle sonuna kadar gitmek istiyorum. Tekrar tekrar."

İnlemesi o kadar derin ve ani oldu ki, açık sözlülüğünden pişman olma fırsatım olmadı. Hoşuna *gitmişti*. Ve ben de.

Buna gerçekten inanmaya başlamıştım.

"Sanırım bunu bir kenara bırakmalıyız." Ayaklarımı sallayıp geniş bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, bana ilk randevumuz için teklif edene kadar."

"Ben sormadım mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Hmmm. Bunu düzeltmeliyim. Sorun şu ki, seni görmek için bir hafta bekleyebileceğimden emin değilim."

"Bu bir sorun," diye onayladım, başparmağımı dişlerime vurarak.

"Aklıma bir şey geldi... Yarın akşam yemeğini o lokantada yemeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Nereye varmak istediğini anladım ve alaycı bir şekilde "Ne tesadüf, ben de akşam yemeğine çıkmak istiyorum diye düşünüyordum" dedim.

"*Bu* çok komik." Yüzünde yayılan gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. "Eğer oraya giderseniz - tabii ki tamamen tesadüfen - sizi Jesse ve bana katılmaya davet etmemek benim için çok kaba olur."

"Öyle olurdu. Çok kaba olurdu," dedim ciddiyetle, ağzımın köşeleri seçirerek. "Birlikte oturmazsak, bu muhtemelen ciddi bir görgü kuralı ihlali olurdu."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Peki... varsayımsal olarak... sen ve Jesse tesadüfen saat kaçta orada olacaksınız?"

"Oh, emin değilim." Başını yastığa yaslayıp, benimle dalga geçerek eğlendiğini hayal edebiliyordum. "Tahmin etmek zorunda olsaydım, saat altı buçuk civarı derdim."

"Yarın akşam altıda buçukta aniden cheeseburger yemek istersem çok ilginç olur."

"Komik," dedi, sesi alçaldı, "Şu anda canım çekiyor. Ama en çok da arkadaşlık özlüyorum."

İşte buydu. Ayak parmaklarım kanepenin minderine kıvrılmıştı, yüzüm sıcaktı ve göğsüm şampanya baloncuklarıyla doluymuş gibi hissediyordum. Başım dönüyordu, kendimi gülünç hissediyordum ve belki de biraz fazla heyecanlanmıştım.

Bunu sevdim.

"Yarın mı?"

"Evet," diye kabul etti. "Telefonu kapatmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Şu anda iyi giderken bırakmam gerek gibi görünüyor." "Katılmıyorum. Bence bana borçlusun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Sen yapıyorsun. Beni terk etmeye karar verdiğinden beri, kendi başıma okuyorum. İkinci kitabın beni zorlayacağını söylemedin.

zorlayacağını söylemedin."

Gülümsemem o kadar genişledi ki yanaklarım ağrımaya başladı. "Duygusal olacağı konusunda seni uyardığıma eminim."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi, sana okumama izin vermelisin. Adil olan bu."

Kalbim hızla çarptı. "Bana okumak mı istiyorsun?"

"Evet. Fathaniel'in hatalarını yaşamak zorundaysam, seni de yanımda götürüyorum."

Gülerek kanepeye daha da yerleşip, battaniyeyi kucağıma çektim. "Tamam o zaman. Seninle ve beceriksiz kahramanımızla bu yolculuğa yeniden çıkmaya hazırım."

Sayfaların hışırtısı, boğazını hafifçe temizlemesi, ardından sesi telefonun diğer ucunda balçık gibi akıp gitti. Gözlerimi kapattım ve onun beni hikayenin içine çekmesine izin verdim, derin gürültüsü oturma odamdaki her sessiz boşluğu doldurdu.

Paragrafın ortasında, mutlu olduğumu fark ettim. Gerçekten, içtenlikle mutluydum. Ve umutluydum. Her gece onunla bunu yaşamak istedim.

Bölümü bitirdiğinde bir duraklama oldu. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet," dedim, yorgun ama bunun bitmesine hiç hazır değildim. "Bütün gece seni dinleyebilirim."

"Dikkatli olmazsan, bunu kabul edebilirim."

Bir süre sonra, Fathaniel büyücü Tarkarian'ın başka bir tuzağına düştükten sonra, Caleb'in sesi hala kulaklarımda yankılanırken uykuya daldım ve bunun son olmayacağından neredeyse emindim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Caleb

JESSE BENİM PEŞİMDEN Gray's Diner'a girdi. Genelde ona karşı sabrım neredeyse sonsuzdu, ama kamyonetten inerken ayaklarını sürüklemiş, sonra da hiçbir sebep yokken park yerini salyangoz hızıyla geçmişti. Sabrımın sonuna gelmiştim.

"Hostese giriş yapmayı unuttun," dedi arkamdan. "Boş ver," diye omzumun üzerinden huysuzca cevap verdim. "Alice'i orada görüyorum.

orada görüyorum. Gidip selam verelim."

"Bayan Clark?" Aniden, boynunu uzatarak yanıma geldi. "Burada mı?"

Öyleydi. Artık yedi dakika geç kalmıştık ve o tek başına bir masada oturuyordu, önünde açık bir ciltli kitap, alçısının yanında terleyen bir bardak su vardı.

Yaklaştığımızda, şaşırmış gibi başını kaldırdı, ama ağzının köşesi zaten yukarı kalkmıştı.

"Caleb," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ve Jesse. Ne tesadüf ama!"

Jesse sıırttı. "Bence oldukça yüksek. Buralarda yemek yiyebileceğimiz pek fazla yer yok."

"Haklısın," diye kabul etti.

Yaklaştım ve elimi onun oturduğu koltuğun arkasına koydum. "Buraya yalnız mı geldin?"

"Öyleydim," dedi, ona verdiğim kitap ayracını sayfalara sıkıştırıp kitabı kapattı. "Ama arkadaşlık etmenizi tercih ederim. İkiniz de benimle akşam yemeği yemek ister misiniz?"

Jesse'ye bakmama bile gerek yoktu. O çoktan koltuğun boş tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı, ben de onu takip ederek karşısına oturdum. Tavan lambasının ışığı yüzüne düşerek gözlerini parlatıyordu.

Bir saniye benim bakışlarımla buluştu, sonra başka yere baktı, parmakları sanki kendini tutamıyormuş gibi kitap ayracının kenarını okşadı.

"Elin nasıl?"

"Hala bağlı." Onu kendi önünde salladı.

Bu kadar yakın oturup da masanın üzerinden uzanıp yanaklarındaki gülü parmağımla okşamak için uzanamıyor olmak, gerçek bir dayanıklılık sınavıydı. Hak ettiğim şey buydu. Daha önce harekete geçseydim, şimdiye kadar kollarımda olabilirdi.

Ama şimdi buradaydık. İlerlerken, aramızda gelişen şeyi keşfederken pişmanlık duyacak bir yer değildi burası. Onu kollarıma almayı veya elini tutmayı iki kez düşünmem gerekmeyecek bir zaman gelecekti. Oraya varacağımızdan emindim.

Geriye yaslandım ve Jesse'nin gününü anlatmasına izin verdim, ama onu izlemeyi bırakmadım. Her ayrıntıyı dikkatle inceledim. Güldüğünde kirpiklerinin titremesi, yanaklarının pembe rengi, kitabından dışarı çıkan kitap ayracı. Umarım ona baktığında beni düşünür. Ben onun hakkında çok fazla düşünmüştüm.

"O alçıyı daha ne kadar takman gerekiyor?" diye sordu Jesse.

Alice alçıya dokundu ve burnunu kırıştırdı. "İki hafta daha takmam gerekiyor. Çıkarılmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Tek kötü yanı, çıkarılması için tekrar hastaneye gitmem gerekmesi."

Jesse başını eğdi. "Hastaneleri sevmez misin?"

"Hayır," diye cevapladı. "Çocukken orada çok zaman geçirdim ve geri dönmek için her şeyi yapardım. Ama bunu bileğimden çıkarmak buna değecek."

"Acıtmayacak, değil mi?"

"Hayır." Gözleri yana kaydı, sonra tekrar ona döndü, yaramazlık dolu bir bakışla. "Testere kaymazsa tabii. Ama eminim ellerimi tekrar takabilirler."

Oğlum iki saniye boyunca endişeli göründü, ama Alice'in kıkırdaması onu ele verdi.

O andan itibaren ikisi akıcı bir sohbe daldılar ve ben arkama yaslanıp dinledim, duydukları çok hoşuma gitti. Ona okul hakkında sorular sordu, sadece genel sorular değil. Bazı öğretmenlerinin isimlerini ve üzerinde çalıştığı projeleri biliyordu. Ve verdiği her cevabın onun için önemli olduğu belliydi.

Ekibinin sonbaharda yapmayı planladığı robottan bahsettiğinde, sanki o hafta duyduğu en ilginç şey gibi ona doğru eğildi.

"Kol eki mi?" diye sordu, güzel gözlerini kocaman açarak. "Ne işe yarıyor?"

Jesse, açıklarken ellerini hareket ettirerek havada şekiller çizdi ve her kelimeyle hızını artırdı. Kız, yaz kampına geçerek, Jesse'nin en çok hangi etkinlikleri heyecanla beklediğini, yurttan kalmaktan endişeli olup olmadığını, üç hafta boyunca evden uzak kalmak hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedi.

"Eminim seni o kadar meşgul edecekler ki, evini özlemeye vaktin olmayacak. Ama umarım bana mektup yazacak vaktin olur. Şimdiden uyarıyorum, mektup yazmayı çok seviyorum. En az iki tane yazacağım kesin. Belki üç tane."

Jesse gülümsedi. "İnsanlar hala gerçek mektuplar mı yazıyor?"

"Ben yazıyorum ve eminim ki ben de bir insan sayılırım," diye espri yaptı.

O, sanki dünyadaki en ezilen gençmiş gibi iç geçirdi. "Yani, bana gerçekten yazmak istiyorsan, muhtemelen cevap yazmak için zaman bulabilirim."

"Bu çok nazik bir davranış olur Jess," dedi, sözlerinde eğlence vardı.

İkisi benim burada olmama pek ihtiyaç duymuyorlardı, ama ben aldırmadım. Akşam yemeğimi yedim, onların sohbetine kulak verdim. Aralarındaki etkileşimde zorlama yoktu ve Jesse'nin onu masamıza davet etmemizden hoşlandığı belliydi.

Tabaklar kaldırılıp hesap ödendiğinde, içtiğim kahveyle ilgisi olmayan bir sıcaklık hissettim göğsümde.

Jesse lokantanın karşısına baktı ve ön tarafta tezgâhta okuldan bir arkadaşını gördü. Ben bir şey söylemeden kabinden çıktı ve omzunun üzerinden "Hemen dönerim" dedi.

Sonra sadece ikimiz kaldık, aramızdaki mesafe birdenbire daha küçük hissettirmeye başladı, bir dakika önce olmadığı bir şekilde elektriklenmişti.

Elimi masaya avuç içi yukarı bakacak şekilde koydum ve Alice tereddüt etmeden elini benimkinin içine kaydırды. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kapattığımda, onun çok daha küçük eli kayboldu.

"Kolay değil."

"Ne kolay değil?" O, koltuğun kendi tarafında öne doğru kaydı.

"Karşında oturup bunu yapmamak."

"Elimi tutmak mı?" diye sordu.

"Evet. Oğlumla olan halini görünce, elini tutmamak zordu, hatta daha da iyisi, masanın üzerinden eğilip dudaklarını dudaklarımla birleştirmek."

Alt dudağını ısırdı, kirpiklerinin altından bana baktı. "Artık ben varım."

"Çok güzelsin," dedim. Söylemeden edemedim.

"Teşekkür ederim." Yutkundu. "Şu anda bana bakışın çok hoşuma gidiyor. Bütün akşam bana nasıl baktığını. Bu bana... bunun gerçek olduğunu hissettiriyor."

"Öyle."

Kafasını hafifçe ama kararlı bir şekilde salladı. "Biliyorum, Cay."

Alçısına baktım. "Randevun ne zaman?"

Aşağı baktı, sonra tekrar bana döndü. "Oh, önümüzdeki salı sabahı."

"Tamam. Orada görüşürüz."

Şaşırdı, parmakları benimkilerle kavrandı. "Gerçekten, gerek yok... Kısa bir randevu olacak. Ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, ama orada olmak istiyorum. Yalnız gitmeni istemiyorum ve buna gerek de yok. Artık senin yanıdayım, bırak da seninle olayım."

"Çiftlikte meşgulsün," diye denedi.

"Öyleyim, ama sana zaman ayırabilirim. Uzun sürmeyeceğini söylememiş miydin?" O içini çekti ve elimi sıktı. "Öyle demiştim."

"Peki, benim de orada olmamı izin verecek misin?"

"Özellikle heyecan verici olmayacak," diye uyardı. "Seninle birlikte olacağım."

Kız biraz nefes aldı. "Tamam. Beni ikna ettin." Ağzım büküldü.

"Çok da zor olmadı."

"Doğru argümanı bulmakta oldukça iyisin." Parmakları kıpırdadı. "Gerçekten yalnız gitmek istemiyordum."

"Gitmene gerek kalmayacak."

Jesse bir dakika sonra geri geldi. Alice'in elini benimkinden çekmesini fark ettiyse de, bunu belli etmedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," dedim, birkaç saat daha orada oturabilirdim ama.

Kabinlerden çıkıp birlikte lokantadan ayrıldık. Alice'in arabası benim kamyonetimin birkaç park yeri ilerisinde duruyordu ve Jesse onun yanına yaklaşarak, arkadaşıyla hafta sonu için planladıkları bir oyun hakkında konuşmaya başladı. Arabasına vardığımızda, hızlı ve garip bir gençlik kucaklaşmasıyla ikimizi de şaşırttı.

"Seninle akşam yemeği yemek çok güzeldi, Alice," dedi, ellerini ceplerine sokarak.

Alice'in gülümsemesi içimizi ısıttı. "Ben de çok keyif aldım Jess. Belki yakında tekrar yapabiliriz."

"Evet. Bana uyar," diye cevapladı.

O geri çekildiğinde, ben de onu kucaklamak için fırsatı kaçırmadım. Onu kollarıma aldım, ellerimi sırtının ortasına koydum ve tıpkı evinin önünde olduğu gibi, o da bana sarıldı.

Elimden geldiğince uzun süre onu kucakladım, kokusunu içime çektim, bana karşı yumuşaklığını, aldığı incecik nefeslerini hissettim. Geri çekilmem gerektiğini bilen tarafım tartışmayı sürekli kaybediyordu.

Sonunda, kendimi zorlayarak onu bırakmaya karar verdim, ayrılırken baharatlı kokusu bana yapışacak kadar yakın durdum. Gözleri benimkilere baktı, güneşte deniz camı parçaları gibi parlıyordu.

"Dikkatli sür, Allie," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Sen de, Cay." Jess ve bana yönelik gülümsemesi titredi. "Görüşürüz çocuklar."

"Görüşürüz," diye söz verdim, o arabasına binerken.

Arka lambalarının kaybolmasını izledim, sonra kamyonetime döndüm ve Jesse'nin bana sırtarak baktığını gördüm. İkimiz de kamyonete binene kadar o bakışı görmezden geldim.

"Söyle," diye homurdandım.

Omuz silkti. "Hiçbir şey. Sadece... Alice'e karşı bir şeylerin var, değil mi?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Aptal ya da kör değilim. Elini tuttuğunu gördüm ve o arabasına binmeden önce resmen ona yapıştın."

Ağzım açık kaldı. "Ben... yapışmadım." Kafamı salladım, yapışıp yapışmadığımı düşünmeye çalışarak. Yapışmadığımı düşünüyordum, ama onu bırakmak gerçekten zor olmuştu.

Jesse kıkırdadı ve ben ona sert bir bakış attım. "Lanet olsun, evlat. Bana kompleks mi yaratmaya çalışıyorsun?"

Omzuma hafifçe vurdu. "Eğer nazik davranmaya çalışıyorsan, başaramadın. Ama ona hoşlandığını göstermeye çalışıyorsan, bence mesajı aldı. Eminim lokantadaki herkes aldı."

Alice ve benim arasında bir şeyler olmaya başladığını kimlerin bildiğini umursayıp umursamadığımı bir saniye düşündüm ve umursamadığıma karar verdim. Ama Jesse'nin ne düşündüğünü umursuyordum.

"Onu dışarı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" Dirsekimle onu dürttüm. "Belki refakatçi olmadan?"

Koltuğunda dönerek bana doğru baktı. "Sorun yok, baba." "Ona iyi davranmam gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Başını eğdi. "Sana bunu söylemem gerektiğini düşünseydim, onu dışarı çıkarmana bu kadar razı olmazdım."

"Haklısın," diye kabul ettim.

Beni süzerken kulağının arkasını kaşıdı. "Aslında senin için endişelenmeye başlamıştım. Biliyorsun, birkaç yıl sonra üniversiteye gideceğim ve sen tek başına kalacaksın. Artık bir kız arkadaş bulmanın zamanı geldi."

"Benim için endişeleniyor muydun?" Bu benim için yeni bir haberdı ve bundan hoşlandığımı bilmiyordum.

"Sürekli aklımda olan bir şey değildi ama evet. Biraz endişeleniyordum. Artık endişelenmeme gerek yok. Alice seninle, bu da onu daha çok görebileceğim anlamına geliyor ve bu harika."

"Bu harika olurdu, ama aceleci davranmayalım. Önce onu dışarı çıkarmalıyım ve işleri batırmamalıyım."

Taksiyi geçerek omzuma dokundu. "Kadınlardan çok sığır ve atlarla konuştuğunu biliyorum, ama sana güveniyorum."

"Teşekkürler evlat. Güvenin için minnettarım."

"Önemli değil." Yine öne döndü. "Konuşacaklarım bitti. Artık eve gidebilir miyiz?"

"Tabii. Konuşacakların bittiğine göre, arkadaşlarıyla telefonlaşmak yerine doğrudan odana gidip ödevlerini yapacaksın, değil mi?"

İnlemesi bana planının ne olduğunu tam olarak anlattı.

Motoru çalıştırırken başımı salladım. Oğlan istediği zaman beni konuşarak alt edebilirdi, ama bu gece farkında olmadan bana çok şey vermişti.

Jesse, Alice ve benim gittiğimiz yöne razıydı. Ona bir göz attım, başı cama yaslanmıştı, ve kendime bunu doğru yapacağıma söz verdim.

Sonra yolculuğun geri kalanını Alice ile ilk gerçek randevumu planlayarak geçirdim.

Yirmi yedinci bölüm

Alice

GEÇEN HAFTA hem çok yavaş hem de çok hızlı geçti. Caleb ile olan etkileşimlerimle zamanın nasıl geçtiğini takip ettim. Neredeyse her gece saatlerce konuşup birlikte kitap okuduk. Jesse'yi kütüphaneden alırken masamda oyalanıp, kafamı toparlamama hiç yardımcı olmayan küçük hediyeler verdi.

Bana Wyoming'de bahçecilikle ilgili bir kitap verdi. Bir çift çiçekli bahçe eldiveni. Ve bahçem için preslenmiş çiçeklerden yapılmış bir günlük ve bir paket yabani çiçek tohumu verdiğini de belirtmeliyim. Bana buket dışında çiçek vermek için bu kadar çok yol bulmuş olmasına gerçekten hayran kaldım.

Ve her zamanki gibi Caleb Kelly'ye korkunç, geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmuştum. Ancak şimdi, onun da benim duygularımı paylaştığına inanmaya başlamıştım.

Saate baktım ve iç geçirdim. Geç kalıyordum ve bu tamamen benim hatamdı. Bir kitaba dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Oysa zamanım çok azdı.

Bu gece önemliydi. Anıtsaldı. *Resmi ilk randevumuzdu*. Caleb beni almaya geliyordu ve ben hazır değildim.

Zihinsel olarak, fazlasıyla hazırdım. Ama saçlarımın sadece yarısı kıvrılmıştı ve o her an gelebilir.

Saçım bittiğinde, bukle maşasını rujumla değiştirdim ve elbisenin kalçalarımı düzelttim. Kalbim heyecandan hızla atıyordu

her atışında "*Geliyor. Geliyor.*" diye fısıldıyordu.

Kapı zilim çaldı, ardından sert bir vuruş geldi. Donakaldım, birdenbire bütün gün boyunca hissettiğimden daha fazla gerildim.

Tekrar kapıyı çaldı ve ben kendimi zorlayarak ön kapıya doğru yürüdüm. Bir kez daha nefes aldım ve kapıyı açtım.

Caleb, geniş ve uzun boylu bir şekilde kapıyı doldurdu. O kadar sağlandı ki, arkasındaki caddeyi tamamen kapatıyordu. Koyu renkli kot pantolon ve açık mavi düğmeli gömlek göğsünü ve omuzlarını kaplıyordu, kumaş karnının dışbükey kıvrımına denk gelen yerde biraz geriliyordu. Saçları yakasına değiyordu ve düzgünce kesilmiş sakalı pembe dudaklarının eğri kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Ama beni neredeyse mahveden şey, çikolata rengi gözlerinin üzerimde yavaşça ve kasıtlı olarak dolaşması, her ayrıntıyı ezberlemek istercesine uzun süre kalmasıydı.

"Selam Allie," dedi. "Merhaba Cay," diye fısıldadım.

Elinde kahverengi kağıda sarılmış ve sicim ile bağlanmış bir demet kır çiçeği vardı.

"Oh." Boğazım düğümlendi ve gözlerimi yakıcı sıcaktan korumak için hızla gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. "Çok güzeller."

Ağzı hafifçe kıvrıldı, biraz utangaç ama gurur dolu bir ifadeyle. "Bunlar, 'seni koluma takmaktan çok heyecanlıyım' buketi."

Parmak uçlarımla yanan yanaklarıma dokundum. "Nasıl bildin? Bu benim en sevdiğim tür."

Bir adım öne çıktı, bir ayağı evime girdi, kolunu belime doladı ve başını eğdi. Yüzü benimkine yaklaştıkça nefes almayı bıraktım.

"Geleneksel değil, ama bu randevuya bir öpücükle başlayabiliriz umarım," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ben de başımı salladım. "Çok isterim. Tabii biz de bir taneyle bitirirsek."

Dudakları benimkine değdi. "Ortada da birkaç tane olabilir."

Gülümsemelerimiz birbirine değdi. "Sadece veda öpücüğü vermek her zaman israf olduğunu düşünmüşümdür."

"Katılıyorum." Beni o kadar yumuşak öptü ki, neredeyse hissetmedim. "Beni bir dakikalığına içeri davet etmeye ne dersin?"

Elimi göğsüne götürdüm, gömleğini yumruğumla kavradım ve onu içeri çektim. Arkasında kapıyı tekmeledi, çiçekleri giriş masama koydu ve beni kollarına aldı.

Başımı geriye eğdim, o da başını öne eğdi, ama yine de birbirimizden çok uzaktaydık. Caleb beni dikkatlice, nazikçe kaldırdı ve kapıya yasladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Böyle daha iyi." Burnunu benim burnuma sürttü. "Bütün hafta bu gecenin nasıl geçeceğini düşündüm."

"Öyle mi?" Karnımda bir sıcaklık hissettim. "Böyle başlayacağını mı düşünmüştün?"

Çeneme hafif bir öpücük kondururken gülümsedi. "Öyle olduğunu söyleyemem, ama bu konuda hiç de üzgün değilim."

"Ben de." Yanağına dokundum ve ağzını tekrar ağzıma çevirdim. Sonra onu öptüm, dudaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine uydu.

Ağzı benimkine emin bir şekilde yapıştı, ben ona izin verdiğimde yavaşça bastırarak öpüşmeyi derinleştirdi. Sakalının kaşıntısı cildimi okşadı, sinirlerimde kıvılcımlar saçtı. Nane ve ona özgü bir şeyin tadı vardı, onu kendime doğru çektiğimde göğsünden çıkan düşük ses doğrudan kalbimin derinliklerine işledi.

Onu daha fazla öpmek için daha sert öptüm. Tam ona tamamen eriyip gideceğimi düşündüğüm anda, Caleb inledi ve geri çekildi. Alnı alnıma yaslandı, nefesi sert ve düzensizdi.

"Burada kalıp bütün gece seni öpebilirim," dedi, sesinde pişmanlık vardı. "Ama o zaman ilk resmi randevumuza çıkamayız ve bunu kaçırsam çok üzülürüm."

Başımı kapıya yaslayıp sakallı yanaklarını avuçlarımla kavradım. "Haklısın. Şimdi durmazsak, o çiçekler kapının önünde öpüşme buketi haline gelebilir."

O gülerek beni ayağa kaldırdı. "Buna izin veremeyiz." Alnımı öptü. "O çiçekleri suya koyalım ve yola çıkaralım."

"Kulağa harika geliyor."

Caleb beni Laramie'de akşam yemeğine götürdü, bu çok hoştu. Sonra beni canlı müzik dinlemek için bir bara götürdü, bu daha da hoştu. Özellikle de oturma düzenimiz. Küçük sahneye bakan yastıklı bir bankta yan yana oturduk. Birbirimizin sesini duyabileceğimiz kadar uzaktaydık, ama grubu mükemmel bir şekilde görebiliyorduk.

Caleb'in kolu bankın arkasına yaslanmıştı ve parmakları kolumun üzerinde geziyordu. Uyluklarımız birbirine değiyordu ve bana konuşmak için başını çevirdiğinde, ağzı kulağıma değdi. Onun vücudunun mağarasına sokulmak o kadar rahattı ki, oradan hiç ayrılmak istemedim. Ama aynı zamanda onunla kıvrılmış olarak uyumanın nasıl bir his olacağını, ya da onun üstümde, arkamda ya da...

Saçımı kulağımın arkasına itti. "Derin düşüncelere dalmış gibisin."

Ona gülümsedim. Keşke bilseydi. "Böyle sana yakın olmayı ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

"Ben de seviyorum, Allie." Parmak eklemlerini pazı kaslarımın üzerinde gezdirdi. "Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum."

"Ben de," diye onayladım.

"Biliyor musun," burnunu saçlarıma sürterek, derin bir nefes aldı, "seni randevuda gördüğümde çok kıskandım. Farkında değildim, ama evet, öyleydim."

Ona göz kırptım. "Gerçekten mi?"

"Mmmhmm. Seni güldüren benim olmamı istiyordum."

"O gülüşler sahteydi," itiraf ettim. "Hayatımın en garip iki saatiydi."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, ama işlerin yolunda gitmemesi için hiç üzgün değilim." Dudakları şakağıma değdi ve içimden bir iç çekiş çıktı. "Çok randevuya çıktın mı? Üniversitede ya da...?"

"Herhangi bir standartta çok fazla sayılmaz, ama randevulara çıktım." Onu daha iyi görebilmek için yerimi değiştirdim. "Bunun şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu olduğunu anlayacak kadar yeterince. Gerçi bunu ilk randevumuz olarak sayabilir miyiz, emin değilim."

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Geçen haftaki akşam yemeğini ilk randevumuz olarak sayarım."

"Ama sana çiçek getirmedim. Ve çocuğum da oradaydı."

"Bence yine de sayılır. Ve tam olarak söylemek gerekirse, salı günü bana kahve getirip, içtiğim süre boyunca yanımda oturduğunu da sayarım. Oh, ve cuma gecesi telefonda konuşurken ikimizin de dondurma yediğini de."

Başını eğdi. "Bunların hepsi randevu muydu?"

"Evet." Elimi çenesine koyduğumda sakalları hafifçe sert geldi. "Peki ya sen, Caleb? Bu randevu senin için ne anlama geliyor?"

Yüzünü elime bastırdı, gözleri bir anlığına kapandı. "Bilmiyorum. Başka biriyle çıktığımı hatırlamıyorum."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

O büyük omuzlarını kaldırdı. "Seninle birlikteyken başka kimseyi düşünmüyorum. Ama düşünseydim bile, hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı, o zaman neden enerji harcamaya gerek olsun ki?"

"Şey..." Nefesimi toplayıp buna ne cevap verebileceğimi düşünmek için bir dakika bekledim. "Şey... Sanırım yapmamalısın. Bu zaman kaybı olur."

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Aynı fikirde olduğuna sevindim, Allie kızım."

Ve öylece, onun kollarında olduğumda her zaman yaptığım gibi, ona eridim. Onun kollarında o kadar çok zaman geçirmiş olmam ki bir alışkanlık geliştirmiş olmam oldukça çılgınca bir şeydi.

İki parmağıyla çenemi tuttu, yüzümü istediği yöne çevirdi ve beni öptü. Dudakları yumuşaktı ama benim dudaklarımın üzerinde hareket ederken kendinden emindi. Tadı, akşam yemeğinden sonra yediği nane ve... Caleb gibiydi. Dudaklarından bir yudum almak ve tadını yutmak için ağzımı açtım,

parmakları saçlarıma dolanıp başımı daha da geriye doğru eğdiğinde inledim.

Dudaklarım karıncalanana ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılana kadar öpüştük. Ben kemiksiz hale gelene ve Caleb beni neredeyse kucağına çekene kadar. Halka açık olan ama neyse ki karanlık olan mekanı umursamadan, zamanın hiçbir önemi yokmuş gibi öpüştük. Elleri saçlarımda, boynumda, omurgamda dolaşıyordu. Benimkiler ise gömleğini yumrukluyor, yakasının üstündeki derisini okşuyor, kulağının kıvrımlarını izliyordu.

Üniversiteden beri bir erkekle öpüşmemiştim ve bu hiçbiri *bunun* gibi değildi. Acele etmeden ve meraklı bir şekilde, birbirimizi tanıyarak, çıkardığımız sesleri yutarak, ulaşabildiğimiz çıplak teni okşayarak ve okşayarak.

Sadece grubun konseri bittiğinde seyircilerin alkışları patladığında ayrıldık. Gözlerimi açtım, onun ağır göz kapaklarının ardındaki bakışlarıyla karşılaştım ve güldüm.

"Nerede olduğumuzu unuttum."

Şişmiş dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Nerede olduğumuzu pek umursadığımı söyleyemem."

Parmaklarımla çenesini okşadım. "Buradaki herkesi şok ettiğimize göre artık gitmeliyiz."

Bu sözlerim ona alçak bir kahkaha attırdı. "Ben de başkalarının ne düşündüğünü pek umursamıyorum, ama seni anlıyorum. Gecenin bitmesini istemiyorum, ama ikimiz de erken kalkmak zorundayız."

"Evet, öyle. Sen benden daha erken. Benim uyumadan önce tavana bakıp gecenin her saniyesini tekrar tekrar düşünmek için hala vaktim var."

Alnını alnıma dayadı ve inledi. "Sen çok tatlısın."

"Biraz utangaç mı olmalıyım? Belki de kartlarımı göğsüme yakın tutmalıyım?" "Kesinlikle hayır," dedi, sanki bu fikir onu çileden çıkarmış gibi. "Sakın

kendini değiştirme. Ayrıca, ben de bu geceyi tekrar yaşayacağım. Her saniyesini."

Oh, bu sözleri uzun bir süre tekrar tekrar söyleyecektim. O kadar iyi hissettiriyorlardı ki, neredeyse acııyorlardı. Bu adamı uzun zamandır bekliyordum ve o, her saniyesine değdiğini kanıtlıyordu.

Yirmi sekizinci bölüm

Caleb

NORMALDE, oğlum için dünyadaki tüm zamanım vardı. Ama Alice'in evinin önünde oturuyordum, o bizim için akşam yemeği hazırlıyordu ve oğlum konuşmayı kesmiyordu, ben de telefonu kapatıp içeri giremiyordum.

Yine de onu aceleye getirmedim. Annesi yanındayken onu özlüyordum ve on üç yaşında olmasına ve ayrı olsak bile benimle konuşmayı hala sevdiğini asla hafife almazdım.

"Bu akşam ne yiyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum.

Alice bizim için bir şeyler hazırlıyor."

"Vay canına. İşleri batırmadın ve ikinci bir randevuya razı oldu mu?"

Ben gülerek burnumu çektim. "Doğru. Belki de sandığından biraz daha çekiciyimdir."

"Evet, belki. Yani, hiç görmedim ama her şey mümkün."

"Teşekkürler, evlat. Bu, tam da evine girmeden önce ihtiyacım olan moral konuşmasıydı."

"

Nefesini tuttu. "Onun evindesin ve hiçbir şey söylemedin mi? İçeri gir. Geç kalamazsın. Seni içeri almayabilir. Şey... Alice iyi biridir ve muhtemelen seni içeri alır, ama zaman yönetimi sorunların yüzünden bir randevuyu daha reddedebilir. Yani..."

"Jess," diye araya girdim. "Sözlerin zamanında gitmeme ya da özgüvenime yardımcı oluyor mu sence?"

Gölerek durdu. "Hayır, sanmıyorum. Benimle konuşmayı bırak ve içeri gir."

Ben verandasına çıktığımda Alice açık kapısında bekliyordu. Ayakları çıplaktı ve üst üste duruyordu. Elbisesi vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyordu ve baldırlarının ortasında bitiyordu. Kollarını kavuşturmuş ve kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık olsa da rahat ve güzel görünüyordu.

"Jesse iyi mi?"

"Evet, iyi." Kamyonetime, sonra da ona baktım. "Onunla konuştuğumu nereden bildin?"

"Tahmin ettim. Birlikteyken yüzünde bir ifade beliriyor, sanki aynı anda hem şaşkın hem de gururdan patlayacakmışsın gibi. Kamyonetindeyken de o ifade vardı, ben de iki ile ikiyi birleştirdim."

Bunu fark etmesini sevdim. Ve çocuğumun bana hissettirdiklerini tam olarak anlamıştı.

Elimi karnına koyarak onu kapıdan dışarı ittim ve içeri girdim, arkamdan kapıyı tekmelerek kapattım. Alt dudağını ısırđı, ben de kolumu beline doladım, sonra kolumu daha aşağıya, poposunun altına kaydırđım ve onu kaldırdım.

Yüz yüze geldiğimizde, o sırtıttı. Eğildim ve kıvrımlı dudaklarını öptüm.

"Haklısın. Jesse ile konuşuyordum. Benimle bir randevuya daha evet demene şaşırmış. Ona göre, cazibemi çok iyi saklıyorum. O kadar iyi ki, hiç fark etmemiş."

Gölerek yüzümü avuçladı ve bacaklarını belime doladı, sıcaklığı aramızdaki kumaştan sızıyordu. "O görmemiş olabilir, ama ben gördüm." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, bana başımı döndüren tatlılığını hissettirecek kadar uzun süre. "Bu arada, Jesse nasıl?"

"Kendi iyiliğı için fazla akıllı. Benim için de. Onun dışında iyi. Okulun bitmesini bekliyor, ama yakında bitecek." Onu ayağı kaldırdım ve mutfağına kadar onu takip ettim. "Burası inanılmaz kokuyor."

Omzunun üzerinden gülümsedi. "Öyle mi? Gurme bir aşçı olduğumu söyleyemem, ama birkaç yemeğı mükemmel yaparım. Senin et seven biri olduğunu düşündüm

yediğini düşündüm, o yüzden dünyaca ünlü güveç yemeğimi yaptım."

Gülerek karnımı okşadım. "Bu izlenimi nereden edindin?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Caleb, dört yıldır sana akşam yemeği servis ediyorum."

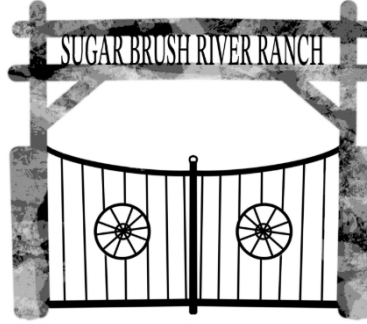
"Beni yakaladın." Mutfağında yapabileceğim bir şey var mı diye etrafa baktım. Fırının zamanlayıcısı geri sayıyordu. Tezgahın üzerinde bir kase salata ve bir bez peçeteye örtülü bir sepet vardı. "Senin yaptığın her şeyi yerim. Eğer normalde yemek yemiyorsan..." tutuyordu kaldırdı elini elini "Ben sadece yemekleri yemekleri ben yediğim

Aksi takdirde, bu bir israf olurdu."

Başımı salladım. "Yine beni yakaladın. Şimdi bana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak tüm ağırlığını bana yasladı. "Kendine bir içki al, sonra otur ve ben yemeğimizi tabağa koyarken benimle konuş."

"Sanırım bunu çok fazla zorlanmadan yapabilirim."

Alice, yemek yapma becerilerini çok küçümsemişti. Sadece basit et ve patates yemekleri yaptığını iddia ediyordu, ama bu, okyanusu gölet olarak adlandırmak gibiydi.

Son lokmamı ağızıma attığımda onun sırtıttığını fark ettim ve başımı eğdim. "O bakış ne için?"

"Hiçbir şey." Elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Sadece yemek yeme şeklin. Ne kadar keyif aldığını saklamaman hoşuma gidiyor."

Peçeteye ağızımı sertçe sildim. "Neden saklayayım ki? Harika bir yemek yaptın."

"Teşekkürler. Başkaları için sık sık yemek yapmam. Bazen Joy'a artan yemekleri götürürüm ve ara sıra onu ikna edip yemeğe gelmesini sağlarım, ama hepsi bu kadar. Seni masamda görmek hoşuma gidiyor."

Elini tutup kendi elimle kavradım. "Senin masanda olmayı seviyorum. Kardeşlerim bana yaptığın yemeği duyarsa, eminim davet edilmeyi isteyeceklerdir."

Gözleri parladı. "Bu çok hoşuma gider, ama Kelly klanının tamamını ağırlamaya henüz hazır olduğumu sanmıyorum. Belki gelecek hafta, sen ve Jesse gelebilirsiniz."

Gülümsedim. "Tabii ki. Ama Jess'in meraklı olduğunu unutma. Kendini tutamıyor."

"Suçlayıcı her şeyi saklayacağımdan emin ol."

Elini dizime koydu, ben de ona yaklaştım. "Suçlayıcı bir şeyin olduğuna inanmak zor. Ne saklıyorsun?"

Yanaklarındaki pembe renk daha da koyulaştı. "Aslında hiçbir şey..."

Kaşları havaya kalktı. "O kızarıklık ilgimi çekti. Senin sırlarını kendim mi ortaya çıkarmam gerekecek?"

Gözleri onu ele verdi, yatak odasına giden koridora doğru kaydı.

"Caleb," diye fısıldadı, biraz çaresizce.

Kafamı salladım. "Seninle dalga geçiyorum, hayatım. İstemediğin sürece sırlarını bana açıklamak zorunda değilsin."

Parmakları benimkilerin içinde kıvrıldı. "Çoğunlukla şaka yapıyordum. Ben çok sıkıcı biriyim."

"Bu konuda sana kesinlikle katılmıyorum."

Hafifçe nefes verdi. "Teşekkür ederim. Yani, komodinimin içindekileri saymazsak, benim hiçbir sırrım yok... Jesse'nin *o kadar* meraklı olduğunu sanmıyorum."

"O olmayabilir, ama ben öyleyim."

Bu onu güldürdü. "Belki sana gösteririm."

Elini tutup sandalyesinden kaldırdım. Şaşkın bir çılgılık attıktan sonra, sanki oraya aitmiş gibi kucağıma oturdu. Avucumla başının arkasını okşadım, saçları parmakları arasından dökülüyordu ve parlak yeşil gözlerine baktım.

"Bana karşı yeterince rahat hissettiğinde bunu yaparsan, onur duyarım," diye mırıldandım. "Ama zamanımız var. Acele etmeye gerek yok. Seni parça parça tanımaktan mutluyum."

Dudaklarını birbirine sürttü ve titrek bir nefes aldı. "Bunu seviyorum, Caleb. Gerçekten. Ama dürüst olmak gerekirse..." Sesi alçaldı, düşük ve boğuktu. "Seninle birlikteyken istediğim son şey yavaş olmak."

Bu sözler beni sarsmıştı. "Öyle mi?" Sesim istemeden sert çıkmıştı. "Senin istediğini yapacağım. Seninle ne yapmak istersen hazırım, ama emin olmanı istiyorum."

Kirpikleri aşağı indi, parmakları gömleğimin düğmesini buldu ve onunla oynadı. "Sence ben hasarlı mıyım?"

"Kesinlikle hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden öyle düşüneyim ki?"

Gözlerini kaldırmadı. "Saldırıya uğradıktan sonra kendimi aptal hissettim. Korkmuştum. Sanki gözlerim bağlı dolaşıyormuşum gibi. Ama bir bakıma, olanları gerçekten hatırlamadığım için şanslıyım. İlaçlar zihnimde bir boşluk bıraktı. Yaralandığımı biliyorum ve kimse müdahale etmeseydi daha kötüsünü yapardı. Birçok kadından daha şanslıyım."

O zorlukla yutkundu. "Ama o gece, seninle olan ilişkimin hiçbir ilgisi yok. Öpüştüğümüzde, bana dokunduğunda... onunla hiçbir ilgisi yok. Hiçbir şekilde. Seninle birlikteyken korkmuyorum. Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Her şeyden çok, seninle birlikte güvende olduğumu biliyorum."

"İyi. Benimle her zaman güvende olacaksın. Bu ilişki nereye giderse gitsin, bu değişmeyecek," diye söz verdim, boğazım duygularla dolmuştu ve bunları bastırmak için elimden geleni yaptım. Şimdi kızmanın sırası değildi. Alice buradaydı, kollarımdaydı. Kimse ona zarar vermeyecekti. Bundan emin olacaktım.

İki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bütün gece burada kucağında oturup seninle konuşmak isterdim, ama mutfakı temizlemeden rahat edemem."

Alnımı onun başının yanına dayadım. "Anlıyorum. Ama bana şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerden birini pişirdin. Temizleme şansın yok."

"Birlikte yaparız."

Kalçasına hafifçe vurdum. "Anlaştık sevgilim."

Alice ile bulaşık yıkamak bile aklıma gelen diğer her şeyden çok daha iyi geliyordu.

Lavaboda, kalçasını benimkine çarptı ve bana sabunlu bir tabak uzattı. "Dikkatli olmazsan, buna alışacağım."

Gülümsedim ve ona bir damla su sıçrattım. "Plan bu, Allie kızım."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Alice

Caleb Kelly konusunda daha mantıklı davransaydım, bir haftada üç randevu çok fazla derdim. Aceleci davrandığımızdan endişelenirdim — çok fazla, çok erken yorulurduk. Ama sonra Cumartesi günü beni akşam yemeğine evine davet etti ve ben tereddüt etmeden kabul ettim.

Şimdi, terasında oturmuş, bira içiyor ve onun ızgara yaptığı tavuğu yiyorduk. Flanel gömleği üzerimde bol duruyordu, kolları üç kez kıvrılmış olmasına rağmen hala bileklerimi örtüyordu, ama onun kokusunu taşıyordu. Gece yeterince serindi, ben de gömleğin içine gömüldüm, onun bir şeyini giyme bahanesi bulduğum için minnettardım.

Yukarıda, gökyüzü geniş ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu, yıldızlar o kadar parlaktı ki, neredeyse dokunabilecek kadar yakın görünüyorlardı. Kasabadan çok uzak değildik, ama sanki başka bir dünyada gibiydik.

Başımı geriye yaslayıp iç geçirdim. "Burayı seviyorum."

"Ben de," diye onayladı. "Başka bir yerde yaşayabileceğimi sanmıyorum. Uzun vadede değil."

"Seni suçlamıyorum. Ben şehirleri seviyorum ve San Francisco'da yaşamaktan memnunum, ama burası bana daha çok uyuyor." Burnumu kırıştırdım. "Diğer insanlara çok yakın olmayı sevmiyorum."

Sakalının altındaki ağzı kıvrıldı. "Özür dilerim. Biraz geri çekilmeli miyim?"

Elimi uzattım ve onun elini tutup kendi ellerimin arasında sıktım. "Aklından bile geçirme. Aslında, biraz daha yaklaşabilirsin."

Tabağıma doğru başını salladı. "Yemeğin bitti mi?"

"Bitti, ama..."

Sözlerimi tamamlayamadan, beni sandalyemden kaldırıp kucağına oturtdu. Burası hızla en sevdiğim oturma yeri haline geliyordu. Caleb'in uylukları uzun ve kalındı. Kucağı benim için adeta bir taht gibiydi. Kollarını bana doladı, beni güvende hissettirecek kadar güçlüydü ama asla sıkışmış hissettirmedi. Göğsüne yaslandım, parmaklarımı yıpranmış flanel gömleğinin üzerinde gezdirdim, onun sağlam sıcaklığına gülümsedim. Geniş ve güçlüydü, neredeyse tamamen sert hatlar ve kaslardan oluşuyordu. Ama bana yaslanan yumuşak karnı - ki buna bayılıyordum - onu daha da insan gibi hissettiriyordu, tüm o gücün ortasında biraz hassasiyet.

"Tamam, ben buraya oturacağım," diye espri yaptım.

"Bana göre tam sana göre." Alçıya alınmış bileğimi eline aldı ve incelerken mırıldandı. "Bunu çıkarmaya hazır mısın?"

"Hazırdan da öteyim." Orada olduğunu sürekli unutuyor ve her şeye çarpıyordum. Bu, hem işimi hem de diğer her şeyi yapmamı zorlaştırıyordu. Ayrıca saldırıyı sürekli hatırlatıyordu. Asla unutmayacağım, ama kanıtın gözümün önünde durmaması iyi olurdu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Korkuyorsun."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Hastane. O kısmı korkutucu buluyorum."

"Bana anlatabilir misin?" Büyük eli karnımın üzerine uzandı. "Böbreğini bağışlamayı? Hastaneleri bu kadar nefret etmene neden olan şey ne?"

Bunun geleceğini biliyordum ve her şeyi açıkça anlatmak en iyisiydi, ama keşke biraz daha erteleyebilseydim. Ancak Caleb'e bunu inkar edemezdim. Benimle ilgili her şeye ilgi duyduğunu açıkça belli etmişti ve Silla'nın hastalığı beni bugünkü halime getirmişti.

"Uzun bir hikaye. Belki de kendi koltuğuma dönmeliyim," dedim, ama bu en son istediğim şeydi.

Caleb'in eli karnıma daha sıkı bastırdı. "Bunun için bir neden yok. Olduğun yerde kalmanı tercih ederim." Şakağıma öptü. "Anlat bana."

"Tamam. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan." O da istediğini onayladı, ben de derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparladım ve anlatmaya başladım. "Kız kardeşim Silla, nadir görülen bir genetik anemi ile doğdu. Tedavi edilmezse çocukluk çağını atlatamazdı. Tedavi edilse bile yaşam süresi çok kısaydı. Ben beş yaşındayken doğdum ve benim kordon kanı kök hücrelerimi ona yardımcı olmak için kullandılar. Ailem bunu açıkça söylemedi ama büyüdüğümde, beni bu yüzden doğurduklarını anladım. Ben onun donörü olmak için doğmuştum."

Caleb tısladı, kolları beni sıkıca sardı, ama sessiz kaldı ve tüm dikkatini bana verdi.

"Kan nakli, bitmek bilmeyen randevular, uzun hastane yatışları vardı. Evde bırakılamayacağım için beni de yanında götürüyorlardı. Okul dışında oyun arkadaşlarım ya da arkadaşlarım yoktu. Tüm dünyam onun etrafında dönüyordu."

"O zaman okumaya başladın," diye tamamladı.

"Evet." Hafifçe gülümsedim. "Tatile çıkmadık, maceralara atılmadık. Silla yapamıyordu, biz de yapmadık. Benim için çok önemli değildi, ama kendime ait bir şeye ihtiyacım vardı. Hastane duvarlarına bakmaktan ve görünmez hissetmekten kaçmak istiyordum. Kitaplar benim için bu oldu. Okumaya olan sevgim o yıllarda başladı ve pişman değilim."

Nefes almak için bir an durup başımı salladım. "Yedi yaşındayken Silla'ya kemik iliği bağışladım. İşlem çok da kötü değildi. Uyuyordum ve uyandığımda ağrılarım vardı, ama sorun değildi. En kötüsü yalnız uyanmaktı. Bundan çok *nefret ediyordum*. Ne kadar korktuğumu hala hatırlıyorum, kimse yoktu. Hepsi Silla'nın yanındaydı. Sanırım onun onlara daha çok ihtiyacı vardı."

Caleb'in düğmesini çektim, kafam ve kalbim anılarla doluydu. "Onun aldığı ilgiyi hiç kışkındığımı sanmıyorum. Daha iyisini bilmiyordum. Şimdi bile anlıyorum. Ailem beni görmezden gelmek istememişti, ama kapasiteleri sınırlıydı ve hepsi kız kardeşime harcanmıştı."

"Mazeret yok," diye Caleb sertçe mırıldandı. "Hiçbir mazeret."

"Biliyorum." Diye iç geçirdim. "Kötü niyetli değillerdi, ama beni ihmal ettiler. Yetişkin olarak bunu anlayabiliyorum. O zamanlar, o benim hayatımdı. Her şeylerini Silla'ya verdiler ve bana hiçbir şey kalmadı. Evden ayrılabilceğim ve sonunda fark edilebileceğim günü bekledim durdum."

Gözleri beni şefkatle süzdü. "Evden ayrılmadan önce böbreğini aldılar."

Başımı salladım. "Silla'nın böbrekleri iflas ediyordu. Ben razıydım, elbette ki öyleydim. Ama ailem pazarlık yapmaları gerektiğini düşündü ve bunu yaparsam istediğim herhangi bir üniversiteye gitmem için masrafları karşılayacaklarına söz verdiler. Kaliforniya'yı seçtim. Ameliyat oldum, ona böbreğimi verdim ve... hepsi bu kadar."

"O zaman da yalnız mı uyandın?" diye sordu ve sesindeki öfkeyi kaçırmadım.

"Evet. Onlar Silla'nın yanındaydı." Yara izimin olduğu alt karnıma dokundum. "Bu, ayırmak zorunda kaldığım son parçaydı. Oradan ayrıldıktan sonra, onlardan neredeyse hiç haber almadım. Silla her zaman mesafeli davranmıştı, bu yüzden bu beni şaşırtmadı. Sanırım ailem de beni pek şaşırtmamıştı."

Caleb, söylediklerimi tam olarak anlayamamış gibi bana göz kırptı. "Ona kendi vücudunun parçalarını verdin, ama o seni uzak tuttu mu?"

Silla'yı düşündüğümde her zaman hissettiğim o eski, tanıdık acı göğsümü sıkıştırdı. "Onun minnettarlığına hiç ihtiyacım olmadı. Sadece aynı tarafta olmamızı istedim. Onu sevdim... ama onu gerçekten tanıdığımı söyleyemem." Nefesim kesildi. "Çok küçük yaşlardan beri uzun bir ömrü olmayacağını biliyordu. Belki de mesafeli davranmak, bununla başa çıkabilmesinin tek yoluydu. Belki de hasta olan o iken, sağlıklı olan bana ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Bu ikimiz için de adil değildi. Onun tüm seçimlerini asla anlayamayacağım, ama şunu biliyorum: hayatı zordu. Ve artık acı çekmediğine sevinirim."

Caleb'in göğsünden düşük bir ses çıktı. Eli kolumdan aşağı, uyluğuma doğru kaydı. Gözleri benimkilere kilitlendi, kaşları derin bir çizgiyle çatıldı.

"Senin hayatın da kolay değildi."

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ama hayattayım. Buradayım. Birkaç parçam eksik olabilir, ama hala bir bütünüm. Sağlıklıyım. Bu, minnettar olmak için fazlasıyla yeterli."

"Sen çok iyisin," diye mırıldandı, neredeyse öfkeyle. "Çok bağışlayıcısın."

"Onları affettiğimi söylemedim, Caleb." Avucumu göğsüne, çarpan kalbinin üzerine koydum. "Ailemi anlıyorum, ama beni bir cam parçasıymışım gibi hissettirdiler. Ben gittiğimde, hiç direnmeden beni bıraktılar. Ama onlara kızmanın ne faydası var? Onlar burada değiller. Olsalar bile, başından beri doğru olmayan bir şeyi düzeltemezdik. Tek yapabileceğim, bunu unutmak ve kendimi göstermeye çalışmak."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben de seni görmeyen bir başkasıydım ve bununla yaşamak zorundayım. Ama sana söz veriyorum Alice, bu bir daha asla olmayacak. Sen benim görüş alanımdasın, benim için önemlisin ve seni her zaman göreceğim."

Gözlerim kapandı, onun dokunuşuna yaslandım, avuç içleri tenime sıcaklık veriyordu. "Bir keresinde beni görünmez hissettirdin. Ama bunu beklediğim için izin verdim. Artık vermiyorum."

"İyi," dedi boğuk bir sesle. Başparmağıyla dudaklarımı yavaşça ve nazikçe okşadı. "Çünkü şimdi istesem bile senden gözlerimi ayıramam."

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü ve o da gülümsememin şeklini izledi. "Bu bir rahatlama. İkimiz de biliyoruz ki, sana gözlerimi diktikten beri *senden* gözlerimi ayıramadım."

Bu sözlerim hafif bir alaycı gülümsemeye karşılandı ve kaşlarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. Ben sadece dağınık bir çiftçiyim, sen ise... *Alice'sin*."

Onun kesilmiş sakalına dokundum. "Artık o kadar da dağınık değilsin." "Kızımı etkilemeye çalışıyorum."

Kızım...

İç

geçirdim

"Denemen gerek yok." Alt dudağımı ısırdım ve ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. "Joy's'ta çalıştığım ilk gecede oldu. Sen Hannah'yla oradaydın ve ben berbat bir haldeydim. Hannah siparişini yıldırım hızıyla verdi ama ben o kadar gergindim ki, bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Bana her zamanki gibi gülümsedin..."

"Her zamanki gibi mi?"

Başımı salladım. "Evet. İnanılmaz bir gülümseme var. Tüm yüzünü kaplıyor. Gözlerinin köşeleri kırışıyor, yanakların

biraz pembeleşir ve ağzın mükemmel bir *U* şekline dönüşür. Gerçekten çok güzel bir gülümseme."

Bir gürültü göğsünü titretti. "O gülümseme sana özel olmalı. Bunu bana başka kimse söylemedi."

Eğer ona uzun zaman önce aşık olmasaydım, o anda yere yığılırdım. Jesse babasının cazibesini görmemiş olabilir, ama o cazibe canlı ve güçlüydü ve doğrudan bana yönelmişti.

"Hikayemi bitirmedim," diye itiraz ettim.

Bana özel bir gülümseme hediye etti. "Tabii ki, hayatım. Gerisini duymak istiyorum."

"Özellikle heyecan verici bir şey değil, ama anlatayım. Bana gülümsedin ve onun siparişini yavaşça ve nazikçe tekrarladın. Bunu abartmadın, sadece yaptın. Sonra, içkini yere düşürdüm, sen gülerek geçiştirdin ve zaten başka bira istemediğini söyledin."

"Üzgünüm, bunu hatırlamıyorum. Şimdi seni kollarımda tutarken, keşke hatırlasaydım diyorum."

"Şimdi kollarında olduğuma göre, bunun bir önemi yok. Ben buradayım."

"Öylesin." Alnını alnıma sürttü. "Yemekleri sonraya bırakırsak, içeri girip benimle rahatlayabilecek misin?"

Ben homurdandım. "Hiç şansı yok."

Otuzuncu Bölüm

Alice

MUTFAK TEMİZLENDİKTEN ve tamamen rahatlayabildikten sonra, Caleb ve ben kanepesine oturup film izlemeye başladık. Ama sorulsaydı, filmin konusunu kimseye anlatamazdım. Caleb'in kolları beni sarmış, ağzı sürekli benimkini ararken bunu yapamazdım. Her seferinde onun yerleşip ekrana dikkatini vereceğini düşündüğümde, dudakları tekrar benimkine dokunuyordu.

Yavaşça minderlere gömüldük, ben yarısı onun göğsündeydim. Geniş omuzları, altımda çelik ve rahatlığın bağımlılık yaratan bir karışımıydı ve her öpücükle daha da eriyordum. Eli sırtımda tembel izler çizdi, omuz bıçaklarıma kadar çıktı, sonra belime indi, sanki benim haritamı çiziyormuş gibi. Her geçiş beni titretti.

Saçıma iç çekerek, sıcak nefesi tepeciğime değdi. Parmakları kalçamı kavradı, sonra genişçe açarak beni gövdesine doğru çekip yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Daha aşağı kayarak, ondan çaldığım flanelin kenarını tuttu ve kalbimin atışını hızlandırdı. Gözleri gözlerime kilitlenmiş halde, parmak eklemleri çıplak tenime değene kadar yukarı doğru yavaşça çekti.

Sonra hareketsiz kaldı, alnı alnıma değdi, nefesi düzensizdi. "Bu uygun mu?" diye mırıldandı, hem sert hem de nazik bir sesle.

"Öyle." Aramızdaki ani mesafeye itiraz etmesine rağmen göğsünü ittim ve flanel gömleğimin önünü açmaya başladım.

"Bana dokunmanı istiyorum. Bana cam gibi davranmana gerek yok."

"Asla öyle bir şey yapmam." G  mleğime uzandı, son düğmeyi benim için açtı ve omuzlarımdan aşağı kaydırđı. Tek tek kolları çıkardı ve gömleği bir kenara attı. Hâlâ uzun kollu ti    t  mle           , onu ba  ımdan çıkardım ve s  tyenimle kaldım.

Caleb'in kaşları d       ve boğazından bir homurtu   ıktı. "Allie..."

Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. İyi bir s  tyendi. Beyaz ve dantelli, k      g  ğ  slerimi bir sunum gibi yukarı doğru itiyordu. "Caleb... dokun bana, tatlım."

Yavaşça hareket etti, fikrimi değiştirmem için bana her türlü fırsatı verdi. G  ğ  s  nden çıkan düşük bir sesle, bizi döndürdü, böylece sırt üstü yatmış oldum ve yanımda bir dirseğiyle kendini destekledi. Serbest eliyle belimin kıvrımlarını okşadı, nasırlı parmak uçlarıyla karnımı okşadı, konsantrasyonundan dolayı ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, o öpücük için eğilene kadar nazikçe çektim. Çenesi yanağıma s  rt  nce ayak parmaklarım kıvrıldı. Uzun bacaklarına ayaklarımı doladım, bana daha fazla bastırması için sabırsızlanıyordum.

Caleb hiç acele etmiyordu. Nefesim kesilene kadar beni öptükten sonra, ağzımdan ayrılıp aşağıya doğru indi, köprücük kemiğime ve omzumun eğimine yavaşça, a  ık öpücükler kondurdu. Dudakları g  ğ  s  m  n     kinliğine değdiğinde, içimden bir sıcaklık yayıldı ve ona doğru eğildim.

Eli yukarı kalkıp kaburgalarımı kapattı, sonra g  ğ  s  me kaydı. Acı verici bir sabırla, bir s  tyenimi, sonra diğerini indirdi, tüm bu süre boyunca beni izleyerek, benim de onunla birlikte olduğumdan emin oldu. Nefesim kesildi. Başımı salladığımda, başparmağı çıplak tenimi okşadı.

"  ok güzelsin," diye mırıldandı. "Bütün gece sana bakabilirim ve doyamam."

Saçını tekrar çektim ve şakağına fısıldadım, "Bana bak, ama dokunmayı bırakma."

Başparmağını ta  lı meme ucumun üzerinde gezdirdi, sonra aynı yolu ağzıyla takip ederek hassas eti ıslattı. Nefesim kesildi ve vücudum daha fazlasını istercesine kavis yaptı.

"Böyle mi?" diye sertçe sordu.

"Gerçekten öyle."

"Bunu da beğenecek misin bakalım."

Dudakları meme ucumu kapattı ve emmeye başladı. İpeksi saçlarına tutundum ve inledim, göğüslerime yaptıklarından o kadar etkilenmişim ki, elini içime sokana kadar kot pantolonumu açtığını fark etmedim. Kalın parmakları karnımın alt kısmını okşadı, sonra aşağı kayd, kıllarımı geçip, yarıkımı bulana kadar.

Hayal kırıklığıma uğrayarak, başını göğsümden kaldırıp bana baktı. "Seninle yapmak istediğim çok şey var, ama bunun için daha fazla alana ihtiyacım var. Yatağıma geçmeye ne dersin?"

Kalbim boğazıma kadar çıktı, cevabım zar zor çıkabildi. "Bence bu gerçekten iyi bir fikir." Gergindim, ama her kelimesinde ciddiydim. Bu benim için keşfedilmemiş bir alan olduğu için değil. Bu *Caleb'di*. Onunla ilgili her şey önemli geliyordu.

Caleb beni o kadar derin bir şekilde öptü ki, nefesimi ve düşüncelerimi kaybettim. Ben gevşeyip ona sarıldığımda, ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı, koridordan geçerek odasına taşıdı ve beni kral boy yatağına yatırdı. Üzerimde durarak, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi gözlerini vücudumda gezdirdi; sanki bana bu şekilde bakmak, bana dokunmak kadar zorunluymuş gibi.

Ona uzandım, ellerinin tekrar üzerimde olmasını istiyordum. "Cay, buraya gel."

Gözleri benimkilere kayd. "Kot pantolonunu çıkarabilir miyim?"

Alt dudağıımı ısırarak titremesini engelledim ve başımı salladım. "Çıkarabilirsin."

Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru sıyırdı, parmak eklemleri baldırlarıma, ayak bileklerime, iç uyluklarıma değdi, ta ki kot pantolonum tamamen çıkıp beni sadece danteller ve tüylerim diken diken kalana kadar. Bakışları tekrar üzerimde dolaştı. Orada açlık vardı, ama aynı zamanda çok hassas bir şey de vardı, bunu göğsümün derinliklerinde hissettim.

Belki de bu onun için de aynı derecede önemliydi.

Yanımda uzandı, avucuyla külotumun çizgisini takip etti, kalçamdaki narin bel bandını takip etti, karnımın çukuruna indi ve tekrar geri döndü, alaycıydı ama asla acele etmedi.

"Çok seksisin. Sana doyamıyorum," diye fısıldadı. "Bunları da çıkarabilir miyim?"

"Lütfen." İşlemi kolaylaştırmak için kalçalarımı kaldırdım.

O, saten ve danteli tek bir yavaş ve yumuşak hareketle çıkardı. Yanaklarım kızardı, ama gözlerindeki bakış, saklanma düşüncesini kafamdan silip attı. Bir dirseğiyle kendini destekleyerek, diğer elini uyluklarımın üzerine koydu ve dudakları dizimin iç kısmına değene kadar eğildi.

"Allie," diye mırıldandı, sesi kısıtlamadan dolayı boğuktu, "Seni tatmam lazım. Sana ağzımı koyabilir miyim?"

Tanrım, bunu çok istiyordum. Ama onu hissetmeden bir saniye daha orada yatamazdım. Hâlâ tüm kıyafetleri üzerindeydi ve parmaklarım ona dokunmak için kıpırdanıyordu.

Gömleğini çektim. "Önce bunu çıkar. Tenini tenimde hissetmek istiyorum." Başını eğdi. "Öyle mi?"

"Evet." Gömleğini bir kez daha çekip yukarı doğru kaldırdım. "Çıkar şunu Cay."

Ağzı benim isteğim karşısında şaşkın bir ifadeye büründü. "Seksi ve otoriter. Bu gece bana tüm yönlerini gösteriyorsun. Hoşuma gitti."

Arkasını dönüp Henley tişörtünü başından çıkardı ve gömleksiz halini görünce dilimi yutmak üzereydim. İnce tüylerle kaplı geniş göğsü, kalın beline uzanıyor ve kot pantolonunun bel kısmında kayboluyordu. Öne eğildim ve göğsünün ortasına burnumu sürttüm, hafif tüyler dudaklarımı gıdıkladı. Ben küçük, koyu renkli meme uçlarına dudaklarımı kaydırırken ve dişlerimi göğüs kaslarının alt kısmına sürerken o da başımın arkasını tuttu.

Gözlerimi ona çevirerek, kot pantolonunun en üst düğmesini açtım ve elimi indirerek fermuarının arkasındaki kalın şişkinliği okşadım.

"Daha fazla," diye fısıldadım. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Bileğimi yakaladı ve sıkıca tuttu. "Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Seni görmek ve sana dokunmak istiyorum."

Çenesi gerildi, kendisiyle savaşıyordu. Yenilgiyi kabul eden bir iç çekiş ve düşük bir küfürle, kot pantolonunun fermuarını açtı ve onu aşağı itti, külotuyla birlikte tekmeledi. Önümde uzanan tüm vücudunu görünce nefesim kesildi. O iri bir adamdı ve penisi vücudunun geri kalanına oranla

kalın ve ağırdı, aramızdaki havaya karşı gerginleşmişti.

Caleb hareketsiz kaldı, bakmama izin verdi, dokunmama izin verdi. Parmaklarımı onun etrafına doladığımda gözleri benimkilere kilitli kaldı, önce çekingen, sonra onun sıcaklığına ve ağırlığına alıştıkça daha cesurca. Göğsü düzensizce inip kalkıyordu, ben onun uzunluğunu okşarken, denerken, keşfederken, titreme geçiyordu.

"Allie," diye dişlerini sıktı. "Sana vermem gereken şeyi veremedi beni mahvedeceksin."

Dudaklarımı yaladım, dokunuşumla nefesinin kesilmesinden cesaret aldım. "Belki de istediğim budur."

İnledi, yüzümü avuçlayarak beni sersemleten sert bir öpücük verdi. Sonra geri çekildi, başını sertçe salladı. "Hayır, sevgilim. Henüz değil. Seni üstümde istiyorum."

Ne demek istediğini sormadan, o aynı şaşırtıcı kolaylıkla beni kaldırdı ve göğsüne oturmam için pozisyonumu ayarladı. Kalçalarımın tutup, yüzünün üzerinde durana kadar beni yukarı doğru yönlendirdi.

"Başlığı tutun," dedi kadife gibi yumuşak bir sesle. "Sana çok iyi hissettireceğim. Ama hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söylemelisin."

"Söylerim," diye söz verdim, bu adamın bana hoşuma gitmeyecek bir şey yapamayacağını zaten biliyordum.

Parmaklarımla kalın ahşap başlığını sıkıca kavradım, o kadar sıkı tuttum ki parmak eklemlerim beyazladı. O da beni uyluklarımdan tuttu, büyük ellerini etrafıma doladı ve beni istediği yerde tuttu. Dilinin ilk sıcak dokunuşu, kalan tüm sinirlerimi paramparça etti. Başım geriye doğru eğildi, zevk içimi kaplarken bir çığlık attım.

"Caleb..." Bu, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve ben bunu, onunla birlikte, çok düşünmüştüm. Hayallerimin çok ötesinde, çok daha iyiydi.

Bana doğru inleyerek dilini daha derine soktu, sanki en tatlı nektarı damlatıyormuşum gibi tadımı aldı. Uyluklarım omuzlarına titriyordu, parmaklarım hayatım pahasına başlığa tutunuyordu, o ise ağzıyla yavaş ve yıkıcı bir ustalıkla beni açıyordu.

Zevkim, o kadar yüksek inşa edilmiş yanan bir ateş gibiydi ki, farkına bile varmadan kontrol edilemez bir cehenneme dönüştü. İçimden dökülen yüksek, keskin sesleri durduramıyordum. Uyluklarım onun başını sıkıca kavradı, kalçalarım çaresizce onun ağzına doğru sallanıyordu. Caleb inledi, titreşim içimi sardı ve güçlü elleriyle beni daha da geniş açtı.

"Cay... Yapamıyorum..." Uyarılarım, karnımın derinliklerinde patlayan bir sıcaklık dalgasıyla çığlığa dönüştü ve dalga dalga dışarıya doğru yayıldı, ta ki ben tamamen kendimi kaybetene kadar. Kemiksiz, titrek bir yığın haline gelmemek için başlığı tutunmaya çalıştım.

Bu Caleb için yeterli değildi. Durmadı. Aksine, daha da açgözlü hale geldi, benden son titremeyi de alıp, ben nefes nefese kalıp saçma sapan konuşana kadar artçı sarsıntılar boyunca beni yaladı. Bacaklarım omuzlarına karşı titriyordu, vücudum aşırı duyarlıydı ve o beni sabit tuttu, sanki ben onun tattığı en iyi şeymişim gibi inleyerek.

İlk dalganın üzerine, imkansız ama gerçek bir başka dalga yükseldi. Tekrar titremeye başladım, ikinci bir doruk noktası beni sararken, onun adını ağlayarak haykırdım, bu seferki bir öncekinden daha sıcak ve daha uzundu.

Doruk geçtikten sonra, öne doğru eğildim, alnımı başlığa dayadım, nefesim düzensizce geliyordu. Caleb beni yatıştırdı, bacağımın içini, beni derinden sarsan davranışıyla hiç uyuşmayan bir şefkatle öptü.

Bana baktı, ağzı ıslaktı, gözleri erimiş gibiydi. "Allie kızım," dedi boğuk bir sesle, "seni bütün gece burada tutabilirim."

"Ama ben bunu sana yapmak istiyorum." O izin verdiği kadar geri çekildim ve parmak uçlarımla şişmiş dudaklarına dokundum. "Seni tatmama izin ver."

"Eğer istersen..."

"Oh, istiyorum." Bacaklarım sabırsızlıkla kıpırdadı, bu da onun yıkılmış bir kahkaha atmasına neden oldu.

O pes etti ve yatakta yanına kaymamı izin verdi. Zıt yönlerde uzandık, vücudu uzamış, kalın penisi karnında gergin ve ıslak bir şekilde duruyordu. Parmaklarımı onun üzerinde gezdirdim, tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. Penisine geldiğimde, altına uzanıp ağır testislerini elimle kavradım ve deneme amaçlı sıkarak inceledim.

"Tanrım," diye inledi, kalçaları sarsıldı. "Ne yapıyorsun?" "Vücudunu öğreniyorum." Dikişi alt kısmına kadar izledim altına kadar izledim, dokunuşumun vücudunun her santimetresine ne yaptığını keşfetmek için dünyadaki tüm zamanın bende olmasını diledim.

Belki başka bir gece. Onu dilimde hissetmek için çok sabırsızdım.

Önce çekinerek eğildim ve yaladım. Göğsü ölümün eşiğindeymiş gibi hırıltılı soluklar alırken, cesaretim arttı. Tadı beni daha da tahrik etti. Farkına varmadan, onu dudaklarımın arasına aldım, daha derine kaydurdum, beceriyle değil, çaresizlikle emdim.

Caleb'in eli uyluğumu yakaladı, onu yüksekçe kaldırıp açtı, sonra ağzı yine üzerime geldi. Onun etrafında nefes nefese kaldım, neredeyse boğuluyordum. Şişmiş etime değen dilinin şoku beni inlemeye itti, titreşim ondan bir küfür kopardı.

Vahşi, beceriksizdi, ikimiz de incelik kullanmıyorduk. Çenem ağrıyordu, başım dönüyordu, ama onu ne kadar emersem, o kadar ıslak ve ateşli oluyordum. Zevk ve baş dönmesi iç içe geçti, ta ki beni daha çok titretenin ne olduğunu anlayamayacak hale gelene kadar: onun dili mi, yoksa onu saran dudaklarım mı?

"Allie... lanet olsun... çekilmen gerek."

Kafamı salladım ve daha sert emmeye başladım. Bu deneyimi tam anlamıyla yaşamadan olmazdı.

Kalçaları kavis yaptı ve çaresizce inleyerek bana teslim oldu. Birkaç kez daha emdim ve ağızıma boşaldı. O kadar çoktu ki, bir kısmı dudaklarımdan sızdı ve bu hoşuma gitti. Belki de o olduğu içindi, bilmiyorum, ama daha fazlasını istedim.

Onu emip kuruttuğumda, saçımı çekti ve ben başımı kaldırıp, elimle dudaklarımı sildim, başım dönüyordu ve nefesim kesilmişti. "Aman Tanrım, Caleb."

Bana özür dilemesi mi yoksa tapması mı gerektiğini bilmiyormuş gibi baktı. "Sen... sen gülüyor musun?"

"Evet." Alnımı göğsüne dayadım, tüm vücudum sevinç, zevk ve tatminle titriyordu. "Şu anda o kadar mutluyum ki, durduramıyorum bile."

Beni kollarımın altından yakaladı ve kendine doğru çekti, gülümseyen yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen başka bir şeydin."

ve bana gülümsedi. "Ben de mutluyum. Gülmek için enerjim yok ama ben de aynı şekilde hissediyorum."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, sonra kendimi ona yaslayarak kalp atışlarının düzenli ritmini dinledim. Ona daha önce de bağlıydım, ama şu anda, onun derisinin altına girebilseydim, girerdim. Ona yakın olmak istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, parmaklarını sırtımda gezdirerek.

"İyiden de öteyim." Göğsündeki tüylerle oynadım, yanaklarıma değen hissi çok sevdim. "O oral seksin pek ustaca olmadığını biliyorum, ama bence sen de zevk aldın."

Kıkırdaması beni sarsmıştı. "Yılın en hafif tabiri. Uzmanlığa ihtiyacım yok. Senin ağzın yeterli."

"O zaman şanslıyız, çünkü bende ondan var."

Eğilip başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Muhteşem bir ağız."

"Bu gece gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Kalabilir miyim?"

Caleb'in kolları anında beni sımsıkı sardı ve sesi kulağımda düşük bir sesle yankılandı. "O kapıdan çıkmaya çalışırsan, seni bulur ve hemen buraya geri getiririm."

Şaşkın bir kahkaha kaçtı ağızımdan, göğsüne bastırarak. "Bu neden kulağa eğlenceli geliyor?"

"Aklına bir şey gelmesin. Hiçbir yere gitmiyorsun." Ağızını başımın üstüne bastırdı ve öpücükler yağdırdı. "Seni burada istiyorum, benimle birlikte."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Dağınık saçları. Uykulu gözleri. Bana yine başımı döndüren tatlı gülümsemesi. Kendimi tutamayıp ona gülümsedim.

Başka bir şey söylemedik. Söylememize gerek yoktu. İkimiz de, sadece bize ait olan özel bir şey bulduğumuzu bildiğimizden emindim. Birbirimize daha sıkı sarıldık, tembel öpücükler ve sersem gülümsemelerle uyku bizi kendine çekene kadar.

Otuz birinci bölüm

Caleb

ALICE üzerime bir battaniye gibi sarılmış halde uyandım. Hiç çıplak uyumamıştım, ama onun pürüzsüz tenini tenimde hissedebildiğim için pişman olduğumu söyleyemezdim. Yanağı göğsüme bastırılmış, eli boynumun yanında yumruk şeklinde sıkılmıştı. Her birkaç nefes alışında, uyku dolu, memnuniyet dolu sesler çıkararak göğsüme doğru yayılıyor, göğüs kafesimi genişçe açıyordu.

Ev işlerini, Jesse'yi, önümdeki günü düşünmem gerekirdi. Bunun yerine, orada yatıp, açgözlülükle, üzerimdeki ağırlığının her saniyesini, vücudunun benimkine karşı her yükselip alçalmasını içime çekiyordum. Bir daha birlikte ilk sabahımızı yaşayamayacaktık ve ben bu sabahın her ayrıntısını hafızama kazımak istiyordum.

Sorun şu ki, o üstümde yatmasına rağmen onu özlüyordum. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordum, ama yine de onu uyandırmak için can atıyordum. Tamamen uyanıkken gülümsemesi beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Uykulu gülümsemesinin beni yere serip yatıracağını hissediyordum.

"Mmm." Göğsümde kıpırdadı, yumruğunu açıp omzuma koydu. "Bana mı bakıyorsun?"

"Evet. İnkâr edemem." Burnumu saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. O gittiğinde çarşafı ve yastığımda kalacaktı, ama onu kollarımda tutmakla aynı şey olmazdı. "Gözlerini bana verir misin?"

Yavaşça göğsümü itti ve gözlerini açtı. Bana odaklanması uzun bir süre aldı, ama odaklandığında, güneş ışığı gibi parıldaayan bir gülümsemeye ödüllendirildim. "Rüya değildi."

Parmağımla saçının bir tutamını alıp kulağının arkasına koydum. "Gerçekten gerçek, hayatım."

"Oh, iyi." Tamamen yukarı kayarak burnumuzu birbirine yaklaştırdı. "Sabah öpücükleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Parmaklarımla saçlarını taradım ve arkasını tuttum. "Seninle mi? Aldığım her türlü öpücükten hoşlanırım."

"Tamam. Bazı insanların sabah nefesinden korktuğunu duydum..."

Parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı. "Allie," diye güldüm, "bu, ağzını ağızma koymayı istediğim anlamına geliyor."

"Oh." Kaşları havaya kalktı. "Tamam o zaman."

Önce dudaklarını hafifçe değdirdi, sonra daha fazlasını yaptı, dili dudaklarımın kenarını okşayarak beni inlemeye zorladı. Ciğerlerimde tuttuğum nefes bir anda dışarı çıktı.

Öpücük bir anda tatlıdan açgözlüye dönüştü, dili benimkine sürtünüyordu, elleri sanki yeterince yaklaşıyorlarmış gibi omuzlarımı sıkıca kavradı. Onu da yanımda götürerek yuvarlandım, ta ki o sırt üstü yatana ve ben onun üzerine eğilene kadar, onu ezmek için dikkatliydim. Nefes nefese, bana uzandı, bacaklarını kalçalarımın doladı, kolları boynuma sıkıca sarıldı.

Kendimi ona kaptırdım. Dudaklarının tadına. Ağızım çenesinden, boğazından, köprücük kemiğinden aşağı doğru kayarken çıkardığı küçük seslere. Bana doğru eğildi, daha fazlasını sunarak, ve ben de dayanamayıp onu öptüm, ısırdım, avuçlarımın altındaki çıplak teninin hissini hafızama kazıdım.

Eli aşağı kaydı, parmakları kalçamı okşadı, sonra aramıza girip ereksiyonumu kavradı. Tüm vücudum ateşlendi ve güçlü bir ihtiyaçla gerildi, sanki göğsüme yumruk yemiş gibiydim, ama bileğini yakaladım ve başımı kaldırıp onu görebildim.

"Bunu başlatmak istememiştim."

Bacakları beni sıkıca sardı. "Neden olmasın?"

Nefesimi verdim, kontrolüm sallanıyordu. Altımda çok iyi hissettiriyordu ve bana bakışları, yeşil gözleri arzuyla parıldıyordu, durmak neredeyse imkansızdı.

"Bilmiyorum. Sana doğru davranmak istiyorum." Kaşlarımı çattım. "Bunu ne kadar ileri götürmek istediğini söyle."

"Sana söyledim Cay." Dilini çıkarıp alt dudağını ıslattı. "Seni istiyorum. Bakire olmamdan endişeleniyorsan, endişelenme. Oyuncaklarım var... senin kadar büyük değiller, ama koruman gereken kutsal bir kızlık zarı falan yok."

Gülmekten omuzlarım titremeye başladı, gözlerimi kapattım. "Kutsal kızlık zarı mı? Sen çok abartıyorsun. Tanrım..."

Gevşek tutuşumdan kurtuldu ve yavaşça benim uzunluğumu pompaladı. "Seni istediğimi biliyorum. Ama... hazır mısın?"

Gözlerimi açtım. "Bekaret gemim neredeyse yirmi yıl önce yola çıktı."

O gülümsedi. "Bir çocuğun olduğu için tahmin etmiştim. Yani, benimle bu adımı atmaya hazır mısın?"

Sanki göğsüme uzanıp kalbimi avucunda tutmuş gibiydi. Sadece seks yapmak isteyip istemediğimi sormuyordu, *ona* hazır olup olmadığımı soruyordu. *Bize hazır olup olmadığımı.*

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, neredeyse patlayacaktı. Beni o kadar çok önemseydiği için durup *beni* kontrol etmesi, onu daha sıkı sarılmak istememe neden oldu ve onun ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark etmemi sağladı.

Daha önce de bu durumda bulunmuştum, ama hiç bu kadar önemli hissetmemiştim. Aramızdaki hiçbir şey rutin ya da sıradan değildi. Bu *Alice*'ti ve bunu doğru yapmalıydım, ikimiz için de.

Ama tanrı yardımcım olsun, onu o kadar çok istiyordum ki, tüm vücudum ağırıyordu.

Cevabım olarak onu öptüm, söyleyemediğim her şeyi ağzına döktüm. Elim aşağı kaydı, uyluklarının arasına girdi ve onun zaten arzuyla ıslandığını fark ettim. Nefesi kesildi, ben şişmiş küçük tomurcuğunu okşarken kalçaları bana doğru yükseldi.

Adımı mırıldandı, tüm gücüyle bana sarıldı. Onun girişini okşadım, bacaklarını daha da açtı, kalın parmağımı içine soktuğumda titredi, bir tane daha eklediğimde acıdan değil, zevkten ağladı.

Titremeye başladı, iç organları beni sıkıca kavradı ve ben geri çekilip onun düşüşünü izledim. Pembe dudakları açıldı, boynunu geriye doğru eğdi ve iç geçirdi. Çok güzel bir manzaraydı ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Titremesi azaldığında ve gözleri benimkilere takıldığında, bana uzandı, beni dudaklarına çekip, nefesimi kesen bir şiddetle öptü. Ayakları, onu orgazma ulaştırdıktan sonra bile, sabırsız ve hala açgözlü bir şekilde kalçalarımın dışını yukarı aşağı kaydırıyordu.

"Caleb, seni istiyorum," dedi ağzıma. "Hazır mısın?"

Gülmek zorunda kaldım. Çelikten daha sert ve ona olan ihtiyacımdan sırlıslık olmuştum. "Evet, hazırım. Emin olduğun sürece."

Bacaklarını daha yükseğe kaldırdı ve ıslak sıcaklığını bana sürtünerek. "Seni ikna etmeye devam etmek zorunda kalırsam, fikrimi değiştirebilirim. Aslında, sadece arkadaş kalalım."

Oh, şakacıydı. Bana sürtünmeye devam ederkenki küçük alaycı gülümsemesi neredeyse dayanılmazdı.

Ama beni güldürmüştü. Omuzlarım titrerken başım öne düştü. "Arkadaş olabiliriz, tamam, ama sadece arkadaş olmayacağız." Dizlerimin üzerine çöktüm ve avuç içlerimi uyluklarının arkasına kaydırarak onları açık tutmaya çalıştım.

Dudaklarını yaladı, geniş, parlak gözleriyle bana baktı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Eğer istersen..."

"İstiyorum," diye homurdandım, parıldayan tenine bakarak. Beni almaya hazır olduğunu düşünüyordu ve belki de öyleydi, ama gerçek şu ki, o benden çok daha küçüktü ve bunu doğru bir şekilde yapmam gerekiyordu. Acele etmek doğru yol değildi. "Bana zaman tanımalısın. Sabırlı olabilir misin? Seni incitirsem, kendimi asla affetmem."

"Sabırlı olmakta iyiyimdir."

"Öylesin." Öne eğildim, ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çektim. Sonra kendimi kontrol ettim ve penisimin başını onun girişine doğru yönlendirdim. "Nefes almaya devam et, hayatım. Rahatsızsan saklama. Yavaş olacağız."

Bu beni öldürse bile.

Parmaklarını ön koluma doladı, bakışları sabitti. "İçeri gir, Cay."

İleri doğru bastırdım, onu zar zor deldim ve o nefesini tuttu, tırnakları koluma battı. Anında donakaldım.

"Allie?" Sesim, onun içine tamamen girmediğim için gerginlikten boğuk çıkıyordu. Çünkü lanet olsun, o harika hissettiriyordu. "Konuş benimle. Çok

çok mu?"

Göğsü hızla inip kalkıyordu, sonra beni her zaman etkileyen o cesur küçük gülümsemesini gösterdi. "Sen çok fazlasın. Ama fazla değil. Sakın durma. Durursan çok kızarım."

"Bana kızmanı istemem." İleri doğru ittim ve bunu yaparken yüzünü izledim. "Benim için derin nefes almanı istiyorum."

Başını sallayarak dediğimi yaptı. "Sen gerçekten çok büyüksün."

Ben gülerek, ağzının köşesini öptüm. "Şaşırmadın, değil mi?"

"Vibratörümden daha büyük," diye mırıldandı, yüzünü koluma sürterek. "Daha fazlasını istiyorum."

Yavaşça, sabırla, kendimi ona soktum, nefes alışığı kesildiğinde veya kasları çok gerginleştğinde durdum, bana göre esnemesi için zaman verdim. Her saniye işkence gibiydi, ama onun beni kabul ettiğini görmek, vücudunun beni karşıladığını hissetmek, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir tatminden neredeyse daha iyiydi.

"Bana açılmanı istiyorum." Daha derine girdim. Hala çok gergindi, gevşemezse ona zarar vereceğimden korkuyordum.

Başını geriye yaslayıp, gözleri bana parıldayarak, uzun bir nefes verdi. "Daha fazla, Cay."

Nefes almasını hatırlatıp onu öptüğümde vücudu santim santim gevşedi. Dikkatini dağıtmak için değil, onu öpmek nefes almaktan daha iyi olduğu için öptüm. "Çok iyi gidiyorsun, hayatım," diye dudaklarına nefes nefese fısıldadım. "Beni böyle kabul ediyorsun. Neredeyse bitti."

O başını salladı, bacaklarını bana doladı, beni kendine çekti. "Devam et."

Islak sıcaklık onun içindeki gerginliği giderdi, ta ki sonunda, *sonunda*, ben de içime girene kadar. Kalçalarımı onun kalçalarına doğru ittim, olabildiğince derine, ve tek yapabildiğim şey çıkıp tekrar içeri girmemektir.

"İşte oldu," diye dişlerimi sıktım. "Aferin kızıma."

O inledi, başı geriye düştü ve ben onun boynunu öptüm, ne kadar iyi bir iş çıkardığını ve onun tenine ne kadar yakıştığını fısıldadım.

"Caleb," diye fısıldadı, sesi titriyordu ama emindi. "Sen... Tanrım, sen mükemmelsin."

Alnımı alnına dayadım ve zorlukla yutkundum. "Beni öldüreceksin. Gerçekten öldüreceksin." Birkaç saniye sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. "İyi misin?"

"İyiden de öteyim. Ama böyle hareketsiz durmaya devam edersen, arkadaş olmak konusunda fikrimi değiştireceğim."

İçimden boğuk ve çaresiz bir kahkaha patladı ve onu tekrar öptüm. Bu sefer sertçe, vücudunun çekimine teslim olarak. Onun içinde hareket ettim, her hareketim damarlarımda ateş yayıyordu. Elleri ve ağzı üzerimde dolaştı, benimle birlikte hareket ederken ulaşabildiği her santimetreyi öpüp emdi. Kalçalarının her hareketi beni daha derine çekti. Çıkardığı her ses derimin altına işledi.

Benim için uzun bir zaman olmuştu, ama kontrolümü kaybetmemin nedeni bununla ilgisi yoktu. Her şey Alice'ti. Tarçın kokusu, ne kadar hevesli olduğu, çıkardığı sesler, ne kadar zevk aldığını saklamaya çalışmaması. Ve Tanrım, ne kadar da güzeldi. Küçük göğüsleri altımda zıplıyordu. Kestane rengi saçları yastığıma yayılmıştı. Parlak, camsı gözleri benimkilere kilitlenmişti. Şişmiş kiraz dudakları beni tekrar tekrar arıyordu. Pürüzsüz bacakları kalçalarımı sıkıyor, daha derine girmeye zorluyordu.

"Alice," dişlerimi sıkarak, çenemi gerginleştirerek söyledim. "Yavaşlamazsam, dayanamayacağım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana şiddetli, sevimli ve seksi bir kaş çatışı yaptı. "Kendini tutma. Lütfen, Caleb. Seninle birlikte olmadığım zamanlarda da seni *hissetmek* istiyorum. Sana yalvarıyorum, bana bunu ver."

Sözleriyle kontrolümü elimden aldı. Çekilip, daha sert bir şekilde geri ittim, kalçalarım inkar edemeyeceğim bir ritim buldu. O çığlık attı, bacaklarını daha yüksekte bana doladı, verdiğim her şeyi aldı.

"Evet," diye inledi, sözcük bir iniltiye dönüştü. "Aynen böyle. Durma."

Eli aramıza kaydı, parmakları klitorisini buldu. Sadece bu manzara bile - ben ona girerken onun kendini tatmin etmesi - beni neredeyse bitiriyordu. Altımda vahşi ve güzeldi, vücudu benimkine doğru geriliyordu, dudakları çaresiz bir ihtiyaçla açılmıştı.

"Benimle gel," diye nefes nefese, daha sert, daha derine girerek, ikimiz de dayanma çabasıyla titreyene kadar devam ettim. "İşte böyle, sevgilim. Bana bırak kendini

benimle."

Vücutu etrafımda sıkılaşıırken çığlık attı. O boşaldığı anda ben de kendimi kaybettim, kemiklerimi sarsan bir boşalma beni parçalarken kendimi derinlere gömdüm. Dalgalar çekilirken birbirimize sarılıp, nefes nefese, birbirimize tutunarak birlikte titredik.

Sırt üstü yuvarlandım, onu da yanımda götürdüm. Göğsümde gevşek bir şekilde uzanmış, kemiksiz bir yığın halinde yatıyordu. Uzun süre öylece yatıp kendimize geldik.

Gözlerimi açabildiğimde, göğsüme yaslanmış ve bana bakıyordu. Yanakları kızarmış, saçları başının etrafında dağınık bir hale oluşturmuş, dudakları gün boyu öpüldüğü için şişmişti.

Muhteşemdi.

Sonra, birdenbire kıkırdamaya başladı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra kendim de kahkaha attım ve onu kollarıma sardım. Neden güldüğümüzü tam olarak anlayamıyordum, sadece eğlendiğimi biliyordum.

Sonunda kahkahalarımız kesildi ve birbirimize aptal gibi sırtarak baktık.

"Bu hoşuma gitti," diye fısıldadı, olabildiğince tatlı ve samimi bir şekilde.

Kalbim *küt küt* attı.

"Ben de. Beğenmek yetersiz kalır."

Gözleri kısıldı. "Senin ne kadar çok hoşlandığımı anlamaman için biraz abartmayayım dedim."

Geri kalanım da patladı. Yine yere çakıldım.

"Hiçbir şey saklamıyorum." Parmaklarımla çenesini tuttum. "Senin için her şeyi yaparım."

Bahar esintisi gibi kahkahasını attı. "*Sonunda.*"

Bum.

Güm.

Yere o kadar sert çarptım ki, bir daha asla kalkamayacağım.

Otuz ikinci bölüm

Caleb

JESSE'yi annesinin yanına bıraktıktan sonra Alice'in evine gittim. Onu verandanın merdivenlerinde beni beklerken gördüğümde, midemde alışılmadık ama hoş bir heyecan hissettim. Kesilmiş pantolonu ve atılmış eldivenlerinden anlaşıldığı kadarıyla, yine bahçe işleriyle uğraşmaya çalışmıştı.

Alice pek çok şey yapabilirdi, ama bitkileri hayatta tutmak bunlardan biri değildi. Onun tamamen mükemmel olmadığını öğrenmek neredeyse bir rahatlama oldu. Aksi takdirde onu hayal ettiğimi düşünürdüm.

"Merhaba tatlım," diye seslendim, onun evine doğru yürürken.

"Merhaba." Elini yanındaki kutuya koydu. "Bir paket geldi."

O anda bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Sesi düzdü. Gözleri biraz fazla büyüktü. O kutuda ne vardı?

Onun önüne çöktüm, dizlerini avuçladım. "Ne aldın?" Kısa bir nefes aldı. "Silla'dan... onun dairesinden." "Öyle mi?"

"Evet. Bir şirkete her şeyi paketlemesi ve mümkün olanları bağışlaması için para ödedim. Silla'nın benim için ayırdığı eşyaları bana gönderdiler." Gözleri sanki hayaletliymiş gibi kutuya kaydı. "İçinde ne var bilmiyorum."

"Açacak mısın?"

Dudaklarını ovuşturarak bana bakmaya devam etti. "Bunu düşündüm ama seni beklemeye karar verdim."

"Bu iyi bir fikirdi. Tek başına yapmana gerek yok." Dizlerini sıktım, sonra ellerini ellerime aldım. "Bana bir öpücük ver, sonra içeri girip içinde ne var bakalım."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı, öne eğilip bana öpücük verdi. Sıkı ve uzun bir öpücük. Benim için yeterince uzun değildi ama yapmamız gereken şeyi hallettikten sonra ona da sıra gelecekti.

Onu ayağa kaldırdım ve beklediğimden daha hafif olan kutuyu aldım. Alice'in kız kardeşi pek kişisel eşyası yoktu galiba. Çok kısa ömrü boyunca hasta olduğu için, Silla pek bir şey biriktirme fırsatı bulamamıştı.

Kutuyu oturma odasına götürdüm ve sehpayaya koydum. Ben çakımı açıp bantın üzerine tutarken Alice ellerini ovuşturuyordu.

"Açmam için hazır mısın?"

Alını kırıştı ama başını salladı. "Bilmiyorum. Neyse, hadi açalım."

Bantı kestim ve karton kapakları açtım. Çakımı kaldırıp Alice'in arkasına geçtim, ellerimi beline koydum. Sırtını uzun bir süre bana yasladı, sonra derin bir nefes aldı.

"Tamam. İşte başlıyoruz," diye fısıldadı ve kutuya uzandı.

İlk çıkardığı şey, ön tarafında "UCLA" yazan, çok giyilmiş gri bir kapüşonlu sweatshirt'tü. Alice onu göğsüne sıkıca bastırdı, sonra burnunu kumaşa gömdü.

"Bu onun en sevdiği sweatshirt'üydü. Silla o üniversiteye gitmeyi çok istiyordu." Derin bir nefes daha aldı. "Bu mümkün olmayacaktı, o yüzden bana oraya başvurmam gerektiğini söyledi. Onun için başvurdum ve kabul edildiğimde yalan söyleyip kabul edilmediğimi söyledim."

"Onu korumak için mi?"

O başını salladı. "Oraya gitmek istemiyordum ve onun hayalindeki okula gitme fırsatını reddetmemin onu çok üzeceğini biliyordum. Bilmediği daha iyiydi."

"İyi bir ablaydın." "Bunu bilemem."

Sonraki birkaç parça, Alice'in mezun olduğu Savage Üniversitesi'nden tişörtler ve bir şapka idi. Alice, yüksek lisans için oraya taşındığında Silla'ya gönderdiği bir San Francisco kar küresi. Alice'in ona doğum günlerinden birinde verdiği göz maskesi ve terlikler.

yüksek lisans için oraya taşındığında gönderdiği bir San Francisco kar küresi. Alice'in ona doğum günlerinden birinde verdiği göz maskesi ve terlikler. Alice'in üniversitede yazdığı araştırma makalelerinin yer aldığı akademik yayınların kopyaları. Alice'in Silla çocukken onun için yazdığı kısa öykülerle dolu bir cilt. Silla'nın iyi günlerinde tüm ailenin birlikte izlediği bir müzikalin afişi. Anne ve babalarının cenaze törenlerinin programları. Alice'in lise diplomasını. Alice ve Silla'nın çoğunu birlikte izledikleri film biletlerinin bulunduğu bir albüm.

Kutunun dibine geldiğinde, kız kardeşi saklamaya değer gördüğü eşyalarla çevrili bir şekilde yere oturmuştu. Birlikte geçirdikleri hayatın parçaları ve Alice'in taşındıktan sonraki hayatının parçaları.

Alice son eşyaya, bir fotoğraf albümüne uzanırken başını salladı. "Onu anlamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Nasıl... neden bunlara önem versin ki?"

Kanepenin arkasında oturdum, o albümü karıştırırken omzunun üzerinden albüme bakıyordum. Parmaklarını her sayfada gezdiriyordu, genç halini ve ona çok benzeyen kızı. Benzerlikleri inanılmaz olsa da, hangisinin sağlıklı, hangisinin hasta olduğu belliydi.

Alice sayfaları çevirdikçe, kızlar yaşlandı ve aralarındaki mesafe genişledi. Silla, küçük kız kardeşinden uzaklaştıkça gölgelerle daha fazla boğuşmaya başladı. Alice'in gülümsemeleri küçüldü, bakışları uzaklaştı, ta ki son fotoğrafa kadar, o fotoğrafta Alice kameraya hiç bakmıyordu.

Alice albümü kapattı, omuzları çöktü ve uzun bir nefes verdi. "Hepsi bu."

Öne eğildim ve tepesine öpücük kondurdum, ona orada olduğumu belli ederken, bunu atlatması için ona zaman tanıdım.

Albümün üzerine parmak uçlarıyla ritim tuttu. "Belki bana bir mektup yazmıştır diye umuyordum. Neden bilmiyorum. Sadece... neden tüm bunları saklayıp, öldükten sonra bana haber versin ki? Neden hayattayken bana değer verdiğini gösteremedi ki..."

Bir hıçkırık, kaçak bir mahkum gibi serbest kaldı. Duvar yıkıldıktan sonra, daha da çılginca ve çaresizce hıçkırıklar arka arkaya geldi.

"Anlamıyorum," diye ağladı. "Onu anlamıyorum."

Bu kadın kalbimi paramparça ediyordu. Buna daha fazla dayanamayıp, onu bir saniye daha yalnız bırakamayacağımı düşünerek, onu kollarımın arasına aldım. Kolayca geldi ve yüzünü göğsüme dayadı. Onu sıkıca tutarak, duygularını serbest bırakırken onu salladım. Üzüntüsü ve kederi yağmur gibi yağıyordu ve vücudu fırtınadaki camlar gibi titriyordu.

Bunu bekliyordum. Kız kardeşi hakkında bana çok sakın bir şekilde anlatmıştı. Sanki kendi hayatından bahsetmiyormuş gibi çok mesafeli davranmıştı. Bu Alice değildi. O duygusal biriydi. Hassas ve yufka yürekliydi. Acı çektiğini biliyordum, ama bunu saklıyordu, belki de kendisinden bile.

Bir insan kendi duygularından ancak belirli bir süre saklanabilir; Alice'in duyguları sonunda onu yakalamıştı. Onu bu halde görmek beni çok üzse de, benimle birlikte bununla yüzleştiği için mutluydum. Onu desteklemek ve iyileşmesi için gereken her türlü yardımı yapmak için yanında olacaktım, bu onun ağlarken ona sarılmak anlamına gelse bile.

"Belki de bu onun mektubuydu," dedim. "Bu kutu, senin onun için ne kadar önemli olduğunu sana gösterme şekliydi."

Ondan yürek parçalayan bir inilti sesi geldi ve eliyle gömleğimi sıktı. "Çok geç. Neden bana yıllar önce göstermedi? Artık çok geç."

"Biliyorum, canım. Biliyorum," diye mırıldandım, onu sakinleştirmek için sırtını, saçlarını, dokunabileceğim her yerini okşayarak. "Bir şey onu uzak tuttu. Keşke açıklayabilsem, ama yapamıyorum. Tek bildiğim, küçük kız kardeşiyle gurur duyan bir abla görüyorum ve bunu senin bilmeni istiyordu. O kutuda gördüğüm şey bu."

"Bana söylemeliydi. Neden söylemedi ki?" Sanki bana daha yakın olmak, sanki derimin altına girmek istermiş gibi kıvrandı. "Bu adil değil, bana bu kutuyu göndermek, oysa ben ona bunca yıldır beni görmezden geldiği için bağırıp çağırmak istiyorum. Onun burada olmasını istiyorum ki ona bunun ne kadar saçma olduğunu söyleyebileyim. Neden burada değil? Burada olması lazım ki ona söyleyebileyim..."

Bir başka hıçkırık, geri kalan sözlerini çaldı. Yıllarca biriken gözyaşları, öfke ve üzüntü yüzeye çıkıp taşarken, o ağladı ve ağladı. Onu kucakladım, gömleğimi yırtmasına izin verdim, ıslak yanağını boğazıma bastırdım. Ve Alice'in kız kardeşi tarafından saklanan hatıraların yığınınına baktım.

hatıralara baktım. Bunları gönderen kadını merak ettim, Alice'in onunla bir bağ kurmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyor muydu acaba? Yoksa kendi kargaşasına o kadar kapılmıştı ki fark edememişti?

Onun ne düşündüğünü asla bilemeyecektik, ama nasıl hissettiği benim için açıktı. Alice'in hayatını kıskanıyor olabilirdi, ama aynı zamanda gurur da duyuyordu. Uzaktan izliyor, kız kardeşinin başarılarını görüyor, takip ediyordu. Ve son yaptıklarından biri, Alice'in Silla'nın kendi hayallerini gerçekleştiremediğini, ama Alice'in hayallerinin peşinden giderken onu izlediğini bilmesini sağlamaktı.

Bu çok, anlaşılmaz bir şekilde üzücüydü. Ne söyleyeceğimi ya da durumu nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Tek yapabileceğim şey burada olmaktı.

Bir süre sonra Alice'in gözyaşları durdu ve o kadar sessizleşti ki, uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. Sonra başını kaldırdı ve bana göz kırptı.

"Gömleğini ıslattım."

Her şeye rağmen güldüm. "Gözyaşlarını silen kişi olmak benim için bir onur." Başparmağımla yanağını sildim. "Ama umarım benim yanımda çok ağlamazsın. Ağlarsan, mutlu gözyaşları olmasını sağlarım."

Bu sözlerim üzerine alnı çeneme düştü ve inledi. "Lanet olsun Caleb, bu kadar... bu kadar... sevimli olmayı bırak. Zaten sana çok bağılandım."

"Öyle mi?" Saçını nazıkçe çekerek yüzünü bana doğru çevirdim. "Ben öyle düşünmüyorum. Sen tam doğru miktarda bağlısın, ama bence biraz daha fazla olabilirsin."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Böyle devam edersen, öyle olacak." Ellerini çeneme götürdü ve sakalımın üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim. O kutuyu tek başıma açmak zorunda kalmadığım için çok mutluyum. Kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissediyorum bilmiyorum, ama burada benimle olduğun için mutluyum."

"Anlıyorsun, değil mi? Ben bunun için buradayım. Ağır bir şeyin varsa, bunu benimle paylaşmanı istiyorum."

"Tamam. Buna alışmam biraz zaman alabilir, ama tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Aynı şey senin için de geçerli, biliyorsun."

Elimi sırtında gezdirdim, belinde genişçe açtım. "İyi misin, canım?"

"Evet, sanırım öyleyim." Dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Üzgünüm ve biraz da kızgınım, ama iyiyim. Onun ne düşündüğünü asla anlayamayacağımı kabul etmeliyim."

"Anlamayacaksın. Ama artık onun aklında hep senin olduğunu biliyorsun." "Doğru." Gözlerine yeni gözyaşları doldu ve onları geri çekmek için gözlerini kırptı.

"Bana bunu söylemediği için kızgınım... ama ne yapabilirim ki?"

"Olabilecekleri için üzölmek ve bunu geride bırakmak dışında hiçbir şey

"Dudaklarım dudaklarına değdi. "Artık kız kardeşin yok, ama çok şeyin var, Allie. Yalnız değilsin ve asla yalnız kalmayacaksın."

Yine inledi ve "Bağlı" diye fısıldadı, bu da beni güldürdü. Bu kadının nesi vardı böyle, önce kalbimi ikiye bölüp sonra birdenbire beni güldürüyordu?

Eğer birine bağlanmış olan varsa, o da bendim. Onun için tamamen kendimi kaybetmiştim.

Bu yüzden ona söyledim, çünkü bunu bilmeye hakkı vardı. "Senden çok hoşlanıyorum, Alice Clark."

Başparmağıyla alt dudağımın kenarını okşadı ve gülümsedi. "Aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun, Caleb Kelly." Gömleğimi çekiştirdi. "Bu tamamen ıslanmış. Neden çıkarıp odama gelmiyorsun?"

"Bana başka gömleğin var mı?" Burada bir tane bırakmış mıyım diye hatırlamaya çalışıyordum. Alice'in gömleklerine kolumdan başka bir şey sığmazdı.

Kafasını salladı. "Yok. Hiç gömleğim yok."

Anlamak çok uzun sürdü, ama bu yeni bir şey miydi?

Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle flört mü ediyorsun, tatlım?"

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Deniyordum. Çok tecrübeli değilim, ama

—"

Onu kucağıma alıp yatak odasına taşıdığımda çığlık attı. Onu yatağına attım, o da çığlık atıp kıkırdadı.

"Burada olmak mı istiyordun?" diye sordum, o da yatakta bana yer açmak için geri çekilirken.

"Hala o ıslak gömleği giyiyorsun." Dudaklarını ısırdı, gözlerini üzerimde gezdirerek, sanki daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı.

Daha iyi. Bu, daha önce hiç yaşamadığım, başımı döndüren bir deneyimdi. "Hastalanmadan önce onu çıkarsan iyi olur."

Başımın arkasına uzandım ve tişörtümü çıkarıp yere attım. Alice'in şişmiş gözleri içten içe parladı ve bana uzandı. Ona hiçbir şeyi reddedemeyen ben, onun üzerine çıktım ve kalçalarımı onun açılmış bacaklarının arasına yerleştirdim. O yatak üzerine düştü, saçları etrafına yayıldı.

Avuç içleri göğsüme düz bir şekilde kondu, yanlarımdan aşağı kayarak sırtıma doğru ilerledi. Ben onu uzun uzun seyrederken, onun keşfetmesine izin verdim. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı, burnunun ucu biraz kızarmıştı, ama yine de her zamanki gibi muhteşemdi.

Bana baktı. "Bu kendimi oyalama çabası değil. Sana yakın olmak istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Beni aldın." Eğilip dudaklarımı boğazına değdirdim. "Seni her zaman istiyorum."

"Öyle mi?"

"Mmmhmm." Tişörtünün eteğini topladım ve krem, pürüzsüz tenini yavaşça ortaya çıkardım. Parmak eklemlerimi karnında gezdirdiğimde karnı gerildi ve soğuk hava çıplak göğüslerini öptüğünde nefesi kesildi. "Çok güzelsin."

Birbirimizde kaybolduk. Bu çok kolaydı. Dudakları benimkilerle birbirine uyumlu parçalar gibi birbirine kenetlendi ve teni daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Giysilerimizi hızla çıkardık, sonra her şey için zaman ayırdık. Dokunmak, tatmak, hissetmek.

Ayaklarını açmış bacaklarının arasına kayarak, kaygan tenini yaladım. Ayaklarını sırtıma bastırdı ve parmaklarını saçlarıma doladı, beni kendine çekerek daha fazlasını istedi, beni istediği yere yönlendirdi, zevkten ağlayana kadar dilimi sürdü.

Ben devam ettim, o ise sabırsızlanmaya başladı, kıvranıp talepkar davranıyordu. Onu bu haliyle seviyordum; sevimli ve seksiydin, onun tadına doyamıyordum. Onu bir kez daha doruğa çıkardım, sonra o beni üstüne çekti.

Elini bana koydu ve tepkimi izlerken yavaşça pompaladı. "Bunun içime nasıl sığdığını hala anlamıyorum."

Ben güldüm, ama o elini başımın etrafında çevirip bir kez daha sertçe pompaladı, bu da kısa sürdü. Onunla birlikte sallandım, onun beni izlemesini izledim. Dudaklarını ısıırıyordu. Aramızdaki yere, beni tamamen kontrol ettiği yere bakıyordu.

"Beni aptal durumuna düşürmeye mi çalışıyorsun, Allie kızım?" O bir kez daha şeytani bir hareket yapınca inledim. "Oraya gidiyoruz."

Canlı yeşil gözleri yine benimkilere baktı. "Seninle oynamayı gerçekten çok seviyorum."

"Ben de seviyorum. Sorun da bu." Bacaklarının arasına elimi soktum ve parmağımı sürterek onu tahrik ettim. "Beni burada istiyorsan

"İstiyorum." Tutuşunu değiştirdi ve kalçalarını kaldırarak beni istediği yere hizaladı. "Seni istiyorum Cay. Uyum sağla."

Kontrolü ele aldım ve kendimi yavaş yavaş onun içine soktum. Haklıydı, birlikte çalışmamalıydık. Dışarıdan bakıldığında, birbirimize uygun değildik. Ama vücudu benimkini istiyordu ve Tanrı biliyor ki benimki de onunkini istiyordu. Onun içine girmek için kalan sabrımın her zerresini harcadım. Tamamen içeri girdiğimde, bana özel yapılmış bir eldiven gibi uydu.

Mükemmeldi.

Yine birbirimizde kaybolduk, ritmimizi bulduk ve birbirimize sarıldık, güldük, nefes nefese kaldık, inledik. Alice eğlenceli ve hevesliydi, altımda inanılmaz derecede seksiydiki, dayanmak neredeyse imkansızdı. Ama bunun bitmesini istemedim. O kadar iyi hissettirirken ve tam burada benimle birlikteyken, daha önce onu bulduğum karanlık yerde değilken. Işık altındaydık ve ışığı daha da parlak hale getiriyorduk.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu da yanıma aldım, böylece bacaklarımın üzerine oturdu, bacakları belime dolandı. Beni hareket ettirmeme izin verdi, omuzlarımı ve boynumu öpüp ısırıp emirken, benim boyum boyunca yukarı aşağı kayıyordu.

"Seni her zaman istiyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Seni düşünmeden duramıyorum." Başını geriye attığında parmakları omuzlarıma gömüldü.

"Caleb, aman Tanrım. Böyle tatlı şeyler söylemeye devam et."

"Ciddiyim. Aklım hep sende." Göğüslerini avuçladım, parmaklarımla meme uçlarını okşadım. "Bu güzel göğüsler. Üzerimde zıplarken sallanmalarını seviyorum."

"Başka ne var?"

Gülümsedim ve parmağımı karnından göbek deliğinin altındaki hafif kıvrıma kaydardım. "Senin bu kısmını seviyorum, burası biraz yumuşak." Sonra bacaklarının arasındaki kolları çektim. "Bu çok seksi. Ağzımda hissetmeyi seviyorum. Sabah, öğlen ve akşam dilimde senin amını istiyorum."

O nefes nefese kaldı, iç duvarları beni bir mengene gibi sıkıştırdı, konuşma ya da ona girip sadece onun sağlayabileceği rahatlamayı aramaktan başka bir şey yapma yeteneğimi elinden aldı.

Bunu birlikte bulduk. Düşüyorduk, düşüyorduk, baş aşağı yuvarlanıyorduk, ta ki aynı anda yere çarparak etrafımızdaki havayı çılgınca çığlıklarımızla parçalayana kadar.

Onu yanımda yatak odasına götürdüm, vücudu benim vücudumun üzerine uzandı. Yüzünü boynuma gömdü, nefesi cildimde sıcak bir şekilde hissediliyordu. Onu, kalp atışlarını hissedebilecek kadar yakın tuttum. Gözlerimi kapatıp, sonsuza kadar Noel ve onunla ilişkilendireceğim kokusunu içime çektim. En sevdiğim iki şeydi, ama Alice bir numaraydı.

Bunu ona da söyledim. "Sen Noel'den daha iyisin."

Kafasını kaldırdı. "Öyle miyim?"

"Mmmhmm. Benim için öylesin."

"Üzerine ağlamış olmama rağmen mi?"

"Evet." Yüzünü ellerimle tuttum. "Bana güvenip bana açıldığın için çok mutluyum. Sanki ben de seninle birlikteymişim gibi hissediyorum."

Göğsüne dokundu. "Burada mı?"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Burnunu kırıştırdı. "Seni kafamdan atamıyorum." Kaşlarını kaldırdım. "Hâlâ deniyor musun?"

"Hayır." Yüzümüzü birbirine yaklaştırmak için vücudumda yukarı kaydı, sonra burnunu benim burnuma sürttü. "Boşuna çabalamaktan vazgeçmeyi öğrendim."

Hırlayarak onu sırt üstü çevirdim ve sakallarımla göğsünü ve boynunu okşadım, bu da onun çığlık atmasına ve kıkırdamasına neden oldu. Gülerek başımı kaldırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Bunu sakın unutma, sevgilim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Caleb

Ailem dışından ziyaretlerini memnuniyetle karşıladığım sadece birkaç kişi vardı ve verandamda duran adam onlardan biri değildi. Beni dışarıda, Alice'in gelişini beklerken yakalamamış olsaydı, onu hiç hoş karşılamazdım. Ya benim şanssız günümdü ya da Kent'in şanslı günüydü.

Ama yine de, Alice ile geçirdiğim son birkaç hafta hayatımın en güzel haftalarıydı, belki de biraz kargaşa yaşamamın zamanı gelmişti.

Jesse benimle olduğu haftalarda, Alice ve ben işleri yavaştan aldık, ama yine de birbirimizi gördük ve o da aramıza sorunsuzca uyum sağladı. Jesse ve benimle birlikte evimde yemek pişirdi. Şehirde bir iki kez yemek yemeye çıktık. Bir hafta sonu bizimle balık tutmaya gitti ve Kelly ailesinin birkaç akşam yemeğinde kendine yer buldu. Jesse, onu en sevdiği kütüphaneci olarak her zaman sevmiştir. Artık onu babasının kız arkadaşı olarak tanıdığı için, ona olan sevgisi daha da artmıştı. İşlerin bu şekilde gitmesinden daha mutlu olamazdım.

Jesse annesiyle birlikteyken, Alice ve ben kaybedilen zamanı telafi ettik. Günler, mutfağımda onun kahkahalarıyla, kanepemin köşesine sıkışmış çoraplarıyla, yastığıma yayılmış saçlarıyla birbirine karıştı. Onunla geçirdiğim birkaç hafta içinde, geçen bir yılda güldüğümünden daha fazla güldüm. Utangaç küçük kütüphanecimin, bana yeterince güvenip kendini göstermeye başladığında bu kadar komik ve eğlenceli olacağını asla tahmin edemezdim.

Ve bu *her* şeydi.

Değişimden korkuyordum, dikkatli dengemi bozmanın pişmanlıkla sonuçlanacağından emindim. Ama o, sadece kendisi olarak benim yanıldığımı kanıtladı. Hayatın iyi olması için aynı kalması gerekmiyordu. Onunla birlikte hayat daha iyi, daha zengin, daha parlak hale geldi. Benim farkına bile varmadığım karanlık köşelere ışık getirdi.

Belki de çok uzun süre çok iyi bir hayat yaşamıştım ve Kent'in şimdi ortaya çıkması, dünyanın dengeyi sağlamanın bir yoluydu. Yine de, onun verandamda olması beni sinirlendirdi ve o tek kelime bile etmemişti.

Ben sallanan sandalyemden kalkarken elini kaldırdı. "Selam, Caleb. Nasılsın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Jesse nerede?"

Onunla bir hafta geçirdikten sonra, birkaç gün önce onu Shelby'ye geri bırakmıştım. Bildiğim kadarıyla, o oradaydı, ama Kent'in çiftliğe kadar gelmesi alarm zillerimi çaldırdı.

"Oh." Kafasının arkasını kaşdı. "Annesinin yanında. Onun için gelmedim."

İçimde bir rahatlama hissettim, ama hemen yerini endişe aldı. "O zaman konuşmamız için bir neden göremiyorum. Birbirimizle hiçbir işimiz yok."

"Belki de vardır. Erkek erkeğe konuşabiliriz diye umuyordum." Kendini verandamın korkuluğuna attı, bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladı ve kendini evindeymiş gibi rahat hissetti.

"Bir telefon yeterdi."

Ellerini önüne uzattı. "Bazı konuşmalar yüz yüze yapılmalıdır. Bu da onlardan biri."

Derin bir nefes aldım. "Söyleyeceklerini söyleyene kadar gitmeyeceksin, değil mi?"

Bana, onun hoş bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir gülümseme attı, ama bu gülümseme beni daha çok ürküttü.

"Bu uzun sürmeyecek ve dinlediğin için teşekkür ederim," diye başladı. "İş bulmakta zorlandığımı biliyorsun."

"Senin iş durumunu takip etmiyorum."

O güldü, ama kulağıma pek inandırıcı gelmedi. Belki de alnında ter damlaları vardı ya da ekose desenli gömleğinin yakasını sürekli çekip durmasıydı. Bana Kent'in gergin olduğu izlenimi verdi.

"Tamam. Elbette. Demek istediğim, Shelby ve ben iş için Denver'a taşınamadığımız için..."

"Kimse taşınmanı engellemiyor," diye hatırlattım ona.

"Şey, Shelby'yi ve Jesse'yi bırakamam. Onu almamıza izin vermeme nedenini anlıyorum. Onsuz kalmak istemiyorsun ve bu tamamen anlaşılabilir bir durum." Bana yine sıkı bir gülümseme attı. "Burada bazı işlerim var. Durum iyi görünüyor. Sorun şu ki, ödemem gereken faturalar var ve bunları ödeyebilecek kadar zamanında iş bulabileceğimden emin değilim. Shelby elinden geldiğince bana yardım etti, ama bu işi atlatabilmem için biraz daha yardıma ihtiyacım var."

Çenemi sıkıca kapattım. Bu adamın benden para isteyeceğine inanamıyordum. Bu mümkün olamazdı... değil mi?

Onun amacını anlamasına yardımcı olmadım, sadece o çabalarken ona bakakaldım.

O içini çekti. "Buraya borç istemeye geldim. Bir ay, en fazla iki ay sonra geri ödeyebilirim. Çok fazla bir miktar değil, tüm bunlara sahip bir adam için değil." Elini geniş bir hareketle gösterdi. "Dediğim gibi, yaz sonuna kadar çalışıyor olacağım, ama hemen ödemem gereken bazı faturalar var. Zor durumdayım. Umarım bana yardım etmek için kalbinizde yer bulursunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar?" Ona bir kuruş bile ödünç verme niyetim yoktu, ama buraya ne için geldiğini merak ediyordum.

Tereddüt ederek, iki yanındaki korkulukları sıktı. "Beş... hayır, on bin dolar yeter. Bu, stresimi büyük ölçüde azaltır ve doğru işi bulmak için nefes almamı sağlar. Ve tabii ki, yaz sonuna kadar size geri öderim. Cadılar Bayramı'ndan önce paranızı kesinlikle alırsınız."

Kahkahayı tutamadım. *On bin dolar* mı? Benden on bin dolar mı borç istemişti? Gerçekten çaresiz ve aklını kaçırmış olmalıydı.

"Ne zamandan beri Cadılar Bayramı yazın sonu oldu?"

Bir an bile gözünü kırpmadı, sonra tiz bir kahkaha attı. "Yazın ne zaman bittiğini kim hatırlar ki? Ben takvim değilim." Gülümsemesi

geniş ve gergindi. "Tarih önemli değil. Krediyi konuşalım."

Başımı salladım, neşem geldiği gibi bir anda kayboldu. "Sana hakkını vermeliyim. Çok cesursun, Kent. Verandama gelip, sanki sana borcum varmış gibi on bin dolar istiyorsun. Sana yardım etmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki? Kafamı yoruyorum ama aklıma tek bir neden bile gelmiyor."

Gülümsemesi kayboldu ve omuzları sanki kendini daha küçük göstermeye çalışır gibi çöktü. "Caleb, hadi ama dostum. Lütfen bu konudaki tutumunu yeniden düşün. Sadaka istemiyorum, sadece yardım istiyorum. Jesse için burada olduğumu biliyorsun. Onu da önemsiyorum."

Kanım anında kaydadı ve kollarımı göğsümden indirdim, yumruklarımı yanlara doğru sıktım. "Jesse'yi kullanarak bana ulaşmaya çalışmak akıllıca bir hareket değil. Oğlumun iyiliği ile hiçbir ilgin yok, ve işleri kolaylaştırmak için onun adını bu işe karıştırmak mı? Bu, yapabileceğin en alçakça şey."

Kent irkildi, sonra yine titrek bir kahkaha atarak kendini topladı, sanki buraya gelmemiş olmayı dilermişçesine gözleri yola kaydı.

O sırada Alice'in küçük arabası benim yoluma girdi ve dururken toz kaldırdı. Arabadan indi, güneş ışığı saçlarına vurdu ve hoş olmayan ziyaretçimi hatırlamadan önce tüm vücudum rahatladı. Kent'in keskin nefes alışması, onu tanıdığını gösterdi.

"Şuna bak." Başını eğerek bana döndü. "Onu tanıyorum. Kütüphanecilerin ev ziyaretleri yaptığını bilmiyordum," dedi ve kendi şakasına güldü.

Verandadan indim, kendimi onunla Alice'in arasına koydum, sesim alçak ve keskin çıkıyordu. "Misafirliğinizin süresi doldu. Mülkümünden çıkın ve bir daha geri gelmeyin."

Alice, olayın sonunu yakaladı, adımlarını yavaşlattı, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Ama Kent, korkuluğumdan itilip merdivenlerden aşağı süzülene ve kendi kendine mırıldanana kadar ondan gözlerimi ayırmadım.

Gerekirse müdahale etmeye hazır olarak, arabasına kadar tüm yolu onu izledim, ama tek yaptığı Alice'e başını sallamak oldu, sonra arabasına binip uzaklaştı.

Lastiklerinin tozu yerleşir yerleşmez, Alice'e döndüm. Elinde anahtarlarıyla orada duruyordu, kaşları çatılmış, güzel yeşil gözleri belirsizlikle bulanıklaşmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapattım

, ellerimi beline doladım ve yanağı göğsüme değene kadar onu kendime çektim.

"Merhaba," diye fısıldadım saçlarına. "O Kent'ti. Shelby'nin erkek arkadaşı."

Başını geriye eğip bana baktı, endişeli bakışları üzerimde dolaştı. "Ziyaretin iyi geçmemiş gibi görünüyorsun."

"Öyle değildi." Ses tonumda acımasızlık olmaması için çenemi sıkı tuttum, ama başarılı olduğumdan emin değildim. "Anladığım kadarıyla, bir süredir Shelby'den geçiniyor, borçlanıyor ve şimdi de benim de ona borç vermem gerektiğini kafasına takmış. Neredeyse hiç sohbet etmedik, ama buraya gelip on bin dolar istedi, sanki bu mümkünmüş gibi."

Alice burnunu kırıştırdı, hoşnutsuzluğu apaçık ortadaydı. "On bin dolar mı? Caleb..."

"Biliyorum. Cesaretini takdir ediyorum, ama hepsi bu kadar." Başımı salladım. "İçimden bir ses, bunun onun elini uzatmaya çalıştığı son sefer olmayacağını söylüyor."

Arka lambaları çoktan kaybolmuş olsa da, tedirginlik devam ediyordu. Biri benden borç istemek için gelmiş olması ilk kez olmuyordu. Yıllar boyunca birkaç kişiye yardım etmişim, ama onlar benim için çalışan, tanıdığım ve güvendiğim, sözlerini tutacaklarına inanmam için nedenlerim olan adamlardı. Kent onlardan biri değildi. Onu hiç tanıımıyordum, sadece oğlumun yanında çok fazla zaman geçirdiğini biliyordum.

Şimdiye kadar tarafsız kalmıştım, Shelby'nin gözlerini açık tutup oğlumuzu koruyacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordum. Bugünden sonra, Kent'in buraya geldiğinden Shelby'nin haberi olmadığına bahse girerim. Benden on bin dolar istemek için gizlice geliyorsa, onun burnunun dibinde başka neler çevirdiğini merak ediyorum.

Alice elini göğsüme kaydırıp ve gömleğimin düğmeleriyle oynadı. "Peki ne yapacaksın?"

"Ona geri gelmemesini söyledim. Ve ciddiydim." Eğildim ve dudaklarımı onun şakağına değdirdim. "Ayrıca sana bu öğleden sonra seni gezdireceğime söz verdim ve öyle de yapacağız. Kent'in günümüzü mahvetmesine izin vermeye gerek yok."

Kaşlarını çatması kayboldu, yerini omuzlarımdaki tüm yükü kaldıran bir gülümseme aldı. Hafifçe başını salladı, gömleğimi

"Tamam. Atlara."

"Doğru, tatlım" — parmaklarımı onun parmaklarına dolamak için geri adım attım — "ahıra gidelim. Onları eyerleyeceğim. Gerçekten çok eğleneceğiz."

"Düşmediğim sürece."

Elini sıktım ve bu beni her şeyden daha fazla sakinleştirdi. "Bunun olmasına asla izin vermem. Ben yanımdayken sana hiçbir şey zarar veremez."

Otuz dördüncü bölüm

Alice

ATLARIN büyük olduğunu hep biliyordum, ama *Hellion'un* sırtına oturana kadar ne kadar büyük olduklarını tam olarak kavrayamamıştım. Buradan bakınca, yer hayal ettiğimden çok daha uzak görünüyordu ve altımdaki hayvan, benim orada olmamla ilgili kendi görüşü varmış gibi hareket ediyordu.

"Hellion mu?" Caleb'e keskin bir bakış attım ve dizginleri sıkıca tuttum. "Adının pek güven verici olmadığını söylemeliyim. Bu bir şaka mı?"

Dizimin yanında dururken gülümsedi ve geniş eliyle atın boynunu okşadı. Bu onun için çok doğal bir şeydi. Yürümeye başladığından beri ata biniyordu ve atlar onun arka bahçesinde yaşıyordu. Onun bu konuda uzman olduğunu ve onun ellerinde güvende olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Şaka değil, tatlım. Annesi vahşi biriydi. Hells'in ona çekeceğini umuyorduk, ama o çok uysal." Baldırımı sıktı ve elini kalçama kaydırды, atı okşadığı gibi beni de okşadı. "Bir an bile güvenli olmadığını düşünseydim, seni oraya çıkarmazdım."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Çünkü biliyordum. Caleb'e tamamen güveniyordum ve Hellion da sırtında olmamdan pek rahatsız görünmüyordu. "Beklediğimden daha fazla yerden uzaktayım."

Bu onu tekrar güldürdü. "Ve inmeye hazır olana kadar orada kalacaksın."

Sonra kendi atı Brick'e (Brick House'un kısaltması) atladı. Hellion'u midilli gibi gösteren kaslı ve koyu renkli bir dağ gibiydi. Sinirlerim dağıldı, unuttum. Tek görebildiğim, eyerinde oturan Caleb'di, şapkasının siperliği aşağıya doğru eğilmiş, uylukları deriye sıkıca tutunmuş, omuzları dik. Tam bir kovboy. *Benim* kovboyum. Son derece doğal. Sanki o eyere oturmak için doğmuş gibi.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Başını eğdi. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yanaklarım yanıyordu ve bunun öğleden sonra güneşiyle hiçbir ilgisi yoktu. "Bayan Taylor'ın en sevdiği kovboy romanlarının kapaklarında yer alabilecek birine benziyorsun."

O güldü ve karnını okşadı. "Sanırım bu beni diskalifiye ediyor. O adamların en az sekizli karın kasları yok mu? Benimkiler biraz eksik."

Alt dudağımı ısırarak onu baştan aşağı süzdüm. "İnan bana Cay, hiçbir şey kaçırmıyorsun."

Gözleri üzerimde dolaştı. "Senin için doğru kişi olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ayrıca, Bayan Taylor'ın fantezilerinden biri olmadan da yaşayabilirim."

Kıkırdadım. "Sanırım onsuz da yaşayabilirim. Sen sadece benim olacaksın."

O inledi. "Seni ahıra götürüp halletmemi sağlayarak bu yolculuktan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Aslında öyle değildi, ama sen istersen..."

"Olmaz, Allie kızım. Biniciliğimizi yapacağız." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan dizginleri kaldırdı. "Seni sonra hallederiz."

Caleb, Hells ve beni çocuklar için tasarlanmış bir yoldan geçirdi. Yol düzgün ve düzdü, tırmanılacak çıkıntılı kayalar ya da geçilecek tepeler yoktu. Sonunda, kısmen Hellion'un sakin doğası sayesinde, ama aynı zamanda önümdeki Caleb'in görüntüsü dikkatimi dağıttığı için, rahatlayıp atımın sırtında keyifli bir gezinti yapabildim.

Bir gün, onun geniş omuzları beni nefesimi kesmeyecek hale gelebilir, ama bugün o gün değildi. Özellikle de, benim eğitimsiz gözlerime göre Hellion'un iki katı büyüklüğünde olan atını kontrol edişini izlerken.

İzleri takip ettik ve sonunda dar bir nehir kıyısına vardık. Güneş ışığı su yüzeyinde parılıyordu ve beni kendine çekiyordu. Caleb önce atından indi ve atını yakındaki bir dala bağladı. Sonra yanıma geldi ve ben beceriksizce yere kayarken iki eliyle beni destekledi.

Botlarım toprağa değdiği anda, bacaklarım titredi, uyuşmuş ve eyerden tutunmaktan yarı ölüydü. "Oops," diye mırıldandım, bacaklarımı tekrar canlandırmaya çalışarak.

Caleb gülmedi ya da alay etmedi. Tam önümde çömeldi, büyük elleriyle uyluklarımı okşadı ve başını geriye eğip yüzümü incelemek için kalçalarımın kıvrımlarını avuçladı.

"Ağrın var mı?" diye sordu. Ciddiydi. Sanki bu bir tıbbi muayeneymiş gibi, dayanılmaz derecede tatlı ve dikkat dağıtıcı davranmıyordu.

"Biraz," diye fısıldadım, yanaklarım kızardı. "Sanırım hayatta kalacağım."

Kıçımı sıktı. "Hayatta kalacaksın. Ne kadar çok binersen, bu kasları kullanmaya o kadar alışsın."

"Kovboy bir erkek arkadaşım olduğu için alışmak zorunda kalacağım galiba."

"Doğru," diye gülerek dedi. Öne eğilerek göbek deliğime bir öpücük kondurdu. "Benim güzel küçük sevgilim bir kovboy kız olacak."

Kırılmadığımdan emin olduktan sonra, ayağa kalktı ve beni suya bakan geniş, düz bir kayaya götürdü. Birlikte oturduğumuzda bacaklarım neredeyse onun bacaklarının üstündeydi. Beni istediği yere, istediği şekilde oturtmuştu ve ben de itiraz etmedim.

Bir süre nehrin sessiz akışını dinledikten sonra, Caleb elimi tutup kendi uyluğuna koydu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve karnımın altında bir sıcaklık hissettim. Ona yaslandım ve başımı omzuna koydum.

Caleb ile geçirdiğim son birkaç hafta hayatımın en tatlı dönemiymi. Beni karnım ağrısına kadar güldürdü, beni hiç şüpheyeye düşürmeyen bir sahiplenme duygusuyla dokundu ve bir zamanlar beni reddeden çekingen adamın çoktan ortadan kaybolduğunu defalarca kanıtladı. Caleb Kelly bana tüm kalbiyle, pişmanlık duymadan, içtenlikle bağlıydı ve bunu her sözünde, her bakışında, her hareketinde gösteriyordu.

Beni Jesse ile birlikte küçük dünyasına sanki bu çok normal bir şeymiş gibi dahil etmişti. Bana balık tutmayı öğretmişlerdi ama asla kendi oltama yem takmamı istememişlerdi. Akşam yemeğini birlikte pişirmiş, hazırlık ve temizlik işlerini paylaşmıştık. Sessiz anlar da yaşamıştık ama çoğunlukla aptalca, mutlu, kahkaha dolu anlar yaşamıştık.

Hayatının çoğunu görünmez hissederek yaşamış bir kadın için, bu adam tarafından görülmek bir keşifti. Onun için ben cam değildim, ama yine de bana değerli ve narin bir şey gibi davranıyordu. Görüşmediğimiz günlerde beni kontrol ediyordu ve kollarında olduğumda beni gözleriyle iyice inceliyordu.

İşler değişiyordu, ama artık korkmuyordum.

"Buraya gelmeden önce, maaşımı almak için Joy'un dükkanına uğradım ve konuştuk." Caleb'in hala benim elimi kapatan elinin arkasına küçük desenler çizdim.

O, onaylayan bir ses çıkardı. "Öyle mi?" "Beni kovdu."

Bu onu etkiledi. Caleb, gülerek omzunu salladı. Kafasını bana doğru eğdi, kaşlarını inanamıyormuş gibi kaldırdı. "Bir daha söyler misin?"

"Şaka yapmıyorum. Beni kovdu. Artık onun çalışanı değilim." Yüzümü ona çevirdim, ağzımın köşeleri seğiriyordu. "Bu hafta benim yerime yeni bir garson aldı ve artık kendi hayatımı yaşamamın zamanının geldiğini söyledi. Ayrıca, müşteri olarak ödeme yapmadığım sürece bara girmeme izin vermeyeceğini de söyledi."

Kafasını salladı. "Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum." "Ben de beklemiyordum. Ama bu klasik Joy tarzı. O, samimi konuşmalar yapan biri değil.

. Sevgisini açık sözlerle gösterir."

Bu onu güldürdü. "İtiraf etmeliyim ki, bu konuda pek üzgün değilim. Çok fazla çalışıyordun ve ben de senin boş akşamlarını olabildiğince çok değerlendirmek istiyordum." Eğlencesi endişeye dönüştü. "İşini sevdiğini biliyorum. Artık orada çalışmayacak olman hakkında ne hissediyorsun?"

Bir süre cevabımı düşündüm, nehrin akıp giderken parıldamasını izledim. Sonra ona yaklaştım, sağlam vücuduna yaslandım ve yüzümü yukarı kaldırarak gözlerine baktım. "Bence o haklı. Zamanı geldi." Dudaklarım kıvrıldı ve ekledim, "Ama akşamlarımı orada geçirmeyi özleyeceğim."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Saçlarımı yüzümden çekip çenemi avuçladı. "Ne zaman istersen seni oraya götürürüm. Küçük not defterine bir şeyler karalamak ve kaçmak yerine benimle masada oturman hoş bir değişiklik olacak."

Nefesim kesildi. "Uzun zamandır senden kaçmıyorum."

"Kaçmadın." İki parmağıyla çenemi tuttu. "Ve bir daha asla kaçmayacaksın."

Bisiklet sürüşümüz bittikten sonra, birlikte akşam yemeği hazırladık ve Caleb'in kanepesine kıvrıldık. Bana kitap okuyordu, ama kelimeleri karıştırıp duruyordu, öyle ki ne dediğini anladığından bile emin olamıyordum.

Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Ne oldu Cay? Bu gece hikayeye pek konsantre olamıyorsun galiba."

Bir iç çekerek kitabı kucağına bıraktı ve kulağının arkasını kaşıdı; bu, kafasında bir şeyler olduğu kesin bir işaretti.

"Evet. Sanırım ilgilenmiyorum. Kabul etmek istemiyorum ama Kent'in ziyareti beni çok rahatsız etti." Elimi eline aldı ve kaşlarını çatarak parmaklarımla oynadı. "Bir süre önce Shelby, Jesse ile birlikte Kent'in yanına Denver'a taşınmak istediğini söyledi."

Nefesimi tısladım. "Umarım bunu kapatırsın."

"Tabii ki kapattım." Endişeli bakışları benimkilere kaydı. "Onun gitmesini istemiyorum. Bana kalsaydı, *asla gitmezdi*. Bunun mümkün olmadığını anlayacak kadar akıllıyım. Ama içimde bir şüphe var. Buna izin vermeli miydim? Denver'da çok daha fazla kaynağa sahip olacaktı..."

"Caleb, hayır. Jesse burada çok iyi gidiyor, bunu sen de biliyorsun. Eğitimi önemli, elbette, ama ailesiyle, bu topraklarda yaşayarak elde ettiği şeyler en az onun kadar değerli. Bu yaz onun kanatlarını açmasına izin veriyorsun ve o da bunu güvenle yapıyor, çünkü bittiğinde yuvasına geri dönebileceğini biliyor."

Başını yastıklara yaslayıp inledi. "Haklı olduğunu biliyorum. Ben de kendime aynı şeyi söylüyorum. Öyleyse neden hala şüphe duyuyorum? Neden ebeveynlik her zaman bu kadar kafa karıştırıcı?"

Dizlerimin üzerine çökerek kucağına tırmandım ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Hiç ebeveyn olmadım, bu yüzden bilmiyorum. Ama sürekli belirsizlikle işkence çekmen iyi bir işaret bence. Bu, oğlunu çok önemseydiğini ve doğru olanı yapmak için kendini deliye çevirmeye hazır olduğunu gösteriyor."

"Eziyet çekmek doğru kelime." Kollarını bana doladı, beni göğsüne çekti ve burnunu başımın yanına sürttü. "Onun için başka ne yapabilirim? Futbol oynamak ya da 4-H'ye katılmak isteseydi, benim için sorun olmazdı, ama robotlar ya da bilim hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Neredeyse gülecektim, ama kendimi tuttum. Şimdi bunun sırası değildi. "O okulda ve kütüphanede robotlar ve bilim öğreniyor, tatlım. Seninle birlikte ise, büyük bir çiftliği yönetme, göz alabildiğince uzanan araziler, istediği zaman balık tutma ve onu önemli ve hayati biri olarak gören bir aile hakkında tüm bilgilerini öğreniyor. Onu tüm bunlarla dünyaya gönderiyorsun ve şunu söylemeliyim ki, çoğu çocuktan daha iyi durumda. Ortaokuldan itibaren bilim akademilerine giden ve üniversite dersleri alan çocuklar bile."

Uzun bir nefes aldı ama gözlerini bana dikti. "Bir şeyi gözden kaçıırırsam bana söylersin, değil mi? Çok dar görüşlü olup ona vermem gereken bir fırsatı görmezden gelirsem?"

Göğsüm duygu dolu bir şekilde kabardı. Birkaç ay önce aynı şey için bana kızgınken şimdi benden bunu istemesi, aramızdaki ilişkinin ne kadar büyük bir değişim geçirdiğini ortaya koyuyordu. Bu işte birlikteydik. Bana ve kararlarıma güveniyordu. Ben onun hayatının bir parçasıydım ve buna oğlu da dahildi.

"Bunun olacağını sanmıyorum, ama evet, işleri batırdığında sana söyleyeceğime söz veriyorum."

O da güldü. "Teşekkürler, hayatım. Kızımın beni alçakgönüllü ve tetikte tutmasına ihtiyacım var." Sonra başımın yanına bir öpücük kondurdu. "Ona ne verdiğimi hatırlattığın için teşekkür ederim. Bunu görmek benim için çok önemli."

"Doğru. Ve sana bunu hatırlatmaya devam edeceğim. Ne kadar gerekirse."

O düşük bir homurtu çıkardı, kollarını bana sıkıca doladı, ta ki yanağımda kalp atışlarının düzenli ritmini hissedene kadar. Bir süre öyle kaldık, onun büyük elleri sırtımda yukarı aşağı kayarken, benim ellerim omuzlarında ve göğsünde tembel daireler çiziyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, saçlarıma fısıldadı, "Hazır olduğunda harika bir anne olacaksın, Alice."

Bu sözler ve bunların ardındaki kesinlik beni derinden etkiledi. Başımı eğip onun gözlerine bakarken boğazım düğümlendi. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldadım, itirafım nefesimi kesmişti.

Bakışları tüy kadar yumuşaktı, ama sesi kararlıydı. "O zaman bunu elde etmeni sağlayacağım."

Yine ona yaslandım, sözünün ağırlığını kemiklerime işledim. Böyle bir taahhütte bulunmak için henüz çok erkendi

ama şu anda, onun kollarında, öyle hissetmiyordum. Hiç de bile.

Otuz Beşinci Bölüm

Alice

PHOEBE, pembe bir sundress, uzun, güzel saçları ve kolay kahkahalarıyla bir bulanıklık gibiydi. Deke, Joy'un cömertçe dans pisti olarak adlandırdığı küçük, yıpranmış ahşap meydanda onu döndürüyordu. Jukebox eski bir country melodisi çalıyordu ve ikisi, aralarında tek bir yanlış adım bile olmadan, bu tür gecelerin çok olduğunu anlatan bir şekilde hareket ediyorlardı.

Ben hala bu manzaraya gülümserken, Caleb'in büyük eli benimkinin üzerine kaydı. "Ha di," dedi ve beni koltuğumdan kaldırdı.

"Caleb..." Yarım adım attım ama o hızını kesmedi bile.

"Kızım! dans etmek istiyorum, tatlım. Beni bundan mahrum bırakma," diye gürledi ve beni göğsüne çekti.

Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Ayrıca, bu gecenin bu noktaya geleceğini biliyordum. Phoebe ve Deke ile akşam yemeği ve içki içmiştik - ilk gerçek çiftler buluşmamızdı - ve bize arkadaşları Chris ve Tilly ile sık gittikleri dans kulübü hakkında her şeyi anlatmışlardı. Deke, Phoebe ile tanışana kadar dansçı değildi, ama Phoebe onu dansa dönüştürmüştü. Ve lanet olsun, birlikte çok tatlıydılar.

Deke onu yanımdan geçerek döndürdüğünde, Phoebe'nin kahkahası kilise çanları gibi çınladı. Caleb'e baktım, midemde panik hissi uyandı. "Ben öyle dans edemem. Şimdiye kadar sadece mutfağımda, yemek yaparken tek başıma dans ettim."

"Seni dans ederken gördüm. Dans edebildiğini biliyorum." Birkaç gece önce kalçalarımı sallayıp kaşıkla şarkı söylerken beni yakaladığı anı hatırlayarak ağzı kıvrıldı. "Tek yapman gereken bana kendini bırakmak. Uzman değilim ama birkaç dans figürü biliyorum."

Farkına varmadan eğildi ve ayakkabılarımı botlarına itti, ta ki ben onun ayaklarının üzerinde durana kadar. Çığlık attım ve omuzlarına tutundum, ama o sadece kollarını bana daha sıkı sardı ve tam boyuna kadar doğruldu.

"Tutun," dedi, sanki bırakacakmışım gibi.

Phoebe ve Deke ortada profesyoneller gibi dönüp dururken, biz geniş bir daire çizerek kayıyorduk. Caleb'e sıkıca sarıldım, bar etrafımızda dönüp dururken çaresizce gülüyordum. Bir kez olsun, kimlerin bana baktığını ya da neyi doğru ya da yanlış yaptığımı düşünmedim. Kovboy çizmeleriyle dengede durmak ve onun beni dans pistinde taşımasına izin vermekten başka ne düşünebilirdim ki?

"Başım çok dönüyor," diye göğsüne ağladım.

"İyi. Seni taşımak için bir bahanem olacak."

Parmaklarım gömleğine daha sıkı tutundu. "Sanki hiç mazerete ihtiyacın olmuş gibi."

Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Benim iki kolum varken ve sen de onlara tam olarak sığarken neden yürümek zorunda kalasın ki?"

Yanağımı onun yanağına sürttüm. "Haklısın."

"Sonunda anladığın için sevindim, hayatım."

Bir süre sonra dördümüz masada mola verdik. Caleb ve Deke bize yeni içecekler getirdi ve Phoebe kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu Caleb, bardağını kız kardeşininkine değiştirerek.

"Birçok şeye," diye başladı Phoebe. "En iyi kız arkadaşına sahip olan kardeşim için."

"Haklısın." Kadehini onun ve benim kadehlerime çarptı. "Başka ne var?"

Phoebe'nin gözleri benimkilere takıldı. "Tüm bu çılgınlığa tam uyan Alice'e." Gülerek, "Bunu bilemem ama yine de şerefine içelim" dedim.

Göz kırptı. "İçmezsen şanssızlık getirir." Sonra, oturduğumuzdan beri gözlerini ondan ayırmayan kocasına doğru eğildi. "Ve bize ve karnımda büyüyen küçük tarçınlı çöreğe."

Caleb'in bunu anlaması tam beş saniye sürdü. Anladığında, ayağa fırladı, masanın etrafında dolaştı, eğildi ve Deke ile Phoebe'yi kollarının arasına aldı. Onlar gülüyorlardı, Caleb kız kardeşinin başına öpücük kondururken kollarını tutuyorlardı. Caleb onları tebrik ediyor, onlar için ne kadar mutlu olduğunu ve yeni yeğenini görmek için sabırsızlandığını söylüyordu.

Onları izlerken kalbim kabardı ve gözlerim yaşardı. Caleb sonunda onları bıraktığında, ben de kalkıp Phoebe'ye sarıldım.

"Senin adına çok mutluyum," diye kulağına fısıldadım. "Ne kadar şanslı bir çocuğun olacak."

O da bırakınca, Deke'ye gittim. Hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındaydık, ama kendimi tutamayıp ona da sarıldım.

"Sen harika bir baba olacaksın," dedim ona, tüm kalbimle.

"Umarım," diye mırıldandı.

"Öyle olacak. Phoebe aksi halde seni seçmezdi." Hafifçe titredi, sonra "Bu benim için çok önemli. Teşekkürler, Alice" dedi.

Caleb hala ayakta durmuş beni bekliyordu, ben de doğrudan kollarına atıldım. Beni sıkıca sarıp saçlarıma gömdü, ağır ağır nefes alıyordu. Sonunda beni bıraktığında başımı kaldırdım. Gözlerindeki yaşlar benimkilerle aynıydı ve bu adamı nasıl unutabileceğimi düşündüğümü merak ettim.

Joy masaya yaklaştı ve doğrudan Deke'ye yöneldi. "Bana söyleyecek miydin?"

Koltuktan kalktı, kollarını kaldırmaya başladı, sonra indirdi. "Evet. Tabii ki söyleyecektik, Joy teyze. Sırada sen vardın."

O, yanlarında sarkık duran kollarını işaret ederek başını salladı. "Öyleyse, onları bana dolaştır." Burnunu çekti ve bir gözünün köşesinde hafif bir nemlilik gördüğüme yemin edebilirim. "Bu tür haberler bir kucaklamayı hak eder."

Phoebe, ikisi kucaklaşırken boğuk bir hıçkırık attı. Bu, iki kişinin birbirine sarılmasını sadece başkalarından görmüş, ama hiç uygulamamış olması gibi garip bir durumdu, ama birbirlerine sıkıca

ve sıkı sıkı sarıldılar. Joy, sadece Deke'nin duyabileceği şekilde sessizce bir şeyler söylüyordu ve Deke gözlerini kapatarak başını salladı.

Ben de gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım. Artık onları tutamazdım — stoik, sert Joy bile duygusal davranırken.

Tabii ki bu uzun sürmedi. Joy'un koruması gereken bir itibarı vardı ve sanırım beni teselli etmekle ve şimdi de bu olayla, yılın tüm şefkat kapasitesini tüketmişti. Deke'den uzaklaştı, Phoebe'nin omzuna hafifçe vurdu ve iyi dileklerini ilettiler, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi barın arkasındaki yerine geri döndü.

Bir süre sonra Joy'un bizi izlediğini fark ettim. Gözlerimiz buluştu ve aramızda sözsüz bir anlaşma oldu. Beni kendi hayatımı aramaya zorlamamış olsaydı, hala güvenilir not defterimle bir garson olarak barın diğer ucundan bu sahneyi izliyor olurdum.

Ona "Teşekkür ederim" diye fısıldadım, ama bu yeterli değildi. Yine de anladığını biliyordum. Her zaman anlamıştı.

Otuz Altıncı Bölüm

Alice

CALEB kamyonetinin yolcu kapısını açtı, kolunu altıma soktu ve beni dışarı çıkardı. Beni evime taşıdı, arkamızdan kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi. Sonra beni kapıya doğru itti, çenemi avuçladı ve bana baktı.

Joy'un evinden sonra benim evime gelmeyi planlamamıştık, ama onun çiftliğe geri dönmek için uzun bir yolculuk yapma havasında olmadığını hissetmiştim. Bu benim için sorun değildi. Bütün gece kollarında dönüp durduktan sonra, onlardan uzak kalmak için gereğinden fazla zaman harcamak istemiyordum.

Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi. "Çok fazla şey hissediyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İstemiyorum." Eğilip boynuma dudaklarını değdirdi, sonra kulağımı ısırdı. "Seninle birlikte hissetmeye devam etmeliyim. Yapabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Parmaklarımı saçlarına geçirip uçlarını çektim. "Ver onu bana, Caleb. Ben de hissetmek istiyorum."

Cevap olarak çıkardığı homurtu tenimde titreşti, sonra ağzı benimkini ele geçirdi, sıcak ve ısrarcıydı. Bacaklarım onu sardı, elleri yanlarımdan aşağı kayarak vücudumu keşfetti. Kalçamı avuçlayıp beni kendine çektiğinde dudaklarına doğru nefesimi tuttum, ısınmış içim onun ortasıyla aynı hizaya geldi.

"Caleb..." Söylemek istediğim her şey, dili benimkine değdiği anda yok oldu. Ağzımı dövdü,

kelimelerle ifade edemediği ama yine de benimle paylaşmak istediği duygularla saldırdı. Ne demek istediğini tam olarak anladım, kendi öpücüklerim ve okşamalarımı cevap verdim, kalçalarımı ona doğru eğdim, daha da yakınlaşmak için sonsuz bir görevdeydim.

Sonunda ağzını ağızımdan ayırdığında, nefesi düzensizdi, alını alnıma yaslanmıştı. "Yatak odası," diye fısıldadı. "Seni yatak odasına götürmeliyim."

Kabul ettiğimi başımla onayladım, ama ikimiz de onun gittiği yere benim de gideceğimi biliyorduk. Gerekli olmadıkça ondan ayrılmayı düşünmüyordum. Beni kollarında tutarak koridorda sendeleyerek yürüdü, mobilyalara ve duvarlara çarptı, birkaç adımda bir durup beni öptü, sonra yoluna devam etti.

Yatak odam loş bir şekilde aydınlatılmıştı, açık bıraktığım lambanın ışığı her şeyi yumuşak bir altın rengi ile kaplıyordu. Caleb elbisenin eteğini eline aldı ve bir eliyle belimden topladı. Ben, aramızda sıkışmış kumaşı çekip çıkarması için yeterince geriye eğildim ve o da kumaşı başımdan çekip çıkardı, beni sadece sütyen ve külotumla bıraktı.

Avuç içlerimi tişörtünün altına kaydardım, sert ve yumuşak arasındaki ikilemi hissettim. Onun en çok sevdiğim bir parçası yoktu. Demir gibi güçlü ve yastık gibi rahat olan vücudunu ve yüzünü hayatımın geri kalanında inceleyebilirdim ve yine de doyamazdım. Onu her zaman üstümde, içimde, etrafımda istedim. Mümkün olsaydı, ben de onun içine kıvrılırdım. Bunun yerine, kendimi onun tenine kaynaştırmaya çalıştım, içimde uyandırdığı sabırsızlık ve saygıyla onu öptüm ve dokundum.

Ağızımı göğsüne bastırdığımda titredi. Eli saçlarıma dolandı ve beni orada, çarpan kalbinin üzerinde tuttu.

"Tanrım, sana ihtiyacım var." Yatağıma doğru yürüdü ve beni yatağa yatırdı. "Çıplak kal, sevgilim. Bir dakika sana bakmak istiyorum, benim olanı görmek istiyorum."

Orada durdu, geniş omuzları her nefes alışında inip kalkıyordu, gözleri kararmış ve bana odaklanmıştı. Arkama uzandım, sütyenimin kopçalarını açtım, sonra askıları kollarımdan aşağı kaydardım.

Kumaş düşerken serin hava tenimi öptü ve Caleb'in göğsü yumruk yemiş gibi inip kalktı.

Bana her zaman öyle bakardı. Kendimi ona kaç kez çıplak göstersem de, sanki beni gördüğü en güzel şeyimmişim gibi tepki verirdi ve gözlerine inanamıyormuş gibi davranırdı. Onun bakışları altında kendime güvenim artardı. Beni görmesini, beni ne kadar istediğini göstermesini *isterdim* ve o da her zaman bunu başarırdı.

Ben başparmaklarımı iç çamaşırlarımın bel kısmına takıp uyluklarımdan aşağı kaydırırken, o da her hareketimi gözleriyle takip ediyordu. Sonunda iç çamaşırlarımı yatağın ucuna attım. Dirseklerimin üzerine yaslanarak çıplak ve açık bir şekilde uzandım. Onun bakışlarının sıcaklığı her şeyden daha yakıcıydı.

Caleb sert bir avuçla yüzünü ovuşturdu, sonra elini indirip kot pantolonundaki şişkinliğe bastırdı. Bir kez, sertçe ovuşturdu, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Sonra bana bakakaldı, hareketsiz, sanki beni görmek onu parçalamış gibi.

Başını salladı, hala ereksiyonuna bastırıyordu. "Bu kadar. Beni öldüreceksin, Allie kızım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerinin üzerine çöktü, uyluklarımı kavradı ve kalçalarım yatağın kenarına oturana kadar beni ileri doğru çekti. Nefesimi tam olarak alamadan, ağzı üzerime yapıştı. Sıcak, aç, acımasız. Yüzünü uyluklarımla arasına gömdü, dili uzun, yıkıcı vuruşlarla üzerimde kayarken, parmaklarım saçlarına dolandı, böylece tavana çarpmadım.

Beni açık tuttu, sanki ben onun tek istediği şeymişim gibi, tek isteyeceği *şeymişim* gibi beni yalayıp yuttu.

Kalçalarımı çaresizce sallamama neden olan bir ritimle yaladı ve emdi, her vuruş beni daha yükseğe, daha yakına çekti, ta ki ağzına karşı titreyene kadar.

"Caleb... sen... ben..." Parmaklarım saçlarını kavradı, çekti, ama o sadece homurdandı ve daha da hızlandı, kalın parmağını içime kaydırırken dili daireler çizip bastırdı. Onun genişliği, sabit ritmi, ağzının ısı... bu çok fazlaydı. Bir saniye daha dayanamadım.

Ben parçalanırken dünya beyaz bir sıcaklığa büründü, onun adını haykırarak, zevk beni sararken bacaklarım onun başını sıkıca kavradı.

O

durmadı. Beni yaladı, her titremeyi yuttu, vücudum titreyip sarsılırken bacaklarımı genişçe tuttu.

Sonunda sakinleşmeye başladığımda, bir uyluk içini öptü, sonra diğerini. Gözlerimi açtığımda, komodinin çekmecesine uzanıp onu açtığını gördüm.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

O, benim vibratörümün ince, tanıdık şeklini elinde tuttu. "Sana meraklı olduğumu söylemiştim," diye homurdandı ve başparmağıyla düğmeye basarak vibratörü çalıştırdı. Sadece ses bile beni inlemeye başladı, ama onun bunu bir tehdit ve vaat gibi üzerimde tutması, bacaklarımın titremesine ve kalçalarımın yataktan kalkmasına neden oldu.

"Caleb," diye iç geçirdim ve ona uzandım.

Karnıma bastırarak beni yatakta tuttu. "Bu hissi seviyor musun? İçine sokuyor musun yoksa klitorisine sürüyor musun?"

"İkisini de." Kurumuş dudaklarımı yaladım. "İkisini de yapmayı seviyorum."

Başını eğip dizimin içini ısırdı. "İkisi de mi, hmmm?"

Kendinle oynamayı seviyor musun?" "Bazen," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

Vibratörü iç uyluklarım boyunca sürükledi, gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. "Beni düşünüyor musun?"

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bu adam tüm fantezilerimin merkezindeydi. "Gerçek hayat çok daha güzel."

"Sana inanıyorum." Başparmağıyla bacaklarımın arasına dokundu. "Yine de görmek isterim. Buna karşı gelip beni düşündüğünde nasıl göründüğünü bilmek isterim."

Ayağa kalktı, beni kucakladı ve yatağın üstüne yatırdı. Sonra pantolonunu çıkardı ve yanıma yatağa tırmandı, penisi kalın ve sertleşmişti. Buna aldırış etmedi. Dikkatini tamamen bana vermişti.

Bu baş döndürücü, yıkıcı bir duyguydu.

Sırt üstü uzandı ve uyluklarını okşadı. "Üzerime otur. Seni göreyim."

Kemiksiz olmama rağmen, onun üzerinden sürünerek bacaklarının üzerine oturdum. Onun uzunluğuna uzandığımda, bileğimi yakaladı ve elimi yanıma indirdi.

"Henüz değil." Vibratörü kıvrımlarım boyunca ileri geri, ileri geri kaydırıldı. "Tekrar açayım mı?"

"Evet." Sert silikona karşı sallandım, onun olmasını diledim. "Lütfen, Caleb."

Anahtarı çevirdi ve oyuncağı klitorisime kaydırıldı. Tek bir dokunuşla ileri fırladım ve kendimi onun göğsünde buldum.

O kıkırdadı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Senin kontrol etmen daha hoşuma gidiyor."

"Her şey birlikte yaptığımızda daha iyi oluyor," diye mırıldandı ve vibratörü bana daha sıkı bastırdı. Tepkimi izledi, nefesimi dinledi, ben hareket ettiğimde hareket etti, inlediğimde daireler çizdi, ben istemeden ihtiyacım olanı bana verdi.

Vücudum gerildi, kalçalarım onun mutlak kontrolündeki sabit baskıya karşı sallanıyordu. Beni kalçama koyduğu büyük eliyle yerinde tuttu, ritimden kaçmamı ya da daha hızlı gitmemi engelledi, tam olarak istediği şeyi bana verdi.

"İşte burada, Allie kızım," diye ikna etti. "Benim için parçalanmanı izleyeyim."

Ben de öyle yaptım.

Yüksek, keskin bir çığlık atarak parçalandım, vücudum bir başka boşalma dalgasıyla titredi. Onun göğsüne yığıldım, o da oyuncağı kapatıp bir kenara attı. Sonra elleri yüzümü okşadı. Ağzı ağzımı ele geçirdi ve sanki beni içine çekmeye çalışır gibi öptü. Omuzlarına sarıldım, milyonlarca parçaya ayrılmış olmama rağmen çılgınca.

"Lütfen," diye dudaklarına doğru nefes nefese söyledim. "Sana ihtiyacım var. İçimde. Şimdi." Beni ileriye doğru yönlendirdi, kalın, damlayan penisinin tam üzerine.

Birlikte onu hizaladık, sonra o içeri girdi, beni yavaşça gerdi, ta ki tamamen oturana kadar, vücutlarımız sıkıca birbirine kenetlendi.

Ne kadar dolu olduğumdan nefesim kesildi, körü körüne ellerine uzandım ve ellerim onunkileri sardı. İkimiz de hareket etmedik, gerçekten. Göğsü altımda inip kalkıyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti, o kadar şiddetli bir ateşle ki, neredeyse dayanılmazdı.

Hava durdu.

Bütün dünya durdu.

Bizi bir araya getiren panik ve çaresizlik bir anda yok oldu. Sadece *bakışıyorduk*, önemli olan her şekilde birbirimize bağlıydık, ikimiz de hareket etmeye cesaret edemiyorduk. İçimde bir şey yeniden yazıldı. Düşünceler ve anılar, buna yer açmak için kenara çekildi. İçgüdülerim bunun önemli olduğunu söylüyordu. Bakışlarındaki şefkat, ellerinin benim ellerimi saran hali, içime o kadar derin girmiş ki nefes alamıyordum... Bu fiziksel olanın ötesindeydi. Bu, mürekkeple kağıda yazılmış bir hikayeydi.

Zihnimde fısıldadım, "*Bu bir aşk hikayesi.*"

"Benim," diye boğuk bir sesle söyledi, sesi bu kelimedede kırıldı. "Sen benim kızsın, Alice. Benim için her şeyin anlamı sensin. Bunu biliyor musun?"

Ellerimi onun ellerinden çekip göğsünde gezdirdim. "Evet, Caleb. Biliyorum. Bana gösterdin."

Boğazı hareket etti, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi. Bunun yerine, kalçalarımı kavradı ve beni sabit tuttu. "Sana göstermeye devam etmeme izin ver." Beni yönlendirdi, yavaşça kaldırdı ve sonra tekrar indirdi, her santimini hissetmemi sağladı.

Nefesimi tuttum, avuçlarımı göğsüne dayadım. Hareket telaşsızdı, neredeyse acı verecek kadar, ama bu sayede gerilmeyi, kaymayı, vücudumun onun vücuduna uyum sağlamasını tadını çıkarabildim. Caleb'in başparmakları cildimde yavaş daireler çizdi, hızını belirlerken gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

"İşte böyle," diye fısıldadı, beni başka bir yükselişe, başka bir düşüşe taşıdı. "Aynen böyle, sevgilim. Beni alıştırdın sevdiğim. Bundan, senden doyamıyorum."

Ritimimiz sanki bunu on yıllardır yapıyormuşuz gibi senkronize oldu. Kalçalarımın her hareketi boğazından düşük bir inilti çıkardı. Ellerinin her hareketi aramızdaki bağı daha da güçlendirdi. Ona, bu ana, birlikte olduğumuz şekle sarhoş olmuştum.

Beni iki kez orgazma ulaştırmıştı ama merkezimde baskı artmaya başlamıştı. Kalçalarını kaldırarak bana karşılık verdi, sürtünme beni giderek daha da keskin bir uçuşuma yaklaşıtıyordu. Parmakları belime gömüldü ve kontrolünü kaybetmemek için çabalarken kaşları arasında bir çizgi oluştu.

"Caleb, tatlım, geliyorum." Boynunun iki yanını avuçladım, avucumun altında tendonları dalgalanıyordu. "Beni oraya götür."

Kavrayışı sıkılaştı, çenesi gerildi ve uzun, kasıtlı vuruşlarla içime girdi. "Benimle gel," diye emretti, hem çaresiz hem de şefkatli bir sesle. "Kendimi bıraktığımda seni hissetmek istiyorum."

Ben de bunu istiyordum. Daha hızlı hareket ettim, bunu kovaladım, ta ki zevkim serbest kalıp beni ikiye bölene kadar. Çığlığım göğsünde yankılandı, vücudum onun etrafında sıkılaştı. Caleb'in düşük bir kükremesi izledi, kalçaları dalgalandı, içime boşalırken kendini derine gömdü, beni asla bırakmayacakmış gibi kendine tuttu.

Her şey bittiğinde, olduğumuz yerde kaldık, ben göğsüne yaslanmış, kolları beni sıkıca sarmış, beni orada tutuyordu, kalbi kulağıma çarpıyordu.

İkimiz de kıpırdamadık. İkimiz de kıpırdamak istemiyorduk.

"Sen benimsin," diye fısıldadı sonunda, dudakları saçlarımı okşayarak. "Her zaman."

"Öylesin."

Hala artçı sarsıntılardan titreyerek, göğsüne yaslanıp, terle ıslanmış cildinde tembel daireler çizerek mırıldandım. "Biliyor musun," dedim, kendi kendime gülümseyerek, "O vibratöre bir daha eskisi gibi bakabileceğimi sanmıyorum."

Caleb'in kıpırdaması beni sarsmıştı. "Artık ona bakmak için gerçek bir nedenin yok. Kullanmak istersen, onu tutan ben olacağım."

"Öyle mi? Ya sen yokken canım isterse?" Gülümsedim. "Olabilir.

Ama gerçek şu ki, o şey elinde olsa bile onu tutan ben olacağım, değil mi?"

"Evet." Elimi uzatıp onun sakallı çenesine dokundum. Bundan sonra, yalnız olsam bile, beni buraya getiren tek kişinin Caleb olduğunu hayal edebilecektim. "Bu konuda garip davranmadığın için mutluyum. Bazı erkeklerin kadınlarının oyuncaklara sahip olmasını sevmediğini duydum. Onlarla rekabet ediyorlarmış gibi hissediyorlar."

"Rekabet mi? Hayır..." Kaşlarını kaldırdı, sadece Caleb'in yapabileceği şekilde ölümcül ciddiyetle. "Hayatım, bu durumda kazananın ben olduğumu çok iyi biliyorum. Sen benimsin, değil mi?"

Kalbim hızla çarptı, nefesim kesildi ve başım döndü. "Evet, var."

Kollarını sıkılaştırdı ve başını eğip saçlarıma burnunu sürttü. "Ayrıca, o silikon parçası seni benim gibi kucaklayamaz. Sana ne kadar güzel olduğunu ve benim en sevdiğim seksi küçük kütüphaneci olduğumu söyleyemez."

Yüzümü göğüs kemiğinin altına gömmeye çalışırken güldüm. Bu işe yaramayınca, yanakımı onun çarpan kalbine bastırmaya karar verdim.

"Sen rahatsın."

"Ve sen benimsin," dedi basitçe.

Öyleydi.

Bu, ruhumun kağıdına mürekkeple yazılmıştı ve silinmesi mümkün değildi.

Otuz yedinci bölüm

Caleb

Birdenbire uyandım, ilk başta kafam karıştı. Sonra yanımdaki tatlı kadın kıpırdadı ve kendime geldim.

Alice derin uykundaydı, başı omzuma yaslanmış, düzenli nefes alıyordu. Karanlıkta odaya bakındım ve onun evinde olduğumuzu hatırladım. Burada fazla zaman geçirmiyorduk. İkimiz de çiftliği tercih ediyorduk, ama onun evi şehre çok daha yakındı.

Aklımda planlar oluşmaya başlamıştı. Nasıl olmamızı istediğimi. Bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair bir zaman çizelgesi. Jesse de buna katılacaktı. Bunu biliyordum, ama yine de tartışacaktık. Yazın sonunda Alice benim evimde kalıcı olarak yaşıyor olacaktı. Artık birlikte geçirdiğimiz geceleri özlemeyecektik. Yeterince zaman kaybetmiştim. O bana aitti ve o yanımdayken ben daha iyiydim.

Orada uzanmış, tavana bakarak, dışarısı zifiri karanlıkken ve Alice beni yorgun düşürmüştü neden uyanık olduğumu merak ediyordum. Her halükarda, onun kadar derin bir uykuya dalmış olmam gerekirdi.

Dönerek, saat kaç olduğunu kontrol etmek için komodinden telefonumu aldım. Saatin gece yarısını birkaç dakika geçtiğini fark ettiğim anda, Jesse'den gelen bir arama ile telefonum titredi.

Hemen doğrulup telefonu kulağıma götürdüm. "Jesse? İyi misin?"

"Baba?" Sesindeki titreme beni alarma geçirdi. "Uh... üzgünüm, seni aramamalı mıydım bilmiyorum..."

İçimde çığlıklar atıyor olsa da, sakın kalmak için elimden geleni yaptım. "Ne oluyor dostum?"

"Garip bir şeyler oluyor. Kent burada ve sanırım bir sorun var."

Ayağa fırladım, parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Neredeyse başını salladığını duyabiliyordum. Muhtemelen odasında da volta atıyordu. "O... Ben uyuyordum ve dışarıdan gelen yüksek bir ses beni uyandırdı. Sonra onun ve annemin konuştuğunu duydum. Sanırım annem ağlıyordu. Kontrol etmeye gittim ve Kent'in her yeri... kan içindeydi."

Kahretsın. Ne oluyordu böyle?

"Tamam. Odanda kal. Ben Alice'in evindeyim. Birkaç dakika içinde oraya gelirim."

Boğuk bir ses çıkardı ve bu ses mideme bir yumruk gibi çarptı. "Gelmen gerekmiyor," diye fısıldadı.

Tekrar konuşabilmek için boğazımdaki paniği gidermem gerekti. "Bana ihtiyacın var mı?"

Kısa bir duraklamadan sonra, "Evet" diye cevap verdi. "Geliyorum. Dayan dostum."

Telefonumu yere attım ve karanlıkta kıyafetlerimi aradım. Hiçbir şey bulamayınca, iç çamaşırlarımla gitmeye hazırlandığım sırada bir ışık yandı. Alice, kollarında bir yığın kıyafetle yataktan kalkmıştı bile.

"Al." Bana kot pantolonumu ve tişörtümü uzattı. "Bana iki dakika ver, ben de hazırlanayım."

"Hayır, hayatım, uyumaya devam et." Gömleğimi başımdan çıkardım. "Ben hallederim."

O, odanın içinde koşturarak başını salladı, attığı güneş elbisesini giydi ve ayaklarını bir çift parmak arası terliğe soktu. Ben kot pantolonumu giyip fermuarını kapatmadan önce, o tamamen giyinmiş, elinde telefonu ile hazırды.

"Jesse iyi mi?"

"Sanırım, ama o evde onun karışmaması gereken bir şeyler oluyor." Onu belinden tutup alnımı alnına sürttüm. "Onu alıp eve götüreceğim."

"Tamam. Ben de geliyorum." Bunu tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesin bir şekilde söyledi. Zaman da yoktu. Oğluma ulaşmam gerekiyordu ve

kendi gözlerimle onun iyi olduğunu gördüm.

"Tamam." Kafasının arkasını tutarak beni duyduğundan emin oldum.

"Ama ne olursa olsun, kamyonette kalacaksın."

"Ne istersen yaparım."

Bu bir anlaşma değildi, ama şu anda elde edebileceğim en iyi şeydi.

Alice'in evinden Shelby'nin evine gitmek tam üç dakika sürdü. Çiftlikte yaşamayı ne kadar sevdiysem de, şehirde olduğum için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum. Jesse'ye ulaşmak için otuz dakikalık bir yolculuğu kaldırabilir miydim, bilmiyordum. Zaten kalbim patlamak üzereydi.

Ön kapıya doğru yürürken telefonumu kulağıma dayadım.

Jesse ilk çalınıştta cevap verdi.

"Baba?"

"Buradayım dostum. Odandan çıkmanın güvenli olduğunu düşünüyorsan, bana ön kapıyı aç."

"Tamam," diye fısıldadı. "Hemen geliyorum. Ama... Annem oldukça üzgün galiba. Hazırlıklı ol."

Omuzlarım kulaklarıma kadar gerildi, ama sesimde gerginlik olmaması için elimden geleni yaptım. Onun en son ihtiyacı olan şey, anne babasının çılgına dönmesiydi. Beni öldürse bile, onun dayanağı olacaktım.

"Ben iyiyim dostum. Şimdi gel, beni içeri al. Gerisini ben hallederim."

Shelby'nin lehine olan bir nokta, içeriden herhangi bir bağırma veya çarpma sesi duymamış olmamdı. Yan lambalardan içeriye baktığımda

Kapının yanında, sadece koridor ve mutfak ışıĒıyla aydınlatılmış, tertemiz oturma odasını görebiliyordum.

Jesse kapıyı yavaşça açtı ve başını dışarı çıkardı. "Baba?"

"Buradayım." Kapıyı tamamen açtım ve yüzünün yanını tutup ay ışıĒında onu kontrol ettim. "İyi misin?"

Başını salladı, aĒzı ince bir çizgiye dönüştü. "Biraz korktum ama yaralanmadım. Annem buna izin vermezdi."

Farklı türde yaralar vardı. Ve Jesse'nin bu geceyi unutamayacaĒını zaten biliyordum. Shelby, onun Kent'in sorunlarına maruz kalmasına asla izin vermemeliydi. Kabul edebileceĒim hiçbir mazeret yoktu.

Elimi omzuna kaydırdım, gergin kaslarındaki hafif titremeyi fark ettim. "Tamam. şöyle yapacaĒız. Odana gidip bu hafta için ihtiyacın olan şeyleri almanı istiyorum. Ben annen ve Kent ile konuřacaĒım."

Burnunu çekip elinin tersiyle yanaĒını sildi. "Ama senin haftan yarın başlıyor."

"Bunu ben hallederim dostum. Sen eşyalarını topla."

Bana bir kez daha şüpheyle baktı, sonra titreyerek nefes verdi ve odasına doĒru aĒır adımlarla yürüdü. Mutfaktan gelen alçak sesleri takip ederek eve girdim.

"Shelby, Kent, içeri giriyorum," diye uyardım odaya girmeden hemen önce.

İkisi de bana dönerek, yüzlerinde dehşet ve şaşkınlık dolu bakışlarla birbirleriyle yarışıyorlardı. Shelby geceliĒiyle duruyordu,  n tarafında bir kan lekesi vardı. AĒzı a ık kalmış, gözleri üzerimde dolaşıyordu, sanki orada durduĒuma inanamıyormuş gibi. Kent ise dramatik bir şekilde irkildi. YanaĒında a an morluk, şişmiş iki göz kapaĒı ve kesik dudaĒından nedenini anladım. Adam bu gece çok zor bir gece geçirmişti, ama ben hiç sempati duymuyordum.

Jesse'ye bunu yařattıĒı için.

"Cay? Burada ne yapıyorsun?" Shelby elini saçlarına götürdü, ama bu durumun düzelmesine hiçbir faydası olmadı. "Gecenin bir yarısı."

Kollarımı g Ēs m n üzerinde kavuşturdum. "Aynen  yle. *OĒlumuz gece yarısı* beni arayıp, annesinin

kanlar içinde *evine* geldiği için korktuğunu söylediğinde, burada olmamam için hiçbir neden yok."

Yüzündeki tüm renk kayboldu. "Jesse seni mi aradı? Ama..." Oğlunun odasına giden koridora döndü. "O uyuyor. Onun göreceğini sanmıyordum..."

"Onu hiç düşündün mü?" Öfke, görüşümü kararttı ama bunu belli etmedim. Onu dikenli tel yumağı gibi yuttum, her bir parçası mideme inerken keskin kenarlarını hissettim. "Bu adamı, *oğlumuzun* uyuduğu evine aldığı anda, onu hiç düşündün mü?" Bakışlarımı Kent'e çevirdim. "Buraya ne tür bir tehlike getirdin?"

Ellerini kaldırdı. Parmaklarından biri kırılmıştı. Kızarmış ve siyahlaşmış, kırk beş derecelik bir açıyla bükülmüştü. Damarlarımdan iğrenç bir tatmin duygusu akıyordu. Umarım çok acı çekiyordur ve o parmak asla tam olarak iyileşmez.

"Tehlike yok," dedi Kent ikna edici olmayan bir şekilde. "Bir kaza geçirdim ve Shelby temizlikte bana yardım ediyor. Jesse iyi. Hiçbir şey için endişelenmesine gerek yok."

"Jesse nerede? Açıklamam lazım..." Shelby odasına doğru bir adım attı ve ben onun önüne geçtim. Bana kaşlarını çatarak baktı ve titrek bir elini göğsüne götürdü. "Ne yapıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Bu durumda daha fazla öfkeye gerek yoktu. "Jesse bu gece benimle eve geliyor. Odasında eşyalarını topluyor."

Çenesi bir kez daha düştü. "Ne? Hayır." Kafasını sertçe salladı. "Hala benim haftam. Onu alamazsın."

"Beni o aradı," dedim. "Anlıyor musun? Erkek arkadaşını kanlar içinde gördü ve beni aradı, Shelby. Sana gitmedi. Babasını aradı, çünkü benim ona güvenli bir yer sağlayacağımı biliyordu."

Kendini savunmaya başladı. "Güvenli mi? Ona zarar verecek hiçbir şey yapmam..."

Çenemi, masasında oturan kanlı adama doğru çevirdim. "Onu buraya sen aldın. Birkaç hafta önce benim evimde borç para dilenirken, onun bu hale bir kaza sonucu geldiğine beni ikna edecek hiçbir söz yok. Ben aptal değilim, Shel. İki ile ikiyi toplayabilirim."

Kent'e dönerek, "Ondan borç istedin mi?
Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Hiçbir fikri yoktu. Tam da tahmin ettiğim gibi. Ama bu durumu daha iyi hale getirmedi. Herkesin görebileceği kadar aşağılık bir adam olmasına rağmen, o bu pisliği oğlumuzun hayatına soktu. Şiddet eğilimli olmayabilir ve Shelby ile Jesse'yi önemsiyor olabilir, ama bu en azından yapılması gereken minimum şeydi.

Kent açıklamaya çalıştı, ama ben dinlemiyordum. Mazeretleri benim için önemli değildi. Söyleyebileceği hiçbir şey yeterli olmazdı.

Jesse sırt çantası ve spor çantasıyla ortaya çıktı. Shelby yine ona gitmeye çalıştı, ama ben yoluna çıktım. Jesse'den spor çantasını alıp, elimi ensesine koydum ve onu kapıya doğru yönlendirdim, Shelby de peşimden geldi.

"Bekle, Caleb... Lütfen, *bekle*," diye yalvardı, bizi verandaya kadar takip ederek. "Jesse ile konuşmama izin ver."

Jesse'nin omzuna hafifçe vurdum. "Git kamyonete bin. Alice seni bekliyor. Ben annenle biraz konuşacağım."

O benim arkamdan bakarak, Shelby'ye bakarken ağzında hüznle dolu bir ifadeyle, "Özür dilerim anne. Korkmuştum. Bana kızma." dedi.

Shelby düzensiz bir nefes aldı. "Kızgın değilim, bebeğim. Asla. Gitmene gerek yok..."

Jesse'yi nazıkçe ittim. "Git, evlat. Ben hallederim."

Alice'in açık kapının yanında durduğu kamyonete koştu. Alice ona ön koltuğu vermeyi denedi, ama o başını salladı ve kendini arka koltuğa attı. *Aferin oğlum*. Stresli ve yorgun olmasına rağmen terbiyesini unutmamıştı. Bu gece olanlara rağmen, onunla ilgili pek çok şeyi doğru yapmıştık.

"O kim?"

Shelby'ye dönmek için arkamı döndüm, göğsüm nükleer bir patlamayı içimde tutmanın baskısından çatlıyordu.

"Kız arkadaşım." Çenemi kaldırdım, Alice hakkında bir şey söylemeye cesaret etmesini bekledim.

"O kütüphaneci değil mi?" Bir adım attı, sanki kamyonete gidip kontrol edecekmiş gibi, ama ben başımı sallayarak onu durdurdum. "Jesse'yi birinin yanına götürüp götürmediğini bilmem gerek."

Kuru bir kahkaha attım. "Tamam, Shel. Alice hakkında konuşmayacağız. Kendi evinde olanları hallettiğinde konuşabiliriz." Parmağımı açık kapıya doğru uzattım. "Bunu halletmen gerek. Oğlumuzu önemseydiğini biliyorum, ama bunu göstermede pek başarılı değilsin. Oğlumdan böyle bir telefon almak kabul edilemez."

"Sana söylemiştim..." diye fısıldadı, ellerini göğsüne bastırarak, "Kent'in iş bulabilmesi için taşınmak istedim, ama sen izin vermedin. O bizi sevdiği için bizim için kaldı. Ama kendini bir çıkmaza soktu..."

"Hayır." Bıkkınlıkla bir adım geri attım. "Kent umurumda değil. O iş bitti. Jesse o adamın yanına bir daha gitmeyecek." "Sen bunu karar veremezsin. O bana uzandı. Ben uzattığı eline uzattığı eline sert bir bakış attım ve o da elini indirdi. "Nafaka anlaşmamıza aykırı davranıyorsun. Bu gece Jesse'yi almana izin vereceğim, ama ne zaman geri geleceğine ya da benimle olduğunda kimi göreceğine sen karar veremezsin."

Başımı eğdim. "Öyle mi? Mutfağındaki o ezik adam, oğlunu kaybetmeye değer mi? Bu konuda benimle tartışırsan, seni mahkemeye veririm. Jesse'nin kalbini kıracaksın, ama gerekirse bununla ben ilgilenirim."

"Caleb." Islak bir hıçkırık omuzlarını titretti. "Bu adil değil. Bunu yapamazsın. Jesse'yi seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama ben bir hayatı hak ediyorum ve Kent..."

"Kent köpek pisliğidir," diye bağırdım. "Ne tür bir belaya bulaşmış da eve parmağı kırık ve iki gözü morarmış olarak dönüyor? Hareketlerinden anladığım kadarıyla, birkaç kaburgası da kırılmış olabilir. Kimden borç para aldı? Ona bu soruları soruyor musun? Umurunda mı?"

Vurulmuş gibi yere yığıldı, kollarını beline doladı. "Bilmiyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Bilmek zorunda değilsin. Onu bu evden ve hayatından çıkar. Jesse onun yanında güvende değil, sen de öyle. Oğlumun annesini kaybetmesine neden olma. Ona bunu yapma, Shel."

Onu öylece bıraktım. Başka ne söylenebilirdi ki?

Bunun Shelby'nin ihtiyacı olan uyarıcı olmasını ummak zorundaydım. Jesse'yi ondan uzak tutmak istemiyordum, ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım

onu korumak için.

Bu, kendi annesinden olsa bile.

Jesse eve vardığımızda neredeyse uyanık değildi. Odasına girer girmez, akılsız bir zombi gibi yatağına süründü. Ama ben oturmak için yanına gittiğimde, bana bolca yer açmak için kenara kaydı.

Elimi, doğduğundan beri yaptığım gibi başının üstüne koydum. O da bana, beni her zaman onun için dünyayı daha iyi bir yer haline getirmem gerektiğini hissettiren, masum gözleriyle baktı.

"İyi misin?"

"Yorgunum." Gözlerini ovuşturdu, sonra elini yorganın üzerine ağır bir şekilde bıraktı. "Sence Alice iyi mi? Kamyonette seni beklerken bana iyi olduğunu söyledi, ama tüm bunları görmek zorunda kalması beni biraz utandırdı. Annemin iyi bir anne olmadığını düşünecek ve evet, bunu anlıyorum, ama bunun doğru olmadığı için böyle düşünmesini istemiyorum."

Elimi yumruk yaptım, öfkemi bastırdım. Bu, Jesse'nin endişelenmesi gereken bir şey değildi, ama aynı zamanda, kendini düşünmeden Alice'i önemseydiği için onunla gurur duyuyordum.

"Onunla konuşacağım, ama Alice'i bilirsin." Elimini onun başının üstünden çekip, parmak eklemimle çenesine hafifçe vurdum. "O, tanıdığım en zeki, en nazik insanlardan biri. Daha zeki veya daha nazik birini düşünemiyorum, ya sen?"

O ciddiyetle başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

"Eminim senin için endişeleniyordur dostum, ama anneni yargılamıyor. Herkes hata yapar." Bu sözler ağzımdan acı bir tatla çıktı, ama bunları söylemem gerekiyordu. Shelby'nin hepimizi bu duruma düşürdüğü için ona çok kızgın olsam da, çocuğum annesini seviyordu ve ben bunun arasına giremezdim. Kesinlikle mecbur kalmadıkça.

Jesse dudaklarını yaladı, gözleri lambasının loş ışığına kaydı. "Ya ben yargılıyorsam? Yani, birazcık. Ya annemin gerçekten büyük bir hata yaptığını düşünüyorsam?"

"Ne istersen onu düşünebilirsin. Bu gece oldukça berbat bir geceydi, değil mi?"

Başını bana doğru çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet. Çok büyük bir felaketti."

İstemedi gülerek saçlarını karıştırdım. "Bu gece küfür etmene göz yumacağım."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Sadece senin söylediklerini tekrarlıyordum. Her neyse, travma geçirdim. Ağzımdan ne çıktığını bile bilmiyorum. Sorumlu tutulmamalıyım."

Şaka yaptığını biliyordum, ama bunun arkasında bir gerçeklik vardı. Jesse oldukça ideal bir hayat sürmüştü. Kent'i o halde görmek herkes için sarsıcı olurdu, ama özellikle onun için.

"Kent iyi olacak. Kendini toparladığında, her şey yoluna girecek." Gözlerime bakana kadar çenesini tuttum. "Beni duyuyor musun? O bizim sorumluluğumuzda değil ve onun için endişelenmene gerek yok. O artık hayatından tamamen çıktı."

Yutkundu ve başını salladı. "Sevindim," diye fısıldadı. "Bu gece benim için yeterdi."

"Ben de." Başımı kapıya doğru çevirdim. "Hızla yorgun düşüyorsun. Buradan çıkmamı mı istersin, yoksa kalmamı mı?"

Alt dudağını ısırarak düşündü. "Koridorun sonunda olacaksın, değil mi? Alice de?"

"Evet," diye onayladım. "Yakın olacağız."

"O zaman sorun yok." Kollarını battaniyenin altına soktu ve iç geçirdi. "Sen ve Alice de iyi olduğunuz sürece."

"Öyleyiz," diye yalan söyledim ve öne eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, Jess. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum, baba."

Alice beni bekliyordu, ama Jesse'yi bıraktıktan sonra ona gidemedim. Kendimi öyle hissetmiyordum. Kanım ateş ve pişmanlıkla doluydu. Suçluluk duygusu kemiklerime işlemiştı. Midem kurşun gibi ağırdı, kanepeye gidip kışımın üstüne düşmekten başka bir şey yapamıyordum.

Mükemmel bir baba değildim, mükemmel bir erkek olmaktan da uzaktım. Ama şimdiye kadar hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Oğluma söylediğim her kelimeden şüphe duyuyordum. Jesse, annesinin mutfakta ağır şekilde dövülmüş erkek arkadaşını temizlerken onu görmeden önce, nasıl uyarı işaretlerini fark edemediğimi ve müdahale edemediğimi merak ediyordum. Ve Alice... Onu da benimle birlikte tüm bu olaya sürüklemiştim.

Bu beni öldürüyordu.

İki elimi yüzüme götürdüm ve başımı kanepeye yasladım. Evdeki sessizlik kulakları sağır ediyordu. Bu sessizlik, kafamdaki seslerin daha da yüksek çıkmasına neden oluyordu.

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Kent'i gülerek geçiştirmek yerine daha dikkatli olmalıyım. Jesse, sorun kapıya dayanmadan önce onu fark eden bir babayı hak ediyordu ve Alice, onu bu karmaşaya sürüklemek yerine onu bu karmaşadan uzak tutabilecek bir adamı hak ediyordu.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, boynumun arkasını tutarak görüşüm bulanıklaşana kadar. Ciğerlerim ağrıyana ve midemdeki safrayı tadana kadar. Bu işe yaramazdı. "Ya şöyle olsaydı" diye düşünmek zaman kaybıydı.

Hepsini kapattım. Kafamda sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar düşünce ve seslerin akışını durdurdum. Çünkü alternatif, kanepede ağlayarak kendimi kaybetmekti.

O zaman kimseye faydam olmazdı.

Otuz sekizinci bölüm

Alice

CALEB, JESSE ile odasında uzun süre oturdu. Bana uyumamı söyledi, ama bu mümkün değildi. O benimle yatakta yatana ve onun iyi olduğundan emin olana kadar uyuyamazdım.

Jesse'nin odasında uykuya dalmış mı diye merak etmeye başlamıştım ki, koridorda ağır adımlarını duydum, ama ters yöne doğru gidiyordu. Oturma odasına doğru. Muhtemelen kapıların kilitli ve her şeyin kapalı olup olmadığını kontrol ediyordu.

Ama dakikalar geçiyordu ve o geri gelmiyordu. Yatağının kenarına çapraz bacaklı oturdum, kapıya bakarak, gıcırdayarak açılmasını diledim.

Ama...

Hiçbir şey
olmadı.

Sonunda beklemekten yorulan ben, oturma odasına çıktım. Caleb kanepede kambur oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, boşluğa bakıyordu. Telefonu sehpa duruyordu, elleri bacaklarının arasında sarkıyordu. Yanına yaklaştığımda bile kıpırdamadı.

"Caleb?"

Gözlerini kaldırdı. Gözleri o kadar gölgeli görünüyordu ki, ona bakmak göğsümü ağrıtıyordu.

Odayı geçtim ve yanına oturdum, elimi bacağına kaydırdım. "Jesse nasıl? İyi mi?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda cevap verdiğinde, sesi düz ve zayıftı. "O iyi olacak, ama ben konuşacak sözüm kalmadı."

Yine de elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve ona yaslandım. "O zaman konuşmamıza gerek yok. Şu anda değil. Gel, benimle yat."

Bana cevap vermedi, sadece yine arkamdan bakakaldı. Bu canımı yaktı, ama içime attım. Bu benimle ilgili değildi. Omzuna bir öpücük kondurdum, sonra elimi çekip ayağa kalktım. "Tamam. Fikrini değiştirirsen yatakta olacağım."

Koridora doğru döndüm, onsuz yatmaya gitmenin yanlış olduğunu düşünerek kendimi hazırladım, ama o sırada arkamda hareket ettiğini duydum. Yavaş ve ağır adımlarla peşimden geldi. Yatak odasına vardığımda, o da yanımdaydı, gömleğini çıkarıp tek kelime etmeden yorganın altına girdi.

Uzun bir nefes verdi ve kolunu gözlerinin üzerine attı. "Seni bekletmemeliydim. Yorgun olduğunu biliyorum."

Yatağa girip yanına uzandım, yana dönüp koluna dokundum. "Hepimiz yorgunuz. Biraz uyumaya çalışalım. Gün ışığında her şey farklı görünür."

Battaniyenin altından elimi buldu, göğsüne götürdü ve içini çekti. "O zaman sabahın gelmesi iyi olacak."

Ona yaklaştım ve o da kolunu açarak başımı omzuna yaslamamı sağladı. Cildi sıcaktı, göğsü yanaklarımın altında ritmik bir şekilde inip kalkıyordu ve ben de kendimi bu ritme uydurdum.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Aramızdaki hava sessizdi, fırtınadan sonra, toz henüz yerleşmemiş ve gün ışığının ne göstereceğini kimsenin tam olarak bilmediği türden bir sessizlikti.

Caleb dudaklarını saçlarıma bastırdı ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle fısıldadı, "Bu gece bana yakın dur, Alice."

"Hiç hareket etmeyi düşünmüyordum," diye mırıldandım, ona daha sıkı sarıldım.

Beni saran kollarını daha da sıktı ve sonunda, kulaklarımın altında kalp atışları yavaşlarken, gözlerimi kapattım.

Jesse ikimizden de çok daha dayanıklıydı. Sabaha kadar, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendine geldi. Birlikte kahvaltı yaptık, sonra dedesiyle balık tutmaya gitti, kapıdan koşarak çıkarken arkasına bile bakmadı.

Olanların Caleb'i çok etkilediği gün gibi açıktı. Her zamankinden daha sessizdi, evin içinde sanki su altında gibi dolaşıyordu. Jesse'ye karşı sergilediği tavır neredeyse inandırıcıydı, ama Jesse gider gitmez Caleb'in gözlerindeki ışık söndü.

"Hazır olduğunda seni eve bırakırım," dedi kahvaltı bulaşıklarını yıkamayı bitirdiğinde.

Kurutmakta olduğum son tabağı bıraktım ve sırtımı tezgaha dayayarak ona döndüm. "Gitmek için acelem yok. Annenin bana ödünç verdiği giysiler hala burada. Evimden almam gereken bir şey yok."

Çoraplı ayağını sürükleyerek lavabonun arkasındaki pencereye doğru baktı. "Çiftlikte yapmam gereken çok iş var. Ertelemekte olduğum işler. Kalırsan, burada tek başına oturursun. Eve gitsen daha iyi olur."

Midem bin tonluk bir taş gibi ağırlaştı, ama bir kez daha denedim. "Çivi tutacağına ihtiyacın yok mu? Beni daha önce çalıştırmıştın. Bence oldukça iyi iş çıkardım."

Bana döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bugün değil, tatlım."

"Peki, ben burada takılırım. Sorun değil."

"Senin burada tek başına olduğunu düşünmek beni üzüyor." Başını kapıya doğru eğdi. "Botlarımı giyip dışarı çıkacağım. Hazır olduğunda dışarıda buluşalım."

Tek kelime etmeden evden çıktı ve ben nefesim kesildi. Neler oluyordu? Beni hiç eve göndermezdi ve evimden ayrılırken, iki ya da üç kez geri dönüp bir öpücük daha verip yakında görüşeceğimize söz verirdi.

Yine de, onun üzgün olduğunu ve bunu atlatmak için zamana ihtiyacı olabileceğini biliyordum. Çiftlik onun kanında ve kemiklerindeydi, belki de parmaklarını toprağa gömmek ona biraz rahatlık verebilirdi. Bu, aramızdaki ilişkilerin kötüye gittiği anlamına gelmezdi. Ona biraz zaman tanıyabilirdim.

Dün geceki elbise ve bir çift parmak arası terlikle onun kamyonetine doğru yürürken, bunun sonun başlangıcı gibi hissetmemek istedim.

Ama mantığım bana bir dürtü verdi ve bunun benim geçmişimin bana doğru olmayan hikayeler anlattığını fısıldadı. Caleb bana öpücük vermeden yolcu kapısını kapattığında ve her zamanki gibi emniyet kemerimi takıp takmadığımı kontrol etmeden çiftlikten ayrıldığında bunu kendime hatırlattım. Aklında çok şey vardı. Bu sarsıcı değişikliklerin hiçbirisi kötü bir şey anlamına gelmek zorunda değildi.

Ama sessizlik taksinin her köşesini doldurdu, ta ki göğsüme baskı yapana kadar. Caleb gözlerini yoldan ayırmadı, bir eli direksiyonda, diğer eli uyluklarında gevşekçe duruyordu. Normalde parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirirdi, ama bugün elim kucağımda boş duruyordu.

Çiftlik ile evim arasındaki mesafe hiç bu kadar uzun gelmemişti. Her kilometre ile midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor, etrafında eski, tanıdık bir ağrı yayılıyordu. Yararlı olduğumda görünür, olmadığında unutulur olmanın verdiği o korkunç his.

Arabasını kaldırıma yanaştırdığında, motor rölantide çalışmaya devam etti. Caleb beni kamyonetten atmadı, ama geçen seferki gibi beni kabinden çekip aptalca öpmedi de.

Ona alan tanı. İşini kolaylaştır.

"İşlerini bitirdiğinde geri gelip, sana ve Jesse'ye akşam yemeği pişirsem nasıl olur?" diye sordum. "Geçen sefer yaptığım makarnayı çok sevmişti. Sanırım tüm malzemelerim var. Hazırlaması kolay olur."

Caleb, konuşmadan önce sözcükleri taş gibi çiğnemek zorunda kalmış gibi çenesini oynattı. Sonunda, "Şu anda sana bir cevap veremem. Misafir ağırlayacak durumda olursak seni ararım," dedi.

Yüzüme kapı çarpılmış gibi hissetmemeliydim, ama öyle hissettim. Bu adam söz konusu olduğunda, içimden gelen bir hassasiyet duyuyordum. Son zamanlarda benim hassas noktalarımla ilgileniyordu, ama bugün bunu yapacak kadar kafası meşgul görünüyordu.

"Tamam," diye fısıldadım. "Beni tekrar görmek istediğinde haber ver."

Caleb derin bir nefes alarak kamyoneti durdurdu, dışarı atladı ve benim tarafıma geldi. Kapımı açtı ve elini uzattı. "Hadi Allie, içeri girelim."

Elimi eline koyup, kamyonetten inmeme ve beni verandama götürmesine izin verdim. Anahtarlarımı benden aldı ve kapımı açtı. Ne yapacağını görmek için nefesimi tuttum.

Sonunda, elini başımın arkasına doladı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Tatlı ve nazik bir öpücük değildi. Tutkulu ve arzulu da değildi. Bana daha önce hiç vermediği, onun öpücüğü olduğunu anlayamadığım bir öpücüktü.

"Sonra konuşuruz," diye mırıldandı ve benden bir adım uzaklaştı.

Neredeyse onu bırakacaktım. Endişelerim ve korkularım neredeyse galip gelmişti. Caleb bana ışığından birazını geri vermeye karar verene kadar kapımı kilitleyip evimin gölgelerinde kaybolmak daha kolay olurdu. Ama kolay olanı istemiyordum. Bu adamla kurmaya başladığım hayatı istiyordum. Karanlıkta oturup onu beklemek artık bir seçenek değildi.

"Ne zaman?"

O birden irkildi, kaşları yukarı kalktı. "Ne zaman ne?" "Ne zaman benimle konuşacaksın?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Yapmam gereken işler var ve kafamı boşaltmam lazım. Şu anda sana bir zaman çizelgesi veremem. Üzgünüm."

Ben de öyleydim. Stresle başa çıkmak için beni uzaklaştırmadan yapamadığı için üzgünüm. Hayatım boyunca zor zamanlarda dışlandım. Caleb'in bana bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

Çenemi kaldırdım. "Eğer niyetin, işler ters gittiğinde beni dışlamaksa, bunu kabul edemeyeceğimi anlaman gerekiyor. Eğer ihtiyacın varsa..."

boşluk, lütfen al. Bazen benim de buna ihtiyacım oluyor. Ama beni uzaklaştırıyormuşsun gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

Konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. Henüz bitirmemiştim. Aklımdakileri söylemezsem, içimi kemirip bitirecek ve bir daha asla dışa vurmanın yolunu bulamayacaktım. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Gerçekten, Cay. Çiftliğe geri dön, kafanı topla. Ama lütfen anla, ben sonsuza kadar bekleyen bir balık değilim. Seni çok seviyorum, ama davranışların beni ailemi hatırlatarak çok üzüyor."

Göğsünün ortasına hafifçe vurdum. "Seni seviyorum, Caleb," diye tekrarladım. "Kendine zaman ayır, ama lütfen bana ulaşamayacağım kadar uzağa gitme. Seni özleyeceğim."

Elini kaldırıp benim elimi kapattı. Parmaklarımı ağzına götürüp öptü. "Uzaklara gitmeyeceğim." Şimdi daha yumuşak bir sesle iç geçirdi. "Bu gece seni arayacağım, sevgilim. Söz veriyorum."

"Tamam." Elini onunkinden çekip arkama sakladım. "Görüşürüz."

Bir saniye daha oyalanarak, sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi durdu, ama sözler hiç çıkmadı.

İçeri girdim, tanıdık ve rahat evim beni sardı. Elini kapıya koyup durdum, ama onun uzaklaşmasını izleyemedim, bu yüzden kapıyı yavaşça kapattım.

Dudaklarıma öptüğü parmaklarına dokundum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Caleb Kelly tanıdığım en güçlü adamdı. Yapması gerekeni yapar, sonra da geri dönerdi. Umarım beni çok uzun süre bekletmezdi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Caleb

Çiftliğe geri dönüp, diğer her şeyi unutacak kadar sıkı çalışarak günümü geçirme niyetindeydim. Endişelerimi terleyerek, öfkemi kanayarak atmak istiyordum. Ama Alice'in evinin önünde kamyonetimde otururken, kendimi oradan ayrılmaya ikna edemedim.

Elimdeki kitaba baktım. *Shadow of the Isle* serisinin üçüncü kitabı, *Crown of the Sky*. Neredeyse bitirmiştik. Fathaniel ve Balboa, ejderha ve yıldızların gizemini çözmenin eşiğindeydiler. Mutlu sonları çok yakındı. Gökyüzünü kontrol altına almış ve yıldızları yeniden yazmayı öğrenmişlerdi. Ama Fathaniel her zamanki gibi yine işleri berbat ediyordu. Balboa onun ortağı olmak için hazır olmasına rağmen, tek başına hareket etmeye devam ediyor, tüm evreni omuzlarında taşımaya çalışıyordu.

Gözlerimin arkasında hissettiğim hayal kırıklığıyla başımı direksiyona vurdum. Benimle beceriksiz kahraman arasındaki benzerlikler o kadar barizdi ki, hiç komik gelmiyordu. Alice'in bana attığı son bakışta komik olan hiçbir şey yoktu. Neredeyse yenilmişken, hala kendimi toparlayabileceğime dair umudunu kaybetmemişti.

Kitabı yolcu koltuğuna attım ve bir dakika daha orada oturdum, direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki kırılmadığına şaşırdım. Fathaniel gibi aptal olmayacaktım, çok geç olana kadar tek başıma tökezleyerek yürümeyecektim. Alice benimle birlikte yürümek istediği sürece olmazdı.

Dışarıdan bakıldığında narin biriydi, elbette. Ellerim içinde kaybolan küçük elleri, tek kelimesini bile kaçırmamak için dikkatle dinlemem gereken tatlı sesi, onu sevmemek imkansız kılan kolay huylu yapısı vardı. Ama tüm bunların altında çelik gibi bir irade yatıyordu. Daha zayıf birini yıkacak zorluklarla karşılaşmıştı. Ama hala ayakta idi, hala sevimli, meraklı ve cesurdu.

Kafamda küfürler mırıldanarak kamyonetin kapısını açtım ve dışarı çıktım, botlarımın altında taşlar çtırdadı. Bahçesini geçerken içimde bir kararlılık yanıyordu.

Verandasına vardığımda, kalbim göğsümden güm güm atıyordu, gerginlikten değil, istediğim şeyin basit, kemiklerime işleyen gerçeğinden dolayı. Onunla gerçek bir hayat. Bu, onun iyi ve kötü günlerini, güneşli ve fırtınalı günlerini paylaşmak anlamına geliyordu.

Elimi kaldırıp bir kez kapıyı çaldım. Sonra tekrar, daha yüksek sesle. Kapı aralandı ve Alice'in temkinli gözleri benimkilerle buluştu.

Neden orada olduğumu sormasını beklemedim. "Uzaklara gitmedim," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. "Kamyoneti çalıştıramadım bile. Beni içeri al Alice, sana ne kadar üzgün olduğumu söylerken bana sarılabilesin."

Kapıyı daha fazla açtı, ıslak saçları ve cildine yapışmış uzun tişörtü göründü. Beni evine davet etmedi.

"Özür dilemek için sana sarılmam mı gerekiyor?"

"Hayır. Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Ama yaparsan sevinirim diye umuyordum."

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzümden kollarıma ve ellerime doğru kaydı, sonra tekrar benim gözlerime döndü. Saçlarından omuzlarına su damlıyordu. Çimlerin arasında bir yerlerde bir cırcır böceği cırlıyordu. Serin bir esinti, yazın ilk sıcaklığını biraz olsun hafifletiyordu.

Alice nefes aldı, geri adım attı ve kollarını açtı. Beni kucakladığında rahatlamaktan dizlerim neredeyse bükülecekti. Üzerine eğildim, yüzümü ıslak saçlarına gömdüm ve şampuanının kokusunu içime çektim.

"Noel," diye
mırıldandım. "En
sevdiğin."

"Aynen öyle."

Onu kucağıma alıp evine girdim ve kanepeye kadar taşıdım. Oturdum, Alice kucağıma kıvrıldı, tek başıma halletmem gerektiğini düşündüğüm için kendimi sorguladım. Onu kollarımda ve onun beni sıkıca sarmasıyla kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Özür dilerim, Alice." Alnımı alnına dayadım. "Haklıydın. İşler zorlaştı ve bunu paylaşmak yerine çekindim. Tamamen yanlış bir şeydi. Bunu biliyordum ama yine de yaptım. Beni uyardığın için teşekkür ederim. Aksi takdirde, burada seninle birlikte olmak yerine, çiftlikte tek başıma ve mutsuz olurdum."

Omzuma hafifçe vurdu, ama arkasında bir güç yoktu. "Bana bunu yapamazsın, Cay. Bir daha yapma."

"Yapmayacağım. Başka konularda hata yapmayacağıma söz veremem, ama bu konuda yapmayacağım."

Boynumun dibindeki saçlarımla oynadı, sonra parmaklarını arkaya kaydırarak başımı avuçladı. "Mükemmellik beklemiyorum ya da buna ihtiyacım yok, tatlım. Sadece benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor. Kendimi gereksiz hissetmeye dayanamıyorum."

"Değilsin. Seninle birlikte olmanı istemediğim bir dünya yok. Seni her zaman yanımda istiyorum. *Her zaman.*"

"Bugün hariç," diye fısıldadı.

"Her şeyi mahvettiğim ve kafanda şüphe uyandırdığım için özür dilerim Alice, ama bugün sana kesinlikle ihtiyacım var." O beni görebilsin ve gerçekten duyabilsin diye geri çekildim. "Kamyonetime bindiğimde kitabımıza bakıyordum. Fathaniel'in Balboa'yı korumak için onsuz gitme kararı aldığını okuduğumda ne kadar sinirlendiğimi hatırladım."

O hafifçe güldü. "Balboa'nın Fathaniel kadar güçlü olduğunu, bunun saçmalık olduğunu söylemiştin." Parmak uçları çenemi okşadı. "Gerçekten çok sinirlenmiştin."

"Evet... şey, o bir aptal." Kafamı salladım. "Bir kitap yüzünden bu kadar sinirleneceğimi hiç düşünmemiştim, ama sen beni sinirlendirdin Alice. Beni birçok yönden daha iyi bir insan haline getirdin, ama ben hala benim. Aşırı derecede inatçıyım. Kafama takılıyorum, kendi iyiliğim için fazla içime kapanık davranıyorum. Konuşmanın birçok sorunu çözeceğini unutuyorum."

"Her zaman konuşmak isteyeceğini bilmiyorum, tatlım. Benim için kendini değiştirmek zorunda değilsin." O,

parmaklarını çenemden kulağıma kadar gezdirdi. "Ama lütfen benimle birlikte sessiz olabileceğini bil. Her şeyden çok, sana destek olabilecek kişi olmak istiyorum. Bunu yapamayacağını düşünmen ya da istememen beni üzdü."

"İstiyorum. Seninle *her şeyi* istiyorum." Bir sonraki nefesim titriyordu. Sonrakiler ise çok daha düzenliydi. "Kent'in durumunun bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğim için içimde... dayanılmaz bir suçluluk duygusu var. Jesse'yi birçok yönden hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Dün gece gördüklerinden nefret ediyorum. Senin de gördüğünden nefret ediyorum. Onu Shelby'den almam gerektiği için kızgıyım, çünkü bu koşullara rağmen o iyi bir anne oldu ve oğlumuz onu çok seviyor. Ama doğru şeyi yapıp yapmayacağını bilmiyorum ve bunun Jesse için ne anlama geleceğinden korkuyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum, ama yapacağım."

"Umarım bunu yapmak zorunda kalmazsın, ama kavga çıkarsa, ben senin tarafındayım." Boynumun yanını avuçladı ve alnını alnıma yaklaştırdı. "Sen de benim tarafımda mısın? Senin takımında olmak istiyorum, Cay. Ya birlikte yapacağız ya da hiç yapmayacağız."

"Öyle söyleme," diye homurdandım. "Bizim için 'hiçbir şey yapmamak' diye bir şey yoktur."

"O zaman beni öyle hissettirme," diye uyardı, kuzu gibi nazıkçe. "Daha önce incinmiş olmam senin suçun değil ve reddedilmeye karşı aşırı duyarlı olduğum için seni suçlamıyorum. Ama lütfen bunun farkında ol. İtildiğimde, bir işe yaramadığım sürece görmezden gelinip bir kenara atıldığım bir ömre geri dönüyorum ve bir daha asla o noktaya gelmek istemiyorum, özellikle de seninle. Seni güvenli limanım olarak görmeye başladım..."

"Öyleyim, Alice. Beni öyle düşünebilirsin, çünkü senin için öyle olacağım. Bir an bile olsa şüpheye düşmene neden olduğum için özür dilerim."

"Seni affediyorum," diye mırıldandı, sakalımı okşayarak şakağıma fısıldadı — onu inciten ben olmama rağmen beni teselli ediyordu. Alice böyleydi. Bu yüzden buradaydım ve bir daha onu terk etme hatasına asla düşmeyecektim. "Jesse'yi ne kadar sevdiğini biliyorum ve dün gece seni gerçekten mahvetti."

"Öyleydi," diye onayladım.

"Onu bu durumdan kurtaracağız." Dudakları elmacık kemiğıme fısıldıyordu. "Sen ona destek ol, ben de senin dayanağına olacağım, seni ayakta tutacağım."

Senin için o olayım, tatlım."

Hayretle gözlerimi kapattım. Bu kadını benim olarak adlandırabilecek kadar nasıl bu kadar şanslı olabilirdim? Bunun cevabını asla bilemeyecektim, ama Alice'in ışığının yıllar önce sönmüş olması gerekirken bana parladığını ve ne kadar şanslı olduğumu asla unutmuyacaktım.

Artık ona sahip olduğuma göre, onu parlak tutmak, etrafında toplanmak ve onu dünyanın tüm çirkinliklerinden ve kötü koşullarından korumak benim görevimdi. Gerekirse kendimden bile korumak zorundaydım.

Geri çekildim, böylece kafamda bizim için yaptığım planları ona anlatırken beni görebilsin, gözlerimin içine bakıp benim ne kadar kararlı olduğumu kendisi görebilsin.

"Allie-kızım," diye boğuk bir sesle söyledim, boğazım ona olan duygularıyla doluydu ve söylemek istediğim tüm kelimeler bir anda dışarı çıkmak için acele ediyordu. Acele etmeden, kendimi olabildiğince açık bir şekilde ifade etmeye çalıştım. Benim için ne kadar değerli olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Caleb." Gözleri, sabah güneşini yansıtan bir yaprak üzerindeki çiğ taneleri gibi parladı.

"Sen benim kafamın içini göremezsin."

Hafif bir kahkaha attı. "Hayır, göremiyorum. Bu doğru."

"Demek istediğim, benim sana karşı hissettiklerimi göremezsin. Sana bunu daha iyi anlatacağım. Şu andan itibaren."

Elini belimdeki elime koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Dinliyorum." Kafasını eğip kulağını bana uzattı, ben de güldüm. O kadar sevimli ve tatlıydı ki, kendimi tutamadım.

"Joy'un evinde Bryan'la dans ederken oldu. İçimde bir *patlama* oldu. Uzun zamandır düştüğümü fark etmeden yere, kırıma düştüm." Parmaklarını sıktım. "Açıkça söylemek gerekirse, sana aşık oldum, Alice."

Gülümsemeyi engellemeye çalıştı ama nafileydi. "Anladım ama açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Bu kadar uzun süre oyalanmışken en azından bunu yapabilirim." "Ama çok uzun sürmedi." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "

tam zamanında geldin."

"Bunu bilmiyorum," diye mırıldandım, kendime izin vermek istemiyordum. "Ama seninle birlikteyken aynı duyguyu sürekli yaşadığımı biliyorum."

Gülümsemeni görüyorum, ya da Fathaniel ve Balboa hakkında bir görüş paylaşıyorsun, ya da çocuğumu güldürüyorsun ve ben yine yere çakılıyorum. Birine tekrar tekrar aşık olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum, ama işte buradayım, sana sıırıslıkam aşığım ve hala düşüp duruyorum."

Keskin bir nefes aldı ve başını salladı. "Caleb, ben..."

"Henüz bitirmedim, bekle." Elini bırakıp çenesini tutup geriye doğru eğdim. "Oğlum ve ailem yanımda olduğu için hayatımın mükemmel olduğunu düşünüyordum. Buna bir şey eklemeye gerek görmediğimi çok iyi biliyorsun. Ama yanılmışım. Seninle geçirdiğim zaman, ne kadar kapalı bir insan olduğumu kanıtladı. Seni evimde, hayatımda görmek... Sen buraya aitsin. Biz birbirimize uyuyoruz. Sen, seni tanıyana kadar eksikliğini fark etmediğim bir parçamsın ve her şey çok daha iyi hale geldi. Yumuşak küçük ellerinle kalbimi aldın ve onu tamamen açtın."

Bana göz kırptı, kirpiklerinde minik gözyaşları vardı. Pembe dudakları açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Sorun değildi. Henüz konuşmasına hazır değildim.

"Kafamda seninle bir gelecek planlıyorum. Yaz sonuna kadar çiftliğe taşınacağını hayal ediyorum. Kitaplarını nereye koyabileceğimizi düşündüm ve sana yapmak istediğim rafların planlarını araştırdım." Onun hıçkırıkları beni neredeyse durdurdu, ama dilim gevşemişti ve duygularım kısıtlanmadan içimden dışarı akan coşkunun bir nehir gibiydi. "Çok uzak olmayan bir gelecekte, düşünümüzü nerede yapacağımızı, seninle benim çocuklarımızın Jesse gibi mi yoksa tamamen farklı mı olacağını düşünüyordum. Aylar önce bana geldiğinde, kendimi orada hayal edemiyordum, ama şimdi seni tanıdığım ve seni gerçekten sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığım için, seninle tüm bunları istememek benim için imkansız."

Daha fazlası vardı, çok daha fazlası, ama şu anda söylenmesi gereken tek bir şey vardı. Bu en önemli kısımdı ve onun tüm dikkatini üzerime çektiğim için, şimdi ona söylemenin tam zamanıydı.

Çenesini tutarak, ellerimi açıp boğazını okşadım ve titreyen nabzını buldum. Öne eğilip oraya bir kez, sonra iki kez öptüm. Nefesini içine çekti ve nabızı hızlandı. Yine de sessiz kaldı ve bana söz verdi.

"Gerçek şu ki, benim tatlı Alice'im, sana aşığım ve senin hakkında öğrendiğim her şey beni sana daha da bağımlı hale getiriyor. Bunu sana eylemlerimle ve sözlerimle göstermek için elimden geleni yapacağım. Sen her zaman cesur olan oldun, şimdi sıra bende."

O benim boynuma atlamadan önce, başını çenemin altına sokmadan önce, tek uyarısı bir iniltiydi. Omuzları titriyordu, bana gömölürken, derimin altına girmeden olabildiğince yakınlaşmaya çalışıyordu. Kollarımı ona doladım, sonunda içimde fırtına gibi esen düşünceleri serbest bırakmanın rahatlığıyla başımı yastıklara yasladım. Artık zihnim sakindi, Alice'in ona karşı hislerimi tam olarak bilmesi ve karşılığında ondan hiçbir şey istememem beni mutlu ediyordu. Şimdi değil. Bugün değil.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Kollarımda kızımın huzur.

Kırkınıc Bölüm

Alice

ZİHNİM bir savaş alanı gibiydi, Caleb'in bana aşık olduğunu kabul etmek için mücadele ediyordum. Mantığım, onun söylediğı her kelimeyi biliyor, anlıyor ve kabul ediyordu, ama kendime olan güvensizliğimin karanlık köşeleri bunu uzaklaştırmaya çalışıyordu — onun aşkını imkansızlıkla örtbas etmeye, bunun gerçek olabileceğini inkar etmeye çalışıyordu.

O ise beni kucakladı. Düşüncelerim kafamın içinde çılgınca dolaşıp çarpışırken, onun kucaklaması hiç sarsılmadı. Bir cevap beklemedi ya da sessizliğimden rahatsız olmuş gibi görünmedi. Caleb her zamanki gibi sabırlıydı, beni kucağına alıp, beni sarmalayan güçlü kollarıyla rahatlamış bir haldeydi.

Beni biraz daha uzun süre kucaklasaydı...

Kalbi birkaç vuruş daha sabit kalsaydı... Göğsü

beni eritecek kadar ısıtsaydı...

Söyleyebileceğim tek üç kelimeyi söyledim: "Çok yorgunum." Onun mırıldanması yanağımı titretti. "İyi uyuyamadın mı?" "Hayır, pek sayılmaz."

"Ben de."

Yastıkların üzerinde bizi çevirdi, beni hiç bırakmadan yan yatırdı, kocaman vücudu benimkini kucakladı. Yanağımı kolunun kucağına dayadım ve iç geçirdim.

"Rahat mısın?"

"Evet. Ben iyiyim." Saçlarımı yüzümden çekip beni kendine yaklaştırdı. "Biraz dinlenelim, sonra çiftliğe geri dönelim"

çiftliğe dönelim."

Midemdeki küçük gerginlik topu, bundan sonra nereye gideceğimizi tam olarak bildiğim için biraz daha gevşedi. "Bu fikir hoşuma gitti."

"Ben de." Başımın arkasına öpücük kondurdu. "Güzel gözlerini kapat. Uyandığında ben burada olacağım."

Kulağımın yanında Caleb'in düzenli nefes alıp verişiyile ve sırtımda derin bir rahatlık veren göğsünün inip kalkışıyla uyandım. Uyurken bir ara gömleğim yukarı kaymıştı. Pürüzlü eli karnımın çıplak derisine dokunuyordu, başparmağıyla yavaşça daireler çiziyordu, bu da beni rüya ile tam uyanıklık arasındaki o bulanık yerde süzölmeye devam ettiriyordu.

Hemen gözlerimi açmadım. Sadece kollarında kucaklanma hissini, sırtımda vücudunun sıcaklığını, karnımda avucunun nazik ağırlığını içime çekmeye izin verdim.

Başımı çevirdiğimde, onun beni izlediğini gördüm, bakışları bulanık ama kararlıydı ve hiç uyumamış mı diye merak ettim. "Merhaba," diye dudaklarını oynattı. Dudaklarım kıvrıldı ve geriye yaslanarak ağzına bir öpücük kondurdum. Uykulu, telaşsız, kendime bir tat vererek.

O da aynı yavaş ve tatlı ses tonuyla cevap verdi, parmakları kalçamın kıvrımları üzerinde kayarak kaburgalarımın çizgisini takip etti, göğüslerimin alt kısmına doğru ilerledi. Sanki o da beni emiyor gibiydi.

Eli aşağıya doğru kaydı, külotumun bel kısmıyla oynadıktan sonra altına kaydı. Ağzına iç çekerek, dudaklarımız öpüşmekten daha fazlasını yaptı.

ama her ayrıldığımızda, bağlantıyı sürdürmek için tekrar bir araya geldik.

Parmakları uyluklarımın arasına kayd ı ve ben bacağımı onun bacağına doladım, dokunuşunu karşılamak için. Beni tanıyordu, dikkatli bir incelemeyle vücudumu öğrenmişti ve parmağının ucuyla hafifçe yuvarlayarak beni titretmeyi sağlayan noktayı kolayca buldu.

Parça parça öpüştük — narin baskıları, karışan nefesler, yakın ıma sokulurken çenesi yanağımı sıyırdı. Parmak uçları acele etmeden hareket etti, keşfetti, okşadı, daireler çizdi, ta ki zevk karnımda sıkışana kadar.

Boşaldığım da, sıcaklık kıvrımlı nehirler gibi içime yayıldı, vücudum onun vücuduna karşı titriyordu, her titrememde beni tutarken nefesim boğazımda takıldı. Caleb şakağımı, çenemi, dudaklarımın köşelerini öptü - benden uzaklaşmadan ulaşabildiği her yeri.

Titremeler geçmeden önce, elini benden ayırarak aramızdaki kumaş bariyerini çekip aldı. Geri döndüğünde, sıcak teni benimkine yapıştı. Bacağımı daha yükseğe kaldırarak, kalın penisinin ıslak kıvrımlarımın arasına kaymasına izin verdim. Geniş baş ı girişime dokunduğunda, nefesimi tutup ona doğru eğildim. Yavaşça içime girdi ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni doldurdu.

Göğsünden düşük bir inilti yükseldi ve yüzünü saçlarıma gömdü. Beni sıkıca tutarak, içine girerken acele etmedi. Cildimi okşadı. Her yerimi öptü. Ritmi ona bıraktım ve bedenimi ona teslim ettim. Çünkü ona güveniyordum ve ikimizin de olmak istediği yere götüreceğini biliyordum.

Elimi uzatıp yüzüne dokundum, yanaklarımız birbirine sürtündü, dudaklarımız tekrar tekrar birbirini buldu. Dünya küçüldü, ta ki sadece ikimiz kalana kadar, güneşli bir öğleden sonra kanepede sevişirken. Ve ne kadar mükemmel bir dünyaydı. Bununla kıyaslanabilecek bir kitap ya da rüya aklıma gelmiyordu.

Caleb, hala telaşs ız ama güçlü bir şekilde, her vuruşunda nefesimi keserek, hareketlerini derinleştirmeye başladı. Kollarını karnıma doladı, beni kendine sıkıca sarıp, ben de zevk gittikçe artarken, çözülene kadar elimi onun elinin üzerine bastırdım.

Onun etrafında titriyordum, saçlarıma ismimi inleyerek fısıldarken, titremeler içimi kapladı. Bir kez daha, iki kez daha itti, sonra durdu, kendini derinlere gömdü ve göğsünden koparılmış gibi uzun, ham bir sesle boşaldı.

Zaman geçip nefeslerimiz düzelirken, birbirimize sarılmış halde öylece kaldık. Dudakları ensemin arkasına değdi, nemli tenime hafif öpücükler kondurdu, eli ise benim elimden hiç ayrılmadı.

O yumuşayıp uzaklaştığında, onu görmek, gözlerini üzerimde hissetmek için kollarında döndüm. Çok güzel görünüyordu. Kızarmış yanaklar, ağır göz kapakları, öpücük izleri olan dudaklar bana gülümsüyordu. Ama beni etkileyen, bana bakışlarıydı. Eğer duvarları varsa, onlar yıkılmıştı ve sakladığı her şeyi ortaya çıkarmıştı.

O benimdi.

Gerçekten
benimdi.

Ağzı, beni acılandıracak kadar tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Sonra tekrar söyledi. Onun bir kağıda yazmasını istediğim kelimeleri, böylece ellerimde sonsuz ağırlığını hissedebileyim diye.

"Seni seviyorum."

Bu sefer, ona karşılık vermek nefes almak kadar kolaydı. "Ben de seni seviyorum, Caleb." Çenem titriyordu, ama kalbim emindi. "Sana aşık olduğumu anladığım o anı sana anlatabilmeyi isterdim, ama benim için bu, binlerce küçük saniyeden oluşan bir liste olurdu. Her şey o ilk gece, Hannah ile başlamıştı, sonra düşünmeden yaptığın küçük şeyler vardı, örneğin siparişimi verirken adımları söylemen gibi, ve daha büyük şeyler, örneğin oğlunu ve aileni sevmek şeklin gibi. Sonra sadece bize ait olan anlar vardı. Seninle yatakta gülmek, en sevdiğim kitapları okumak ve hikayeyi tartışmak. Kucağın boşken beni asla sandalyeye oturtmamak."

O gülümsedi. "Kucağıma tam oturduğun halde sandalyeyi boşa harcamak mantıklı değil."

"Evet. Haklısın." Gülümsedim, zihnimdeki savaş nihayet, şükürler olsun ki sona ermişti. "Benim için yazabilir misin?"

"Neyi yazayım?"

"Sözleri. Beni sevdiğini. Kağıda yazmanı istiyorum." Dudaklarımı ısırdım, hissettiğim kadar aptalca mı konuşuyordum acaba?

"Böylece onları hissedebilirsin," diye ekledi.

"Evet." Kalbim hızla attı ve anlaşıldığım için ruhum rahatladı. "Aynen öyle."

"Bunu senin için yapabilirim, hayatım. Ayrıca, artık bir görevim var: Listenin hiç bitmemesi için ona yeni şeyler eklemeye devam edeceğim."

"Bunun olması için sadece var olman yeterli." Parmaklarımı saçlarının yanından geçirdim. "Fark etmemiş olabilirsin, ama sana karşı bir şey hissediyorum ve bundan kurtulamıyorum."

"Fark ettim. Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum." Burnunu benim burnuma sürttü. "Ben de sana karşı bir şey hissediyorum ve bundan kurtulmak gibi bir niyetim yok."

Bir süre orada kaldık, öpüşerek, gülümseyerek, öğleden sonrayı tembellik ederek geçirdik. Sonunda, hafifçe inleyerek alnını alnıma dokundurdu.

"Seni bütün gün burada tutmak istesem de, çiftliğe geri dönmemiz gerekiyor." Ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı, eğilip bir kez daha öptü, sonra sırtıma hafifçe vurdu. "Birkaç gece yetecek kadar eşya hazırla. Gereğinden fazla gözümün önünden kaybolmanı istemiyorum."

Küçük bir çanta dolusu giysi ve tuvalet malzemelerini toplamak uzun sürmedi — önümüzdeki hafta için ihtiyacım olan her şey. Caleb kapının yanında bekliyordu. Çantamla dışarı çıktığımda, hemen çantayı aldı, omzuna astı, sonra boş eliyle benim elimi tuttu.

Kapıdan çıkarken parmaklarını sıktım. "Hadi eve gidelim."

Elini benim elimde sıkıca tuttu, adımlarında hafif bir duraklama oldu, durdu ve bana baktı.

Yavaşça, memnun bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Eve," diye tekrarladı, sanki tadını çıkarır gibi. "Evet, sevgilim. Hadi eve gidelim."

Kırk birinci bölüm

Caleb

ŞİDDETLİ FIRTINA sabahın erken saatlerinde sert ve hızlı bir şekilde geçip gitmiş, geride temiz bir gökyüzü ve kaos içindeki çiftlik bırakmıştı. UTV ile otlakta zıplıyordum, lastiklerden çamur sıçırıyordu, havada nemli toprak ve ozon kokusu vardı.

Telsizim saatlerdir susmamıştı. İnekler sırt boyunca dağılmıştı, kuzey tarafındaki çitler yıkılmıştı, bir yaşında bir buzağı çamura batmıştı. Baktığım her yerde adamlarım dağılmıştı, bazıları at sırtında, bazıları araçlarda, bağırıp ıslık çalarak sürüyü ait oldukları yere geri götürmeye çalışıyorlardı.

"Sol kanatlarına baskı yapmaya devam edin. Tekrar kaçmalarına izin vermeyin," diye telsizime talimat verdim, özgürlük için kaçmaya çalışan bir grup boğayı fark ettim. UTV'yi vitesle takarak, otlakta hızla ilerledim ve daha fazla dağılmadan önlerini kestim. Bir grup adam at sırtında onları çevreledi ve sığırları ağıla geri sürdü.

Şafak sökeli beri bu işle uğraşıyorduk, ama göz alabildiğince uzanan çitler, sıcaktan huzursuzlanan hayvanlar ve kalın çamurdan başka bir şey yoktu. Çiftliğin tamamen düzene girmesine kadar saatler, belki de günler süren bir iş bizi bekliyordu.

Ter gözlerimi yakıyordu. Gömleğim cildime yapışmıştı. Elimin tersiyle alnımı sildim, bir an durup su içtim ve saati kontrol ettim.

Kahretsin. Sabahın bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim bile.

Gerçekleşmeyecek gibi görünen planlarım vardı. Jesse yaz tatili için okuldan çıkmıştı ve gününü arkadaşının evinde, sonra da kütüphanede geçiriyordu. İşten sonra şehre gidip Alice ve Jesse'yi alıp, Alice'in dizisinin ilk taslağını bitirmesini kutlamak için onları yemeğe çıkaracağımı düşünüyordum. Bu gidişle, hava kararmadan eve dönemeyecektim, sadece geri dönüp şafak sökünce her şeye yeniden başlayacaktım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Alice'i aradım. İş gününü bölmekten nefret ediyordum, ama umuyordum ki benden haber almaktan çok rahatsız olmazdı.

"Merhaba Cay," diye cevapladı.

"Merhaba canım. Günün iyi geçiyor mu?"

"İyi. Şu anda sakin. Akşam yemeği için yapabileceğim yeni tarifler arıyordum. Jesse geldiğinde ona da göstereceğim."

Yorgunluğuma rağmen gülümsedim. "Benim tarafımdan değil mi?" "Hayır. İkimiz de benim pişirdiğim her şeyi yiyeceğini biliyoruz."

Kıkırdadım. "Çünkü sen çok iyisin. Seni takdir ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Şimdi bana orada neler olduğunu anlat. Sesinde gerginlik hissediyorum."

Bir saniye gözlerimi kapattım, küçük ofisinde oturan Alice'i hayal edebilmek için, saçları toplanmış, birkaç kalemle sabitlenmiş. Bu sabah giyinmeden önce ben çıkmıştım, ama kafamda, lavanta rengi bir sundress giymiş, omuzlarını ve kollarını kapatan krem rengi bir hırka giymiş olarak canlandırdım. Masası, eve götürmek için kenara çektiği kitap yığını dışında tertemizdi. Bu akşam benim komodininin üzerinde olacaktı, sonra da önümüzdeki hafta sonu hepsini okuduktan sonra yeni bir yığınla değiştirileceklerdi.

Onu hayal etmek bile boynumdaki gerginliği ve kafamdaki zonklamayı hafifletmek için çok iyi geldi. Bu akşam eve ona döneceğimi bilmek, önümdeki zorlu işlerin geri kalanını atlatmamı sağlayacaktı.

"Durmaksızın çalışıyoruz. Fırtına birkaç kilometre uzunluğundaki çiti yıktı ve sürü korkuya kapıldı. Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz

ama sanki on yangın söndürdüm ve hala yirmi tane daha bekliyor gibi hissediyorum."

Alice'in endişesi bal kadar tatlıydı. "Üzgünüm Cay. Kulağa çok zor gelmiş."

"Öyle," diye itiraf ettim, elimi çeneme götürdüm. "Ama iş bu. Sadece bugün olması çok kötü."

"Bugün neden bu kadar kötü?"

Bir yudum daha su içtim, boğazımı rahatlatmak için. "Seni kutlamak için dışarı çıkarmak istedim, hayatım. Her gün üç kitap yazmazsın." Sesim yorgunluk ve suçluluktan boğuk çıkıyordu.

"Çok tatlısın. Jesse ve ben, işaretlediğim tariflerden birini seçip, onu yapmak için gereken malzemeleri alsak nasıl olur? Yine kutlama yaparız, sadece senin beklediğinden farklı bir şekilde. İşler yoluna girdiğinde bizi dışarı çıkarabilirsin."

Uzun bir nefes verdim, göğsümdeki baskı biraz hafifledi. "Teşekkür ederim, aşkım. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Asla öğrenemeyeceksin. Seni başımdan savamam, unuttun mu?"

Ağzımın köşeleri yorgun bir gülümsemeye dönüştü. "Asla unutmam. Sensiz kaybolurum, biliyorsun."

"Seni seviyorum, tatlım."

Gözlerimi kapatıp bunu içime sindirdim. Onun bunu söylemesine hala alışmaya çalışıyordum ve bu her zaman bir hediye idi. "Ben de seni seviyorum. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattığım anda, telsizim tekrar cızırdamaya başladı.

Mola bitti. İşe dönme zamanı gelmişti. En azından, ben orada olamadığım sürece Alice ve Jesse'nin birbirlerine bakacaklarını bilerek, kafam rahat bir şekilde işime dönebilirdim.

Kırk ikinci bölüm

Alice

Jesse arabamın yolcu koltuğuna oturur oturmaz bana bir istekte bulundu. "Annemin evine uğrayabilir miyiz? Odamdan paketlemeyi unuttuğum birkaç şey var."

Ellerim direksiyona uzanırken havada dondu. Bunu beklemiyordum ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Caleb onu bir haftadan fazla bir süre önce gece yarısı almaya geldiğinden beri, Jesse Shelby'yi sadece bir kez akşam yemeğinde görmüştü. Geri kalan iletişimleri kısa telefon görüşmeleriyle sınırlıydı. O, Shelby'nin evinde kalmaya hazır değildi ve neyse ki Shelby de ısrar etmemişti.

"Bunu babana danışmalıyım," diye cevap verdim sonunda. "Bir saniye."

Telefonumu çıkardım ve Caleb'i aradım. Telefon çaldı çaldı ama cevap vermedi. Meşgul olduğunu biliyordum ve bazen çiftliğin uzak köşelerinde telefonu çekmiyordu, ama vazgeçmeden önce bir kez daha denedim.

"Sanırım fırtına yüzünden hâlâ çok meşgul," dedim Jesse'ye.

Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Lütfen, Alice? Robotik defterime ihtiyacım var. Sunny ve ben gelecek yıl için bazı planlar yapmamız gerekiyor ve defterim olmadan bunu yapamam. Yemin ederim, sadece bir saniye sürer."

Tüylerim diken diken oldu, ama onu reddetmek zordu. Caleb'in Jesse'nin

ama bu tür kararları ona danışmadan vermemem gerektiğini düşünüyordum.

Ama sadece bir saniye için olsa bile, ne zararı olabilir ki? "Tamam." Doğru kararı verdiğimden hala emin olamadan iç geçirdim. "Çabuk olalım.

Çabuk olalım. Hala Grocery Barn'a uğramamız gerekiyor."

"Evet." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sen en iyisisin, söz veriyorum çabuk olacağım."

Jesse, annesinin evine giderken benim kadar gergin görünüyordu. Dizleri titriyordu ve durmadan konuşuyordu. "Hey, ne duydum biliyor musun?"

Ona baktım. "Anlat."

"Savage Üniversitesi'nde *Shadow of the Isle* üzerine ders veren bir profesör var. Orada okurken bu dersi aldın mı?"

"Hayır, ne yazık ki almadım." Shelby'nin yoluna dönmeden önce sinyal lambamı yaktım. "Üniversitede pişman olduğum tek şey bu. Profesör Astor'un dersi o kadar çabuk doldu ki, hiç kaydolamadım."

"Oraya gidersem, kesinlikle o dersi alacağım." Burnunu kırıştırdı. "Yani, eğer hala hayattaysa. Oldukça yaşlı olmalı."

Gülerek, "O kadar yaşlı olduğunu sanmıyorum. Eminim senin dedelerinden daha gençtir." dedim.

"Evet... şey, onlar da biraz yaşlı sayılır." Evi görünce neşelendi. "Geldik."

"Öyleyiz." Kaldırıma yanaştım, midem bulanıyordu. "Hemen girip çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Elini kapı koluna koydu ama dışarı çıkmadı. "Hey... şey, benimle birlikte içeri girebilir misin? Biliyorum, bu biraz tuhaf olabilir ama..."

Omzunu sıktım. "Tabii ki gelirim." Caleb'in bunu tercih edeceğinden neredeyse emindim, bana bunu asla sormasa da. Jesse'nin iyi olduğundan emin olmak için rahatsız olmayı göze almaya hazırdım.

Jesse ön kapıya doğru yürüdü, kapı biz oraya varmadan açıldı. Shelby kapıda durmuş, sanki yıllardır susamış gibi oğlunun görüntüsünü içini çekerek izliyordu.

"Merhaba anne."

Elini uzattı ve saçlarını okşadı. "Merhaba Jess. Bu beklenmedik bir ziyaret oldu."

Verandada ayaklarını sürüyerek, ellerini ceplerine soktu. "Odamdan birkaç şey almam lazım. Alice beni kütüphaneden buraya getirdi." Shelby'nin bakışları bana doğru kaydı ve sert bir gülümsemeyle, "Çok nazikmiş," dedi. Sonra kenara çekildi. "Git ve ihtiyacın olanları al."

Jesse onun yanından hızla geçti ve bizi gergin bir sessizlik içinde orada bırakarak. Söyleyecek bir şey aradım, ama Shelby'yi pek tanıımıyordum ve hava durumu hakkında yorum yapmaktan başka bir şey aklıma gelmedi.

Neyse ki Shelby elini salladı. "Hadi, içeri girin. Oğlumu tanırım. Hayatında hiç hızlı olmamıştır."

Onun evine adımımı attığımda, kapının içindeki çanta yığınlarına takılıp düştüm. Kendimi yere düşmeye hazırlarken, Shelby kollarımı tutarak beni ayakta tuttu.

"Oh, çok üzgünüm." Beni bırakmadan önce dengede olduğumdan emin oldu. "Evim genelde bu kadar dağınık değildir. Bunlar *onun* eşyalarının son kalanları. Yakında almaya gelecekti, ama 'yakında'nın ne zaman olacağını bilmiyorum."

Shelby çantalara, sanki ona kişisel bir hakaret etmişler gibi öfkeyle baktı. Bir bakıma öyle olduğunu tahmin ediyordum. Kent'in eşyalarının hala burada olması, onunla hala bir bağı olduğu anlamına geliyordu ve Jesse geri dönmekten rahatsızlık duyacaktı. Onun yerinde olsam ne yapardım bilmiyordum, bu yüzden onu suçlayamazdım. En azından durumu düzeltmeye çalışıyordu.

Bana baktığında, ona sıkı bir gülümseme sundum.

"Evin gerçekten çok şirin." Düzenli oturma odasına bakındım. Her şey krem veya kahverengiydi, ama duvarları renklerle doluydu. "Sanatın harika. Kanepenin üzerindeki eser muhteşem."

"Değil mi? Onu bir bahçe satışında bulduğuma inanır mısınız?"

Nefesim kesildi. "Vay canına. Benim bahçe satışlarında bulduğum en şanslı şey, vintage Harlequin Romances koleksiyonum."

O kahkahayla güldü. "Ah be. Annem de onları okurdu. Kapakları, *iğrenç*." Elini yüzüne götürüp yelpaze yaptı.

"Eskisi gibi yapmıyorlar, orası kesin." Ellerimi hırkamın ceplerine soktum. "Ama kütüphanede oldukça güzel bir seçkimiz var."

"Öyle mi?" Shelby at kuyruğunu eliyle düzeltti. "Bir uğramalıyım. Uzun zamandır iyi bir aşk romanı okumadım." "Öyle yapmalısın," diye onayladım.

Sessizlik yine üzerimize çöktü. Shelby Jesse'ye acele etmesini bağırdı, o da neredeyse bittiğini haykırdı. Sonra bana dönerek, pek samimi olmayan bir gülümseme attı — özellikle de ellerini ovuşturup ayaklarını ileri geri hareket ettirirken.

"Gerçekten çok utanıyorum," dedi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Benim berbat bir anne olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Hiç de öyle düşünmüyorum."

O öfkeyle başını çevirdi. "Ben öyle düşünüyorum. O gece Caleb gelip bana akıl vermiş olmasaydı, Kent'i kovardım, bunu içtenlikle söyleyebilirim. Ben sadece... yalnız olmaktan yoruldum ve sanırım o, hiç kimse olmamaktan daha iyi bir seçenek gibi göründü. Hangi anne böyle düşünür ki?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Hiç anne olmadım. Ama Jesse harika bir çocuk ve bu tesadüfen olmadı."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Onda Kelly'ler var, biliyor musun? Yani, burada mutlu olduğunu düşünüyorum, ama çiftliğe dönmek için sabırsızlanıyor. Kim bunu istemez ki? Bütün o topraklar, büyük ev, aile. Ben onunla rekabet edemem." Konuşmamı kesmek için elini kaldırdı, ama ben ne diyeceğimi bilmiyordum. "Bunun bir rekabet olmadığını biliyorum. Biliyorum. Ama bazen öyle hissetmemek zor oluyor."

Jesse'ye şükürler olsun. Koridorda kayarak geldi, omzunda büyük bir spor çantası vardı.

"Tamam, hazırım. Sanırım her şeyim hazır."

Shelby kollarını uzattı. "Gel buraya, bebeğim. Son zamanlarda senden yeterince sarılma alamadım. Bu çok kötü."

Ağzının köşeleri titreyerek annesinin yanına gitti ve çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Annesi onu kendine çekti, o da izin verdi ve yanağını annesinin omzuna dayadı. O, annesinin kollarında olduğunda annesinin rahat bir nefes alması göğsümü sızlattı ve Jesse'nin memnuniyet dolu ifadesi beni bir Tilt-A-Whirl'e gönderdi. Shelby'den şüphe ettiysem de, bu şüphe artık ortadan kalkmıştı. Bir hata yapmıştı, ama oğlunu seviyordu. Onu geri kazanmak için elinden geleni yapacağına inanıyordum.

O ilk ayrıldı, elleri kalçalarına gitti. "Neredeyse unutuyordum. Yarın çöp günü. Çöp tenekesini kaldırıma çıkarmam lazım."

Shelby elini onun başının arkasına doğru kaydırды. "Bunu yapmana gerek yok. Ben halledebilirim."

O ise kararlı bir şekilde başını salladı. "Olmaz. Bu benim işim. Ben hallederim." Sonra mutfağa girdi. Bir dakika sonra, çöp torbasını omzuna asarak garaja doğru çıktı.

Shelby'ye kaşlarını kaldırdım. "Annesini çok seven bir çocuk." "Evet."

Yavaşça nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik biraz hafifledi. "Sakin davrandığın için teşekkürler Alice. Öyle olacağını bilmeliydim. Caleb, Jesse'nin hayatının çoğunda bekardı. İşleri karıştıracak birini eve getirmezdı."

Bir kez daha, cevap vermekte zorlandım. Ama Shelby konuşkan biriydi, bu yüzden ben tek kelime etmeden devam etti.

"Caleb'in seni bulması bana umut veriyor. Yani, yıllardır bu kasabadasın, onun burnunun dibinde. Belki de bu civarda benim hiç fark etmediğim iyi bir adam vardır." Sonra inledi. "Şey, şimdi bunu düşünmeyeceğim. En son eski sevgilimin eşyaları hala kapımın önünde duruyor. Bir karmaşayı halletmeden başka bir karmaşaya dalmayayım."

Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Yüksek bir patlama sesi ve hemen ardından lastiklerin çığığı ikimizi de irkitti. Shelby ve ben bir an donakaldık, gözlerimiz birbirine kaydı, sonra ön pencereye koştuk.

Karanlık bir araba, motoru gürültüyle çalışırken, lastiklerinden dumanlar yükselerek caddede kayıyordu. Ne gördüğümü tam olarak anlamadım, ama midem bir anda yere düştü.

"Jesse," diye bağırdı Shelby.

Onu görebilmek için boynumu uzattım. Devrilmiş çöp tenekesi garaj yolunda yan yatmış, içindekiler sokağa dökülmüştü. Ama Jesse orada değildi.

Tanrım.

"Kent!" Shelby'nin sesi çatladı, sonra öfkeli bir hırıltıya dönüştü. "O orospu çocuğu." Topuklarını döndü ve kapıya doğru koştı, yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"Shelby, bekle. O Kent'in arabası mıydı? Jesse'yi o mu kaçırdı?" Onun peşinden koştum. "Polisi aramalıyız... Caleb..."

O dinlemiyordu. Zaten cebinden anahtarlarını çıkarıp arabasının sürücü koltuğuna atlamıştı.

Panik beni sardı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onu yalnız bırakırsam, kim bilir ne yapardı? O kadar sinirliydi ki, yoldan çıkıp kaza yapabilirdi ve ben bunun vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Yolcu kapısını açtım ve yanına oturdum. "Seninle geliyorum."

Motor gürültüyle çalışmaya başladı. Shelby'nin parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı, çenesi demir gibi sıkıydı.

"Sıkı tutun," diye homurdandı.

Bu sefer, Kent'in peşinden hızla uzaklaşırken lastiklerin çığlığı ondan geliyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Alice

DÜNYA, asfalt ve toz izleriyle bulanık bir şekilde geçip gidiyordu. Shelby iki elini direksiyona kenetlemiş, çenesini sıkmış, gözlerini önündeki boş yola dikmişti. Hız göstergesinin kadranı tamamen sola kaydı ve o pedala sonuna kadar bastığında titredi.

Ellerim telefonumun üzerinde kayıyordu. Tekrar tekrar arama tuşuna bastım, her zil sesinde nefesimi tuttum. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Caleb hala cevap vermiyordu.

"Hadi, hadi," diye mırıldandım, telefonu kapatıp tekrar denedim. Hiçbir şey. Çiftliğin uzak bir köşesinde, sinyal almayan bir yerde olmalıydı. Telefonuna cevap vermemesinin tek nedeni buydu, özellikle de Jesse ile birlikte olduğumu bildiği halde.

Denemeler arasında, Shelby'ye bir bakış attım, onunla konuşarak onu sakinleştirebileceğimi ve böylece bir hendeğe düşmeyeceğimizi umuyordum. "Jesse'yi nereye götürdüğünü biliyor musun?"

Direksiyon simidini kavrayan parmak eklemleri daha da beyazladı. "Lanet olası balıkçı kulübesi olmalı." Sesi titriyordu, ama bu korkudan değildi. Shelby *kızgındı*. Öfkeliydi. "Onu evden attığımdan beri orada kalıyor. Gidecek başka yeri yok."

"Tam olarak nerede?"

"Elkhorn Gölü'nde. Çürümüş boktan bir yer." Shelby, sanki iradesiyle arabayı daha hızlı sürtebilecekmiş gibi direksiyona doğru eğildi

"Oğluma elini sürerse..." Sesi kırıldı. "Onu öldürürüm Alice. Yemin ederim, onu öldürürüm."

"Kaçamaz. Onun çok gerisinde değiliz. Onu yakalayacağız." Bunu hem kendime hem de ona söylüyordum. Bu doğru olmalıydı. Kent ortalıkta yoktu, ama ondan iki dakikadan fazla geride olmamız mümkün değildi. Zamanında oraya varacaktık. Jesse iyi olacaktı ve onu Caleb'e eve götürecektim.

Tekrar aramayı denedim, ama cevap yoktu. Titreyen parmaklarımla tuş takımına geçtim ve 911'i aradım.

Operatör cevap verdiğinde, elimdeki tüm detayları anlattım, ki çok fazla bir şey yoktu. Kenara çekip polisi beklememiz söylendi, ama bu mesajı Shelby'ye iletmedim. Bunu iyi karşılayacağı veya uyacağı yoktu.

"Birini gönderiyorlar," dedim Shelby'ye, sesim titriyordu.

"Bu iyi." Çenesi sertleşerek önümüzdeki yolu dik dik baktı. "Bana durmamı söyleme. Bir gün çocukların olduğunda, neden bunu yapamayacağımı anlayacaksın. Onu geri getirmeliyim."

"Durmanı istemeyeceğim," dedim olabildiğince sakın bir sesle. "Lütfen dikkatli ol. Bu arabayı kazaya karıştırırsan Jesse'ye bir faydan olmaz, tamam mı?"

Ellerini direksiyona sıkıca tuttu ve düzensiz bir nefes aldı. Sonra yavaşça nefesini verdi ve başını salladı. "Ben iyiyim Alice. Sen sadece bekle."

Yapabileceğim tek şey buydu. Sabretmek ve Caleb'i aramaya devam etmek. Shelby'nin burun delikleri genişledi.

"Telefonuna cevap vermiyor mu?"

"Hayır. Sanırım cep telefonu çekmiyor. Fırtına yüzünden bazı sığırlar kaçmış..."

"Tamam. Bill'i ara. O radyoya çıkıp Caleb'e neler olduğunu haber verecektir."

"Bill mi?" Caleb'in sağ kolunu hiç düşünmemiştim. Düşünsem bile, ona ulaşmanın bir yolu yoktu.

"Numarası telefonumda var." Telefonu orta konsoldan aldı ve bana attı. "Bill, Caleb'i bulacaktır."

Haklıydı. Bill ile konuştuğum anda, Caleb'i bulacağına söz verdi. Fazla soru sormadı, bu da iyi oldu, çünkü çenem o kadar titriyordu ki konuşmakta zorlanıyordum.

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı ve dişlerim durmadan titriyordu.

Ben biraz dağınaktım ama Shelby çelik gibiydi. Kent'e olan öfkesi onu ileriye götürüyordu ve Jesse'ye olan sevgisi onu sakin tutuyordu.

Dar bir yola saptık ve asfalt yerini çakıl taşlarına, sonra da toprağa bıraktı. Shelby direksiyonu sertçe çevirdiğinde araba savruldu. Arkamızda toz bulutları yükseldi, güneş ışığı ağaçların arasından parıldadı ve yol, pislikle kaplı küçük bir göle açıldı.

Kıyı şeridi boyunca birkaç kulübe çökmüş duruyordu, teneke çatıları paslanmış ve sarkmıştı. Kent'in arabası toprağa eğri bir şekilde park edilmişti ve o bagajın yanında duruyordu.

Shelby hemen arkasında sert bir fren yaptı ve Kent şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak arkasını döndü.

Shelby çoktan arabadan inmişti. Arka kapıyı açtı, yerden paslı bir lastik levyesi aldı ve insanlardan çok hayvanlara özgü bir ses çıkararak ileri atıldı.

"Shelby!" diye bağırdım ve onun peşinden koştum, ama sesim onun öfkesine karşı hiçbir şey ifade etmiyordu.

İlk vuruşu metalik bir sesle bagajın yan tarafına çarptı. Kent geriye sendeledi ve ellerini yüzüne kapattı.

"Oğlum nerede?" Shelby'nin sorusu sıcak ve ağır havayı yırttı. Lastik levyesi tekrar indi ve fren lambasını parçaladı.

"Üzgünüm." Kent'in sesi çatladı, sırtını arabaya dayayarak korkarak çöktü, elleri önünde titriyordu. "Shelby, üzgünüm. Ona zarar vermeyecektim, ben..."

"Adımı söyleme!" Tekrar savurdu ve hedefi tam isabet etti. Kent, demir koluna çarptığında çığlık attı ve Shelby'nin tüm vücudu titredi. "Oğlumu geri ver!"

"Sadece biraz paraya ihtiyacım vardı," diye denedi. "Sonra onu geri getirecektim. Yemin ederim."

Birkaç metre uzakta durdum, telefonum elimde sarkık bir şekilde. Shelby lastik levyesi kaldırıp ona tekrar vurmaya çalıştığında onu durdurmaya çalışmalıydım belki, ama... istemiyordum. Bu adam Jesse'yi kaçırmıştı. Acı içinde yere düşüp inerken, onun hak ettiğini bulduğunu düşünabiliyordum.

Yine de, kalbim, yüksek sesle söyleyemediğim tek kelimeyle gümbür gümbür atıyordu.

Jesse nerede?

Bu düşünce daha tam olarak oluşmamışken, arabadan hafif, boğuk bir gürültü geldi.

Nefesim kesildi. Onu duymamalıyım. Shelby'nin çığlıkları ve Kent'in yalvarışları arasında duyulması imkansızdı, ama duydum. İkinci gürültüyü inkar etmek imkansızdı.

Shelby'nin etrafından hızla geçtim, Kent'in acınası inlemelerini geride bırakarak sürücü kapısını açtım. Parmaklarım, bagaj kapağını açan düğmeyi bulana kadar torpido gözünde dolaştı. Keskin bir klik sesiyle kapak açıldı.

"Jesse!" diye bağırdım ve arkaya koştum.

Shelby sallanırken donakaldı, gözleri bana, sonra da açık bagaja kaydı. Lastik levyesi gürültüyle yere düştü ve ileri atıldı.

Oradaydı. Tatlı oğlumuz, karanlıkta kıvrılmış, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Anne!" Jesse'nin korkmuş, kırık hıçkırıkları beni ikiye böldü.

Shelby onu bir göz açıp kapayıncaya kadar bagajdan çıkarıp kucağına aldı. Öfkesi, saf ve çaresiz bir sevgiye dönüştü. Jesse neredeyse onun kadar uzundu, ama onu göğsüne bastırıp, ona sarılırken bir bebek gibi salladı, kendi gözyaşları da akıyordu.

"Ben buradayım, bebeğim. Ben buradayım. Ben buradayım." Teselli edici mırıldanmalar arasında, saçlarını öptü ve ona güvende olduğunu söyledi.

Kent, kolunu tutarak, kimsenin duymak istemediği özürler mırıldanarak, toprakta ağlayan bir yığın gibiydi. Eğer gücüm olsaydı, onu iyice tekmelerdim, ama tek yapabildiğim, omzum onun arabasının sıcak metaline çarpana kadar geriye sendelemekti. Adrenalin vücudumdan kaçarken bacaklarım neredeyse tutunamıyordu. Orada yaslanarak, sessiz ve durdurulamaz bir şekilde gözyaşlarımı akıttım, korku içimden akıp giderken göğsüm inip kalkıyordu.

Jesse güvendedeydi. Önemli olan tek şey buydu.

Sonra, önce zayıf bir şekilde, gölün üzerinde yankılanan siren sesleri yaklaşırken giderek yükseldi.

Yardım geliyordu, ama göğsüm hala ağrıyor ve boşluk hissi vardı. Bunu iyileştirecek tek bir şey vardı.

Caleb'e ihtiyacım vardı.

Kırk dördüncü bölüm

Caleb

Alnımdaki teri sildim, UTV'mi uzak otlaklara doğru sürerek, çitlerin kenarında geride kalan hayvanlar olup olmadığını kontrol ettim. Sığırlar hala serbestçe dolaşıyordu ve burada geçirdiğim her saniye gölgeleri kovalamak gibi geliyordu. Bu sinir bozucu bir işti ve ben de o gün için pes etmeye hazırdım.

Aniden, Bill'in kamyoneti bir toz bulutu içinde tepenin üzerinden hızla geldi ve beni alarma geçirdi. Bir sorun olmadığı sürece asla öyle sürmezdi.

O yanımda durmak için fren yaparken, ben de motor durmadan önce kamyonetten atladım. Şapkasının kenarından görünen yüzü solgundu. "Caleb... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Jesse kaçırıldı. Görünüşe göre Shelby'nin adamı Kent onu kaçırmış."

Dünya yan yattı. Bir saniye boyunca nefes alamadım. "Ne? Açıkla."

Kısa, telaşlı cümlelerle daha fazla bilgi verdi. "Alice sana ulaşamayınca beni aradı. Shelby'nin yanında. Kent'i takip ediyorlar. Shelby, Elkhorn Gölü'ne doğru gittiğini düşünüyor. Şerif yolda..."

Gerisini duymadım. Ellerim zaten direksiyondaydı, ayağım pedala basıyordu. UTV ileriye doğru sıçradı, motor gürledi, lastikler toprağı sıçrattı.

Oğlum. Benim oğlum. Jesse.

Bu kelimeler kalp atışlarımla aynı ritimde kafamın içinde yankılanıyordu. Tek görebildiğim onun yüzüydü. Tek hissedebildiğim göğsümü sıkıştıran korkuydu. Daha sert, daha hızlı bastırdım, makine altımda sıçrayarak tarlaları aşarken, mümkün olan her virajı kesiyordum.

Dayan, Jess. Dayan. Baban geliyor, evlat.

Son otlağın yarısını geçmiştım ki, bir kısrak ağaçların arasından fırladı, gözleri çılgınca ve korkmuş bir halde.

"Siktir..." Direksiyonu sertçe çevirdim. Çok sert.

Yanlamasına kayarak, bir çukurun kenarına takıldım ve devrildim. Dünya kaosa sürüklendi, gökyüzü ve yer bulanık bir şekilde ters döndü. Omzum roll bara çarptı, ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı, sonra sadece şiddetli bir yuvarlanma ve kulaklarımda bir uğultu kaldı.

UTV sonunda durduğunda, sessizlik çöktü, sadece kafamdaki çınlama ve Bill'in motorunun uzaktaki gürültüsü bozuluyordu. Hareket etmeye çalıştım, ama göğsümden beyaz sıcak bir acı geçti. Görüşümün kenarlarında siyah dans ediyordu ve ağzım sıcak bakırla doldu.

Jesse.

Bu, her şeyin bulanıklaşıp yok olmaya başlamadan önceki son düşüncemdi.

Kırk beşinci bölüm

Caleb

"JESSE!"

Dik durmaya çalıştım, ama vücudum bana ihanet etti. Kaslarım kasıldı, göğsümde bir ateş hissettim ve anlamsız bir şekilde çok yumuşak bir şeye yığıldım.

Neredeyim ben?

Bir el omzuma nazik ama kararlı bir şekilde bastırdı. Soğuk parmaklar şakaklarımdan geçerek kafamdaki karışıklığı yatıştırdı.

Ne oluyordu?

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama keskin ve sıkı bir şey göğsümü çekti ve omzumdaki el beni tekrar yere itti. Karşı koymaya çalıştım ama sadece bir anlığına.

"Jesse güvende."

Kulağımda onun

sesi. Benim tatlı

Alice'im.

O benim yanımdaydı. Oğlum

güvendeydi.

Mücadelem sona erdi. Kendimi bıraktım ve onun yakınlığının karanlık sıcaklığına gömüldüm.

Şimdilik dinlenebilirdim.

Jesse.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken gözlerim birden açıldı. Her taraf karanlıktı. Üzerimde bir yerlerde tek bir yeşil ışık yanıp snyordu. Yerde ince bir sarı ışık parlıyordu.

"Nerede..." Boğazım zımpara kağıdı gibiydi, o kadar hassastı ki, kelimeleri çıkarmak acı verici bir egzersiz gibiydi. "Neredeyim ben?"

Gölgeler yanımda hareket ediyordu, zeminde hafifçe tıklıyordu. Sonra, yorgun gözlerim için çok parlak bir ışık. Gözlerimi kırptıştırarak ışığa karşı irkildim, ta ki bir şekil üzerime eğılip ışığı engelleyene kadar.

"Caleb?" Yüzü parça parça netleşti. Endişeli gözleri. Kızarmış yanakları. Isırılmış dudakları. "Uyanık mısın, tatlım?"

"Alice." Kolumu uzattım, kalın çamurun içinden ona ulaşmak için. "Buradasın."

"Tabii ki buradayım." Elimi yakaladı ve yanıma indirdi. "Sana içecek bir şey getireyim."

Dudaklarıma bir pipet koydu ve ben yıllardır su imemişim gibi içtim. Belki de yleydi. Ne gün olduğunu ya da nerede olduğumu bilmiyordum. Sadece Alice'in benimle birlikte olduğunu ve oğlumun güvende olduğunu biliyordum, bu da benim dünyamda her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

"İşte oldu," diye mırıldandı. "Daha fazla ister misin?"

Pipeti bıraktım ve başımı salladım. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Evet." Bardağı masaya koydu ve alnımdaki saçlarımı geriye doğru taradı. "Bir kaza geçirdin. Hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum." Hafızamın kenarında bir şey vardı, ama tam olarak hatırlayamıyordum. "Her şey bulanık."

"Ağrı kesicilerin etkisi." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, yavaşça ve uyuşturuu gibi, beni uyanık ve uykulu bir hale soktu. "Biraz uyuduktan sonra etkisi geçecek."

"Kalacaksın."

Bu bir soru değildi. Ona seçim şansı vermek istemiyordum. Alice'in burada olmasına ihtiyacım vardı. Giderse, kesinlikle kaybolurdum.

"Kalacağım Cay. Her zaman. Uyandığında burada olacağım."

"Gel, yanıma uzan." Yanımdaki yatağı okşadım. Fazla yer yoktu, ama bana yaslanabilirdi. Ben öyle olmasını tercih ederdim.

"Emin misin?"

Elini çektim. "Gel buraya, canım. Sarıl bana."

Kısa süre sonra, tanıdık ağırlığı yanıma yerleşti. Bana bu kadar yakın hissetmek, uykuya karşı koymamı imkansız hale getirdi.

Babamın çizgili yüzü benim yüzümün üzerinde dururken uyandım. "Ne oluyor?" "Uyanmışsın," diye homurdandı, kaşlarını çatarak.

"Öyle görünüyor." Gözlerimi birkaç kez kırpıştıarak uykumu attım. "Hastanedeyim."

"Kesinlikle öylesin. Kendini fena hırpaladın. İlaçların etkisi geçmiştir herhalde. Ağrın var mı?"

Durumumu değerlendirmek bir saniye sürdü. "Göğsüm... kaburgalarım. Tanrım, kırılmış olabilir mi?"

"Üçünü dene. Göğsünü de fena halde sıyırmışsın." Omzuma hafifçe vurdu. "Bir süre dinlenmen gerekecek dostum."

Buna itiraz edemedim. Bu yataktan kalkmak, yapmak istediğim en son şey gibi geliyordu. Kafam açıldıkça ve tamamen uyandıkça, buraya nasıl geldiğime dair anılarım geri geldi.

Sarsıldım, gözlerim panikle açıldı. "Jesse? O nerede?" "O iyi. Shelby onunla senin evinde. Orada olmak olmak istediği yerd." Başını salladı, kaşlarının arasındaki çizgi yıldırım gibi parladı. "Korkmuş, ama yaralanmamış. Kent için aynı şeyi söyleyemem."

O daha fazla açıklama yapamadan kapı açıldı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biri içeri girdi. Annem ve Alice, kol kola, başları birbirine yaslanmış. Alice gülümsüyor, annem gülüyor. Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi, Alice'in gözleri benimkilerle buluştu.

Hiç tereddüt etmeden, konuşmayı kesip yatağıma koştu. Elleri yüzüme uçu, beni incelerken yüzümü tuttu. İhtiyacı olduğu kadar beni incelemesine izin verdim. Gözleri nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda, gözyaşlarıyla doluydu.

"Sadece biraz yıpranmış görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Parmaklarımı bileğine doladım. "Burada ne işin var canım? Sen hastanelerden nefret edersin."

Üzerime eğilerek, dudaklarını yanağıma değdirdi. "Hala nefret ediyorum, ama senin yalnız uyanmana izin veremezdim, tatlım."

Kalbim göğsümün içinde şişer gibi acıyordu. Bu kadın, *benim* kadını, birkaç ay önce bu binada korku içinde çılgılık atarak uyanmış, benimle olmak için her şeyi bir kenara bırakmıştı. Çünkü benim, onun birçok kez yaşadığı gibi yalnız kalmamı düşünmeye dayanamıyordu. Hiç bu kadar çok sevilmişim.

Zaten ona aşık olmuşum, ama bu? Onu asla bırakmayacaktım. Ömür boyu benimle kalacaktı.

Annem kolunu Alice'in beline doladı. "Bütün gece seninle birlikteydi Cay. Onu benimle yürüyüşe çıkıp bir şeyler yemeye ikna etmişim. Senin inatçı kişiliğin, o odadan çıktığında uyanmaya karar vermesi çok mantıklı."

Gülmeme engel olmak için gözlerimi kapattım. "Tanrım, üç kaburgam kırıkken beni güldürme."

Babam diğerk tarafımdan homurdandı. "Belki bu sana deli gibi araba kullanmaman gerektiğini öğretir. Bizi çok korkuttun."

Başımı çevirip ona baktım. "O zaman neden öyle sürdüğümü biliyorsun."

Uzun ve anlamlı bir bakışlaştık. Kazamı öğrendiğinde muhtemelen bana ulaşmak için aynı şekilde sürmüş olabileceğini hissettim. Oğluma ulaşmak için beni hiçbir şey durduramazdı ve o bunu çok iyi anlıyordu. Sonuçta, beni bu tür bir baba yapan oydu.

Sonunda anlayışla başını salladı. "Anlıyorum. Ama onayladığım anlamına gelmez."

"Evet, dediğin gibi, bir süre dinleneceğim."

Alice'in serin parmakları çenemi okşadı. "Ve ben de öyle olmasını sağlayacağım."

Başımı çevirip elini öptüm. "Hayatım... Telefonuna cevap vermediğim için çok üzgünüm."

"Yapabilseydin cevap vereceğini biliyorum."

Annem Alice'in belini salladı. "O ve Shelby işi hallettiler. Kent'i kovalamalarını onayladığımdan değil, ama... sonuç muhteşemdi."

Önce ona, sonra Alice'e baktım. "Onu... kovaladınız mı?"

Alice'in yanakları kızardı. "Shelby yaptı. Ben sadece yolcuydum. Onları yakaladığımızda, o... Kent'i bir lastik levyesi ile dövdü."

Daha da şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptım. "Lastik levyesi mi?"

Babam sözü devraldı. "Sanırım o senden daha fazla acı çekiyor. Shel birkaç kaburgasını, kolunu ve elini kırmayı başardı."

"Mmmhmm," annem de aynı fikirdeydi. "Şu anda pişmanlık içinde olduğuna eminim. Kendini tefecilere teslim etmeliydi."

"Shelby gerçekten çok kızgındı," diye ekledi Alice. "*Gerçekten* çok kızgındı."

Alice'e, yanaklarına yayılan kızarıklığa, sonra da kendini beğenmiş bir ifadeyle bakan anneme baktım. Üç kaburgası kırık bir adamın hastane yatağında yatarken, hiç bu kadar gülmek istememiştim.

Bir lastik levyesi. Kahretsin. Shelby'ye bırakın.

"Asla bir erkekle annesinin arasına girme," dedim, ağzımın köşesi ağrıya rağmen yukarı doğru kıvrıldı.

"Haksız değilsin," dedi babam, dudakları seğirerek.

Alice saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltti ve yüzümdeki ifadeye baktı. "Sakın gülmeye kalkışma Cay. Bir yerlerini yırtarsın."

Onun parmaklarını benimkilerle kavradım ve sıkıca tuttum. "Öyle olmamaya çalışıyorum, hayatım. Ben sadece... Sanırım minnettarım. Oğlum güvende. Shelby Kent'le ilgilendi. Ve sen..." Sesim kısıldı, elini dudaklarıma götürdüm. "Sen buradasın."

O eğildi, saçları yüzümü okşadı, dudakları şakağımı sıyırdı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

Gözlerimi kapattım, onun dokunuşuna kendimi bıraktım. "Benden başka hiçbir yerde."

Kırk altıncı bölüm

Alice

CALEB'İN BOYUTLARINDAKİ BİR ADAMI SÜRÜKLEMEK kolay değildi, ama bir şekilde başardım. Yapmasaydım Jesse utançtan ölürdü. Sonuçta, ayrılan son ebeveynler bizdik. Shelby bile bizden önce gitmişti.

Her şeyden sonra Jesse'den ayrılmakta neden zorlandığını anladım. Son birkaç haftayı onu bir şahin gibi izleyerek, travma belirtileri arayarak geçirmişti.

Her zamanki gibi Jesse dirençliydi. Terapistle üç seans yaptı, ama dördüncü seansın zamanı geldiğinde, atlayabilir mi diye sordu. Tüm bu süreç boyunca en çok endişelendiği şey annesiydi. Kent'i yaraladığı için başının belaya girmeyeceğinden emin olduktan sonra, hayatına devam etmeye hazırды.

Caleb'in biraz daha uzun sürmesi gerekiyordu. Jesse kaçırıldığında orada olmamasını asla atlatabileceğinden emin değildim, her ne kadar bu onun kontrolü dışında bir durum olsa da. Eskisi gibi çalışmaması da durumu daha da zorlaştırıyordu. Kazadan beri ata binemiyordu ve babası ile Bill onu yakından takip ederek, kendini zorlamamasını sağlıyorlardı. Bu da ona, olayların nasıl sonuçlanabileceğini düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu.

İki hafta önce, onu nazıkçe bir terapi randevusu almaya ikna ettim. Düşündüğümünden daha kolay kabul etti, ama gördüğümünden daha fazla mücadele ettiğini tahmin ediyordum. Zordu.

Caleb'in odadaki en güçlü kişi olmaması için. Neyse ki, bana güvenmeyi öğreniyordu.

Caleb'in kamyonetine vardığımızda, yurt binasına dönüp baktı ve ağzı sıkı bir şekilde büzüldü. "Sanırım diş macununu unutmuş olabilir. Geri dönüp bir bakayım..."

"Caleb," elini sıktım, "diş macunu var. Bir şeye ihtiyacı olursa, bir arkadaşından ödünç alabilir ya da bizi arayıp haber verebilir."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü, ama bakışlarının ardında açık bir kitap gibi savaşan çatışmayı okuyabiliyordum.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak kollarımı boynuna doladım ve sonunda dikkatini çekmeyi başardım. "Bu sabah ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlıyor musun?"

Benimle tartışmak istiyor gibi görünüyordu, ama derin bir nefes alıp başını salladı. "Çocuk saat altı da uyanmış. Buraya gelmek için sabırsızlanıyordu."

"Doğru." Dudaklarına ulaşamadığım için çenesini öptüm. "Oda arkadaşıyla tanıştığında yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Bu sözlerim onu güldürdü ve beni göğsüne çekti. "Jess odaya girer girmez teknoloji hakkında konuşmaya başladılar." Hemen ciddileşti. "Bugün mutlu, ama onun gelmesine izin vermek doğru bir karar mıydı, emin değilim."

"Bunu ona reddetseydin, kalbini kırmış olurdun. Bunu biliyorsun, tatlım."

Kaşları çöktü. "Biliyorum. Biliyorum. Ama onun için endişeleniyorum, Allie. Bu kemiren endişeyi atlatamadığım halde önümüzdeki dört hafta boyunca hayatıma nasıl devam edeceğim? Kahretsin, kamyonetime binip bizi Sugar Brush'a nasıl götüreceğimden bile emin değilim."

"Sürprizim hoşuna gidebilir."

"Sürpriz mi?"

Yine çenesini öptüm, sonra o başını eğdi, ben de dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Hafta sonu Laramie'de kalacağız. Kampüse yakın bir oda ayırttım, böylece Jesse'nin bir şeye ihtiyacı olursa ya da kalmak konusunda fikrini değiştirirse, hemen geri dönüp onu alabiliriz."

Jesse'nin bize ihtiyacı olmayacaktı. Bunu biliyordum. Sadece Caleb için yakınlarda kalıyorduk. Belki biraz da benim için. Hâlâ

Onun o sandıkta kıvrılmış halini gözümün önünden silemiyordum. Ve onun yakınımda olmamasını deli gibi özleyecektim.

"Alice." Caleb, adımlı rüzgâr gibi fısıldadı ve alını alnıma değdi. "Gerçekten yaptın mı?"

"Mmmhmm. Evet. Sorun olur mu?"

"Daha fazlası." Beni kucaklayarak yolcu kapısını açtı, sonra beni kaldırıp koltuğa yan yatırdı. Dizlerimin arasında durup, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Keşke kelimelerle daha iyi ifade edebilsem. 'Seni seviyorum' demek yerine daha güzel bir şey olmalı. Fathaniel olsaydım, senin için dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yıldızları yeniden yazardım. Sana ait bir ejderha yetiştirirdim, böylece asla yalnız kalmaz ve her zaman bir koruyucun olurdu. Ama ben sadece benim, bu yüzden sana seni deli gibi sevdiğimi söyleyeceğim, Alice. Her günü daha güzel ve daha parlak hale getiriyorsun ve asla sensiz kalmak istemiyorum."

Islak bir kahkaha patladı içimden. "Bilmiyorum Cay, bence kelimelerle aran oldukça iyi. Ama bil ki, bana seni sevdiğini söylemekten asla bıkmayacağım, kaç kez söylersen söyle."

"Seni seviyorum, hayatım." Cebine uzandı, bir kağıt parçası çıkardı ve elime verdi. "Bunu koleksiyonuna ekle."

Ne yazdığını zaten biliyordum, ama yine de baktım. Mavi kalemle, Caleb'in düzgün el yazısıyla, "Seni seviyorum" yazıyordu. Bir fatura köşesinden koparılmış bir kağıt parçası olması gerekenden daha ağırdı, sanki Caleb'in bana olan duygularının derinliği mürekkebe işlemiş gibiydi.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim, kalbim takla atarken bile. "Biliyorsun, senden sadece bir tane istemiştim."

Bana en az yüz tane vermişti. Onları şifonyerimin üzerindeki tahta bir kutuda saklıyordum. İçindeki küçük kağıt parçaları yüzünden o kadar ağırdı ki, yere düşmesinden korkuyordum.

"Durmamı ister misin?"

"Asla, asla." Elini tutup göğsüme bastırdım. "Ben de seni seviyorum, Caleb."

Göğsü memnuniyetle titredi. "Beni sarsamazsın, sevgilim." Bu bir gerçektir. Caleb Kelly'yi asla unutamayacaktım.

Ve bunu asla denemeyecektim.

Epilog

Caleb

Bir Yıl Sonra

Alice'in sol elini elimde tutarken başparmağımla yüzüğünü okşadım. Bu, geçen sonbaharda yüzüğü parmağına taktığım anda edindiğim bir alışkanlıktı. İlkbaharda düşünümüzde bir yüzük daha eklediğimde, onu daha da çok sevdim.

"Beni nereye götürdüğünü artık söyleyebilirsin," dedi, hiç sabırsızlık belirtisi göstermeden.

Ama Alice böyleydi. Sabrı sonsuzdu, benim için büyük şans. Benden vazgeçmiş olsaydı, üç ay sonra Kaliforniya'da balayımızı yapmıyor, evli olmuyorduk. Gecikmenin nedenleri vardı, çiftlik işleri, Phoebe'nin ilk yeğenimizi doğurması gibi, ve diğer nedenler... Eh, yakında öğrenecekti.

Otel yatağının ucuna oturdum, onu kalçalarından tuttum ve yüzümü karnına bastırdım. "O zaman sürpriz olmaz, değil mi?"

"Haklısın." Bacaklarımın arasına dikildi, kollarını omuzlarıma doladı ve sırtımı okşadı.

Göbek deliğinin altındaki şişliği öptüm, sonra yanağımı ona dayadım. "Senin dokunuşunu seviyorum, hayatım."

"Zaten büyümeye başladı. Sonunda beni her yere tekerlekli sandalyeyle götürmen gerekecek diye biraz endişeleniyorum."

Başımı geriye eğip karıma baktım. Dudaklarında rüya gibi bir gülümseme varken hiç de gergin görünmüyordu.

"Sanırım sana uygun bir el arabam var," diye alay ettim.

En sevdiğim neşeli kahkahası patladı. "Bu adam Shelby'nin Jesse hakkında söylediği kadar iriyse, o zaman öyle yapmak zorunda kalabiliriz."

Karnına bir öpücük daha kondum. "Öyle olursa, sana birkaç yastık atarım. Şık bir şekilde seyahat edersin."

Ailemizi büyütme konusunda biraz erken başlamıştık. Phoebe ve Deacon'ın kızları Abigail Joy Slater'ı dünyaya getirmelerini ve Hannah ile Remi'nin ikinci çocuklarını beklemelerini görmek bizi cesaretlendirmişti. Alice, düğünümüzden birkaç ay önce doğum kontrol haplarını atmıştı ve *bir anda* hamile kalmıştı. Oğlumuzun dördüncü ayında, her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Yolculuğumuza başlamak için zaman ayırmıştık, ama şimdi tüm hızımızla ilerliyorduk. Evlendik, ailemizi büyüttük, hayatımızı kontrol altına aldık ve sonuna kadar yaşadık. Geride bırakmamız gereken çok şey vardı, ama başardık.

Alice'e zarar veren pislik hapisteydi. Bu süre yeterince uzun olmayacaktı, ama işler böyleydi. Beni tatmin edecek bir süre yoktu. Aynı şey Kent için de geçerliydi. O çok daha uzun süre hapiste kalacaktı ve onun gibi birinin hayatının kolay olmayacağını tahmin ediyordum. Aldığı ceza, hak ettiğinden az değildi.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı. Oğlumu neredeyse kaybetmenin bana verdiği öfke ve endişeyle başa çıkabilmek için bir süre terapi gördüm. Konuşmak bana çok iyi geldi. Ama beni kendime geri getiren en büyük etken zaman ve Alice'in istikrarlı, destekleyici varlığı oldu.

Tanrım, Alice'ten daha iyisi yoktu. O... *her şeydi*.

Bir parçam onu daha önce fark etmediğim için hep pişmanlık duyacaktı, ama artık olması gereken yöne doğru ilerlediğimiz için bu düşünceleri arka plana atmak daha kolay hale geliyordu. O kasabaya ilk geldiğinde ona dikkat etseydim, ilişkimiz yürüyecek miydi, bunu asla bilemeyecektim. Sadece şu anki hallerimiz için birbirimize uygun olduğumuzu biliyordum. Tamamen uygun.

Ayağa kalktım ve dudaklarımı onun şakağına değdirdim. "Buradan gitme zamanı geldi galiba. Hazır mısın?"

Neredeyse zıplıyordu. "Hazır olduğumu biliyorsun. Yerimde duramıyorum."

Gülerek onu kollarıma aldım. "Seni çok seviyorum, hayatım."

Göğsüme başını yasladı. "Ben de seni seviyorum, tatlım." Sonra bana kedi gibi hafifçe itti. "Artık oyalanmayı bırak da sürprizimi göster bana."

Alice, şoförümüz Savage Üniversitesi kampüsünde dolambaçlı yollardan geçse de soru sormadı. Ama yanımda titrediğini hissedebiliyordum. Onu nereye götürdüğümü anladığından emin değildim, ama yine de heyecanlıydı.

Araba Whitlock Hall'un önünde durdu. Kapıyı açıp dışarı çıktım, sonra Alice'in de arkamdan çıkmasına yardım ettim. Etrafına bakarken gözleri parlıyordu, her şeyi içine çekiyordu.

"Balayımızı ertelemek zorunda kalmamızın nedenlerinden biri de buydu," dedim onu binaya girerken.

"Ne demek istiyorsun?" Her şeyi kavrayarak başını çevirdi. Etrafta dolaşan öğrenciler, açık sınıflar, vitrinlerdeki antika kitaplar

vitrinlerdeki kitaplar.

"Derslerin yeniden başlamasını beklemek zorunda kaldık." Hedefimiz olan 210 numaralı odanın önünde durdum. "Geldik."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve fısıldadı: "Neredeyiz?"

"Bugün üniversite öğrencisi oluyoruz. Bu dersi seveceğini düşündüm. Adı '*Adanın Ötesinde: Epik Fantazide Temalar ve Dünyalar*'."

Nefesini tuttu. "Hayır. Bu..."

Ben başımı salladım. "Öyle. Ve içeri girmemiz iyi olur, yoksa başlangıcı kaçıracağız."

Elimi çekti. "Caleb, öylece içeri giremeyiz. Biz... Ben..." "Girebiliriz, hayatım. Her şey ayarlandı. Meğer Profesör Astor biraz romantik biriymiş."

Jesse, Savage Üniversitesi'nde *Shadow of the Isle* üçlemesini analiz eden bir ders veren, bu konunun en önde gelen uzmanı Rhys Astor'dan bahsettiği anda, aklıma bir fikir geldi. Birkaç e-posta ve bir telefon görüşmesi sonra, içeri girdik.

"Profesör Astor," diye fısıldadı. "Bu dersi o mu veriyor?" "Tabii ki." Parmaklarımla çenesini tuttum. "Hazır mısın? "Aman Tanrım, *evet*."

Odanın arkasında, benim çocuklarım kadar genç öğrencilerin arkasında oturduk. Profesör sınıfa girerken Alice'in titreyen elini tuttum. Elli yaşlarının sonlarında olan profesörün bir zamanlar kızıl olan saçları artık çoğunlukla beyazdı. Ütülü bir gömlek, yelek ve ütülü pantolon giymişti. Burnunda tel çerçeveli gözlükler vardı. Ben üniversiteye gitmemiştim, ama bu adam tam da benim hayalimdeki edebiyat profesörüydü.

Üçlemeyi okumaktan çok keyif almış olsam da, buraya Alice için gelmişim. Bu kitaplardan çok ilham alan Alice, kendi kitabını yazmıştı. Henüz yayınlanmamıştı ama sonunda bana okuma izni verdi ve her yaptığı şey gibi, kitap da inanılmazdı. Şimdi daha geniş bir kitleyle paylaşmak için biraz desteğe ihtiyacı vardı. Belki bugün o destek gelirdi.

Profesör Astor konuşmaya başladığında, Alice kadar ben de koltuğumun kenarında otuyordum. O, onun her sözünü dikkatle dinliyordu ve ben de onunla birlikteydim. Hikayedeki sembolizmi tartışırken düşüncelerim harekete geçti ve hikayeyi baştan sona tekrar okumak istedim.

Sonunda, bizi ön tarafta bekledi. Alice, onu ona götürürken iki eliyle benim elimi tuttu. Titriyordu ve onu yeterince iyi tanıyordum, bunun hem gerginlikten hem de heyecandan olduğunu anlayabiliyordum.

Boş elimi ona uzattım. "Profesör Astor."

"Sen de Caleb olmalısın." Elim sıkıldı. "Lütfen bana Rhys de."

"Memnun oldum, Rhys." Alice'i önüme çektim. "Bu eşim, Alice Kelly. Beni bu dünyayla tanıştıran kişi o."

Rhys ona gülümserken gözleri kırıştı. "Kütüphaneci olduğunu duydum. Kütüphanelere özel bir sevgim var. Karım Delilah ile ilişkimiz orada başladı."

"Kitaplar çok romantik olabilir." Sesi titriyordu, ama kendini olabildiğince dik ve uzun tutmaya çalışıyordu.

Rhys'in gülümsemesi nazikti. "Buna katılıyorum. Yazılı kelimeler her türlü güçlü duyguyu uyandırabilir ve romantizm de şüphesiz bunlardan biridir. Şimdi söyle bana Alice, dersimi beğendin mi?"

"Keşke burada öğrenciyken bu derse kaydolabilseydim. Bildiğin gibi, dersler açılır açılmaz hemen doluyor."

Rhys güldü. "Evet, oldukça popülerim, değil mi?"

Bu, Alice'i güldürdü. "Öylesiniz, ve bunun iyi bir nedeni var. Elbette kitabınızı okudum, ama sizin analizlerinizi bizzat dinlemek gibisi yok."

Onların hikayeye dair teorilerini ve yorumlarını karşılıklı olarak tartışmalarını izlemek benim için büyük bir zevkti. Benim Alice'im kitap kurdu bir kızdı ve şu anda cennetteydi. Ona bunu yaşatanın ben olduğumu bilmek, yüzüne o gülümsemeyi kondurup gözlerinde o ışığı yakmış olmanın mutluluğu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Çok geçmeden Rhys, yeleğinin cebine koyduğu saatine baktı.

"Bu tartışmayı sürdürmek istesem de, gitmem gereken bir randevum var," dedi.

Sınıfı birlikte çıktık, Alice ve Rhys onun ofisine kadar yol boyunca sohbet ettiler. Orada, kapısının önünde durduk. Tekrar elimi sıkıldı ve Alice'e sarıldı.

"Caleb'den ikinizin üçlemeyi birlikte okuduğunuzu duydum," dedi.

Alice başını salladı. "Caleb bana okudu. Aslında bizim ilişkimiz böyle başladı..."

Rhys çenesini ovuşturdu. "Ortak bir başka noktamız daha var. Ben de karımı ona kitap okuyarak etkilemiştim." Alice'in karnının etrafında elini daireler çizdi. "Görünüşe göre hamile kalmışsın."

"Evet," diye onayladı Alice.

Rhys mırıldandı. "Benden tavsiye istemedin, ama yine de vereceğim. Delilah ve benim altı çocuğumuz var. Hepsi artık yetişkin ve evde yine sadece ikimiz kalıyoruz, ama çocuklarımız ve torunlarımız sürekli gelip gidiyor." Elini salladı. "Mesele bu değil. Demek istediğim, ona kitap okumayı hiç bırakmadım. Çocuklarımızla uğraşırken bile, birbirimize aşık olmamızı sağlayan şeye zaman ayırdık."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedim, onu dikkate almaya niyetliydim.

Rhys'e veda edip binadan çıktıktan sonra, Alice'i kendime doğru çekip ona sıkıca sarıldım. O da başını geriye yaslayıp gülümsedi.

"Bu hayatımın en güzel günlerinden biriydi."

Eğilip mutlu dudaklarını öptüm ve "Bunu seveceğini biliyordum" diye fısıldadım. "Çünkü sen beni gerçekten anlıyorsun" diye cevapladı, parmakları gömleğime kıvrıldı.

"Her zaman. Seni çok net görüyorum, Alice Kelly." Burnumu onun burnuna sürttüm. "Bir sonraki hikayemizi sen seç, ben sana okuyayım."

Kaşları kalktı. "Baharatlı bir kovboy romanı olsa bile mi?"

"O zaman bile." Saçlarını hafifçe çektim. "Tüm yanlışlıkları işaret etmeme aldırılmazsan tabii."

Kıkırdadı. "Belki de fanteziye sadık kalmalıyız."

O, birlikte okumamızı istediği tüm kitapları sıralamaya başladı, bana kitapların isimlerini söyledi, hangisinden başlamamız gerektiğini tartıştı. Ben sadece... onu kucakladım ve dinledim.

Bunun benim hayatım olacağını biliyordum.

Kollarımda muhteşem bir kadın. Aramızda çocuğumuz ve Wyoming'de bizi bekleyen bir tane daha. Paylaştığımız evimiz. Bizi saran bir kasaba. Birlikte okuyacağımız bitmeyen hikayeler.

Evet, bu bana bir fantezi gibi geliyordu. Ama bu gerçektir ve hepsi benimdir.

Tatlı Zehir

Baştan başlamak ister misiniz? Elena ve Lock'un hikayesi Tatlı Gibi Zehir'i okuyun:

<https://mybook.to/SweetLikePoison>

İletişimde Kal

BİRLİKTE TAKILMAK İSTER MİSİN? Okur grubuma katıl:

<https://www.facebook.com/groups/JuliaWolfReaders>

Teşekkür

SORMADAN ÖNCE, HAYIR, *Shadow of the Isle* gerçek bir kitap değil. Benim zihnimde öyle, ama gerçek hayatta değil. *These Two Wrongs'u* yazarken aklıma geldi. O kitapta ana karakterin kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?

Evet, Rhys Astor, namı diğer Profesör Astor. Bir kütüphaneci Rhys'in en sevdiği kitabı nasıl sevmez ki?

Bu dünyada yazdığım her kitapla Kelly ailesine daha da aşık oluyorum. Kelly çiftliğinden daha çok gitmek istediğim başka bir kurgusal yer yok. Tüm aileyle akşam yemeğine oturup, ardından Silas'la yıldızları seyretmek kim istemez ki?

Bu kitabın hayata geçmesine yardımcı olan birkaç kişiye teşekkür etmeliyim. Öncelikle, kapak için mükemmel fotoğrafı çeken Wander Aguiar'a teşekkür ederim. Alice ve Caleb'den daha fazla Alice ve Caleb olamazlardı.

Bu güzel kapağı hazırlayan Kate'e ve yazdıklarımı titizlikle düzenleyen Monica ve Rose'a teşekkür ederim.

Amber olmasaydı, kaybolurdum. Sosyal medya hesaplarımı ve hayatımı yönettiğin için teşekkür ederim.

Ve tabii ki, *teşekkürler* okuyucular. Yazılarım için gösterdiğiniz ilgi beni motive ediyor ve yazmaya devam etmem için ilham veriyor. Size çok minnettarım!

Julia Hakkında

JULIA WOLF, en çok satan çağdaş romantik roman yazarıdır. Büyük kalpli kötü erkekler ve güçlü, bağımsız kadın kahramanlar hakkında yazmaktadır. Julia, romantik romanları yazmayı sevdiği kadar okumayı da sever. Okurken de yazarken de, duyguların yoğun ve heyecanın yüksek olmasını sever.

Julia, Maryland'da üç çılgın, güzel çocuğu ve sabırlı kocasıyla birlikte yaşamaktadır. Kocasını da yavaş yavaş, bir kitap bir kitap, romantik kitap okuyucusu haline getirmektedir.

Web sitemi ziyaret
edin:
juliawolfwrites.com

İçindekiler

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[Çalma Listesi](#)

[Tam sayfa görüntü](#)

[Yazarın Notu](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi yedinci bölüm](#)

[28. Yirmi sekizinci bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)
[31. Otuz birinci bölüm](#)
[32. Otuz İkinci Bölüm](#)
[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[37. Otuz yedinci bölüm](#)
[38. Otuz sekizinci bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Kırkıncı Bölüm](#)
[41. Kırk Birinci Bölüm](#)
[42. Kırk İkinci Bölüm](#)
[43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[45. Kırk Beşinci Bölüm](#)
[46. Kırk Altıncı Bölüm](#)
[Epilog](#)
[Zehir Gibi Tatlı](#)
[İletişimde Kalın](#)
[Teşekkürler Julia](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

